

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

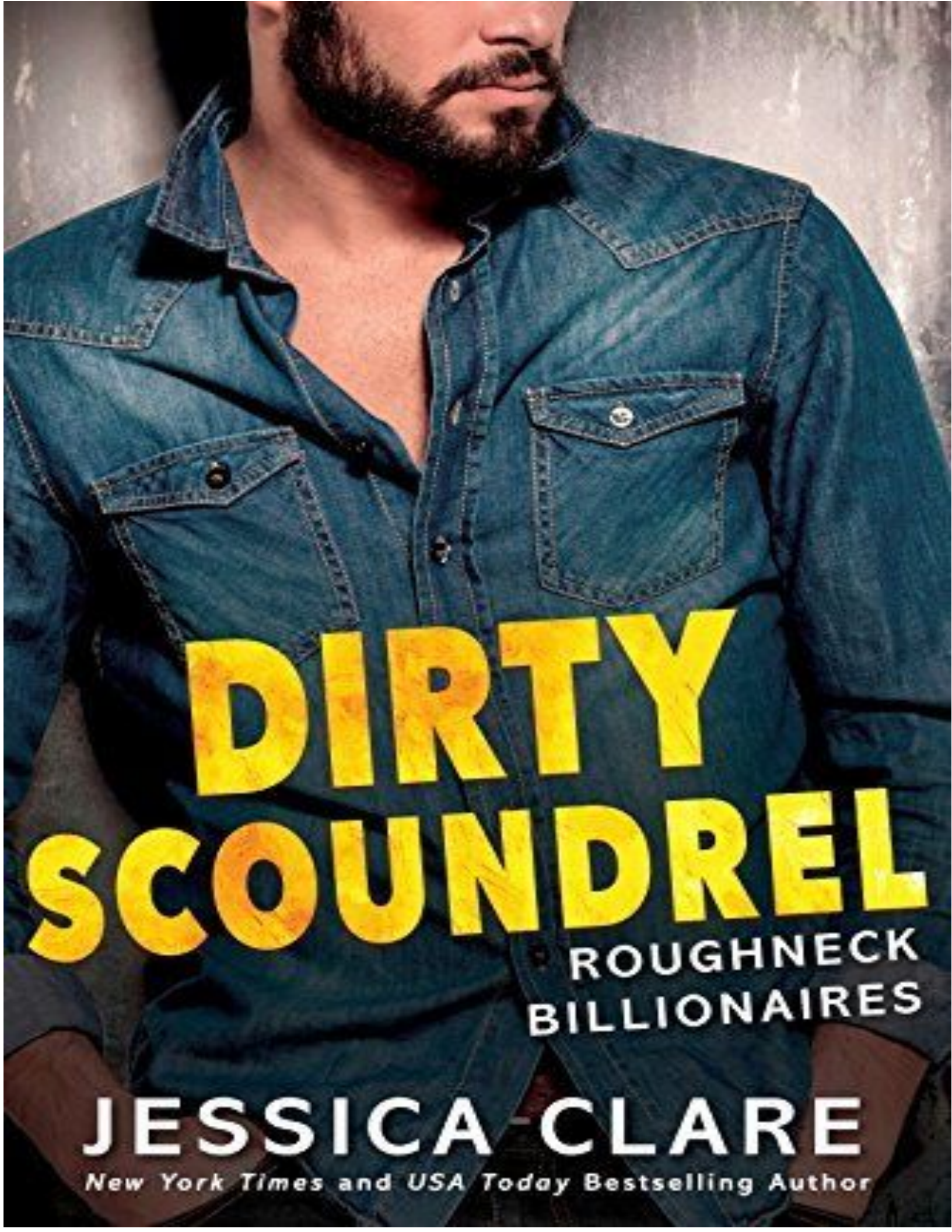
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DIRTY SCOUNDREL

**ROUGHNECK
BILLIONAIRES**

JESSICA CLARE

New York Times and USA Today Bestselling Author

DIRTY SCOUNDREL

JESSICA CLARE

Telif Hakkı © 2017 Jessica Clare

Kapak fotoğrafı © ArtOfPhotos/Shutterstock

Jessica Clare'in Eser Sahibi olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

InterMix, A member of Penguin Group
(USA) LLC, A Penguin Random House
Company ile yapılan anlaşmayla
yayınlanmıştır.

İlk olarak 2017 yılında HEADLINE
ETERNAL tarafından bu Ebook baskısında
yayınlanmıştır
HEADLINE YAYIN GRUBU'nun bir baskısıdır

Birleşik Krallık telif hakkı yasası kapsamında izin verilen her türlü kullanım dışında, bu yayın yalnızca yayıncıların önceden yazılı izni alınarak veya reprografik üretim durumunda Telif Hakkı Lisanslama Ajansı tarafından verilen lisansların koşullarına uygun olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılabilir, saklanabilir veya iletilebilir.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayın Verilerinde Kataloglama British Library'den temin edilebilir eISBN

978 1 4722 5301 9

HEADLINE YAYIN GRUBU
Bir Hachette UK Şirketi
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.headlineeternal.com
www.headline.co.uk
www.hachette.co.uk

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Kopya hakkı](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Jessica Clare'e Övgüler](#)

[Jessica Clare](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[Külhanbeyi Milyarderlerle Tanışın](#)

[Milyarder Erkekler Kulübüne Hoş](#)

[Geldiniz](#)

[Milyarderler ve Nedimelerle Tanışın](#)

[Headline Eternal hakkında daha fazla bilgi edinin](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Yazar Hakkında

Jessica Clare, Bluebonnet serisinin yanı sıra Billionaire Boys Club ve Billionaires and Bridesmaids serilerinin *New York Times* çoksatan yazarıdır. Ayrıca Jill Myles ve Jessica Sims adlarıyla da yazmaktadır. Jessica, kocası ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşıyor ve zamanını yazarak, okuyarak, yazarak, video oyunları oynayarak ve daha da çok yazarak geçiriyor.

Onu Twitter'da [@_JessicaClare](https://twitter.com/JessicaClare) adresinden takip edin veya Facebook'ta www.facebook.com/AuthorJessicaClare adresinden ona katılın.

OceanofPDF.com

Jessica Clare'in tutkulu aşk hikayeleriyle gözlerinizi kamaştırın.

'Sadece düşünmek bile yüzümde bir gülümseme yaratıyor. Kısacası, bu gerçekten eğlenceli, eğlenceli, ilgi çekici bir kitap ve diğer milyarderlerin hikayelerini okumak (ve tekrar okumak) için sabırsızlanıyorum' *Heroes and Heartbreakers*

'Arsız, yakıcı ve duygusal açıdan sevimli... cızırtılı bir eğlence. Clare, geniş vuruşlar ve alaycı detaylarla, özür dilemeden bireysel ve harika bir şekilde öngörülemeyen karakterler yaratıyor' *Romantik Zamanlar*

'Kalbime dokunan ve ruhumu harekete geçiren harika bir hızlı okuma. Kemerlerinizi bağlayın ve bir yolculuğa çıkın - her zirvenin, vadinin, dönemecin ve dönemecin tadını çıkaracaksınız' *Cocktails and Books*

'Eğlenceli, seksi ve flörtöz. *Stranded With A Billionaire* milyarder kahramanlara olan aşkıyı yeniden alevlendirdi' *The Book Pushers*

'Cızırtılı! Jessica Clare bu erotik ve seksi romantizmde her şeyi doğru yapıyor. Bu kitabı mutlaka okumalısınız! *Romance Junkies*

'Sevimli, tatlı bir romantizm ... Sizi zenginler ve ünlüler diyarına götüren hızlı ve seksi bir okuma' *Fiction Vixen*

'Hızlı tempolu, tutkulu, çok seksi ... Eğlenceli olduğu kadar ateşli de olan benzersiz bir modern zaman peri masalı' *Harlequin Junkie*

'Eğlenceli, flörtöz ve seksi bir okuma ... duygusal açıdan zengin bir aşk hikayesi' *Fresh Fiction*

[***OceanofPDF.com***](http://OceanofPDF.com)

Jessica Clare tarafından

Külhanbeyi Milyarderler Serisi

Kirli Para Kirli

Alçak

Milyarder Erkekler Kulübü

Serisi Bir Milyarderle Mahsur

Kalmak Güzellik Ve

Milyarder Yanlış Milyarderin

Yatağı Bir Milyarderle

Romantizm Milyarderle Bir

Gece Onun Kraliyet Prensesi

(novella)

Güzellik ve Milyarder: Düğün (novella)

Milyarderler ve Nedimeler Serisi

Milyarder ve Bakire Milyarderin

Evcilleştirilmesi Milyarder Gelin

Alıyor

Milyarderin En Sevdiği Hata Kaçak

Milyarder

OceanofPDF.com

Kitap Hakkında

DIRTY SCOUNDREL

Clay Price istediği her şeye sahiptir, paranın satın alamayacağı tek şey dışında - Natalie Weston. Yıllar önce Clay ve Natalie birbirlerine aşıktdı... ta ki Natalie onun evlilik teklifini geri çevirene kadar. Artık Clay ve kardeşleri petrol zengini milyarderlerdir ve istedikleri her şeye sahip olabilirler. Ve Clay ne pahasına olursa olsun Natalie'yi yatağında istiyor. Bu acımasız olmak anlamına geliyorsa, bunu yapacaktır.

Natalie yıllar önce dünyanın gerçekleri peri masalı umutlarını yok ettiğinde gerçek aşktan vazgeçmiştir. Clay'den vazgeçmek hayattaki en büyük pişmanlığıdır ve onun geri döndüğünü görmek onu heyecanlandırır. Ta ki nedenini öğrenene kadar. Clay'in ona müthiş bir teklifi vardır: Eğer Natalie onun kişisel asistanı olmayı kabul ederse, babasının işini kurtaracak ve Natalie'yi borçlarından kurtaracaktır. Ondan daktilo yazmaktan daha fazlasını istediği açıktır.

Natalie'nin başka seçeneği olmadığı da açıktır. Bu alçağın bahsi, barışma umutlarını yok edebilir ya da onları sonsuza dek bir araya getirebilir.

Daha fazla dayanılmaz romantizm mi istiyorsunuz? *Stranded With A Billionaire* ile başlayan Jessica'nın Billionaire Boys Club kitaplarının yanı sıra *The Billionaire And The Virgin* ile başlayan cızırtılı yan seri Billionaires and Bridesmaids'e de göz atın.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Kil

Kardeşim Boone kapısını çaldığımda bana doğru dürüst bir selam bile vermiyor. Normalde yeni çiftlik malikânesinin ağır ahşap çift kapısının benim karavanımdan daha büyük olduğu hakkında yorum yapardım ama bugün pek gülecek halim yok.

Bunun yerine, karnımda günlerdir orada duran ve her an daha da büyüymüş gibi hissettiren soğuk bir düğüm var. Biraz daha büyürse at kuyruğu ve göbeğiyle narin Ivy'ye benzemeye başlayacağım. At kuyruğu hariç sanırım.

Boone kapıyı açarken bana bakıyor. O da sessiz. Ağabeyimin genellikle her konuda söyleyecek bir şeyi vardır ama belki de onun da içinde benimle aynı düğüm var. Kıyafetlerime bakıyor, en iyi kot pantolonuma ve sahip olduğum tek uzun kollu beyaz gömleğe dikkat ediyor, o da gittiğim son cenazeden beri dolabımın arkasında duruyor. Göğsümü ve boynumu sıkıyor ama siktir et. Bugün kimsenin umurunda olmayacak. Botlarıma bakıyorum ama bugün yağın şiddetli yağmur üzerimdeki kiri temizliyor. Çoğunlukla prezentablım. Çoğunlukla.

Ama kardeşim mutlu değil. Sadece kafasını sallıyor. "Ceket yok mu?"

Aklıma bir ukala yorum daha geliyor ama onu da ısırtıyorum.

Doğal içgüdüm bu olsa bile şaka yapmak doğru gelmiyor. Bugün değil. "Hayır, yok."

Homurdanıyor. "Görünüşe göre kardeşlerimin hiçbiri bilmiyor. Ama Ivy herkesin ceket giymesini istiyor, o yüzden içeri gel. Benimkilerden birini ödünç alabilirsin."

Kardeşim neredeyse bir yıldır evli ve yeni eşi onun hayatını alt üst etti. Yeni ev, yeni kıyafetler, yatırımlara bakıyor, aklınıza ne gelirse. Ivy ne isterse, Ivy onu alır. Bu Ivy'nin iyi bir şey

Boone onun için deliriyor ve eğer onu gülümsetecekse servetini ona verebilir. Kılıbık bir şekilde çok sevimli.

"Ivy herkesi giydiriyor mu?"

Kardeşim bana kaşlarını çattı.

Yankılanan antrede yağmuru silkelerken kendi kendime yanılmadığımı iddia ediyorum. Mermer zemine damlamayınca bir adım öne çıkıp Boone'u alt kattaki oturma alanına kadar takip ediyorum. Ivy orada, Seth'in ödünç aldığı ceketinin tüylerini fırçalıyor. Gage, Gucci ya da Armani marka bir şeyler giymiş, yakındaki bir sandalyeye oturmuş, ama aramızda sadece o var. Knox yakınlarda Boone'un ceketlerinden birini giyiyor, ama yakasını ayarlama şekline bakılırsa, eve beş parmakla gidip gitmemeye karar verdiğini tahmin ediyorum. Knox'un hepimiz kadar zengin olması önemli değil, o bir şeyleri kaldırmayı seviyor. Nedenini bilmiyorum. Knox'un kafasından neler geçtiğini kimse bilmiyor.

Ivy bana şöyle bir baktı ve elinde tiftik fırçasıyla aceleyle yanıma geldi. "Clay, giyinmemişsin." Kaşları kırışıyor ve görünüşümü inceleyerek mutsuz görünüyor. "Sana Boone'un ceketlerinden birini almamız gerekecek."

"Eddie'nin umurunda olmaz," diyorum ona gülümsemeye çalışarak. "O baştan aşağı eski bir kabadayıdır. Bir elbise gömleği olduğundan bile şüpheliyim. Benim de bir gömleğim olmasını beklemezdi."

"Umursuyorum," diyor Ivy, söylediğim her şeyi duymazdan gelerek. "Dul eşi de umursayacak. Çocukları da umursayacak. Bu önemli Clay." Benimle bir çocukmuşum gibi konuşuyor ama bu benim sırtımdan akıp gidiyor. Ivy dış görünüş konusunda biraz titiz ama iyi niyetli ve bunun için doğru görünmemizi istiyor.

Ve biz Price kardeşlerin her biri Eddie Murteen'in cenazesinde ne giydiğimizi umursamayacağını bilse de, son saygılarımızı sunarken saygın olmamız Ivy için önemlidir.

Ben de omuz silkip kollarımı açtım. "Gel de Ken bebeğini giydir Barbie." Ben sırtırken tiftik fırçasıyla bana vuruyor. Sanırım içimde biraz kıvılcım kalmış.

Ceketimi giyiyorum ve Ivy saçlarımla uğraşıyor, en sevdiğim beyzbol şapkamı çıkarıyor ve sanki bir çocukmuşum gibi uçuşan saçlarımı ıslatıp tarıyor. Ben de onun uğraşmasına izin verdim. Ivy hayatımızdaki tek kadın, o yüzden bu tür şeyleri bizden daha iyi bildiğini düşünüyorum. Koca göbeğine ve giydiği çadırlı siyah elbiseye bakıyorum. "Junior büyüyor."

"Adı Junior olmayacak." "Mason olsun o zaman. Bu güzel bir isim."

"Kavanoz gibi mi? Hayır, teşekkürler."

Boone arkasından koca bir aptal gibi sırtıyor. Katır gibi inatçı kardeşimin küçük bir sarışının üzerinde vals yapmasına izin vereceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama öyle oldu. Bahse girerim bu bebeğin Juniper ya da Pastel gibi modaaya uygun, boktan bir ismi olacak.

"Ford?" Ben öneririm.

"Arabayı beğendin mi?" "İyi, sağlam araba."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Ivy saçıyla uğraşmayı bitiriyor ve ardından tiftik fırçasını ceketimin üzerinde gezdiriyor. "Pekâlâ. İyi görünüyorsun. Arabalarda çelenk var mı? Herkesin şemsiyesi var mı?"

"Şapkalarımız var," diyor Seth, en küçük kardeşimin ses tonunda biraz somurtkanlık var. "Şemsiyeler," diye tekrarlıyor Ivy kararlılıkla. "Burası bir cenaze töreni, bowling salonu değil."

Boynundaki inci dizisiyle uğraşıyor, endişeli görünüyor. "Rolüne uygun görünmeni istiyorum. Herkes Price ailesinin ortaya çıkacağı gerçeğine odaklanacak-"

"İyi görünüyoruz bebeğim," diyor Boone, karısının yanağına bir öpücük kondurmak için hareket ederek. "Sadece sana bok atıyorlar. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Ivy onun sakın sözleriyle rahatlayarak gülümser.

Keşke bu kadar kolay yatıştırılabilseydim. Düğüm mideme geri döndü ve büyüyor. Bundan kaçış yok. Eddie iyi bir uğurlamayı hak ediyor ve biz de orada olacağız. Keşke . . .

Kahretsin, ne dilediğimi bilmiyorum.

* * *

Cenaze iyi bir cenaze sanırım. Sadece iki kez katıldım ama babamın cenazesine kıyasla bu doğru yapılmış. Eddie, bizim makinelerimizden birinde çalışırken öldüğü için Price'ın parasının satın alabileceği en pahalı tabutun içindeydi. Küçük şapelin her yerinde çiçekler ve çelenkler var, mezarın başında da bir ton daha var. Tören güzel ve makul bir katılımıla gerçekleşti ve ben Eddie'nin dul eşine ve yanındaki sırada oturan üç küçük çocuğuna bakmamaya çalışıyorum. Eğer bakarsam, midemdeki düğüm

gittikçe büyüyor.

Eddie kabadayılık yapmak için çok yaşlıydı. Çok yaşlı değildi. Çok kırık ve çok yavaştı. Bu genç bir adamın işi ve Eddie kırk beşine merdiven dayamıştı. Eskisi gibi hareket edemiyordu ve geçen hafta olduğu gibi ekipman kırıldığında hızlı hareket etmeniz gerekiyordu. İyi haber şu ki, boru takılıp ona çarptığında, kafasına isabet etmiş. Hiçbir şey hissetmemiş. Boynunu patates cipsi gibi kırdı ve bom, artık Eddie yok. Sanırım gitmen gerekiyorsa, bu iyi bir yol.

Ayağımı ayakkabımın içinde oynatıyorum, eksik iki parmağımın olduğu boşluğu hissediyorum. Onları bir teçhizat kazasında kaybettiğimde canım çok yanmıştı ve sıkışmış bir domuz gibi kanamıştım. Ama Eddie anında giderdi. Bir dakika önce oradaydı, sonra gitti. Dünya göz açıp kapayıncaya kadar bir Eddie Murteen'den yoksun kaldı.

Gençken Eddie'ye tapardım. Harika bir adamdı. İlk teçhizatıma başladığımda benimle çalıştı, sadece omzunda bir çip ve kırık bir kalbi olan boktan bir çocuktü. Babam öldüğünde bana bira ısmarlamıştı ve ben isteyken bile ağlamamak için kendimi toparlayamamıştım. Hem benim hem de Boone'un akıl hocası ve arkadaşıydı ve Price Brothers Oil büyük bir başarı yakaladığında ona iş verdik.

Yaptığı işte harika değil ama çok sadık. Bu çok önemli.

Sanırım bu geçmiş zaman olmalı.

İçim yine çalkalanıyor.

Şöyle bir bakıyorum, Boone konuşurken Ivy dul kadının sırtını sıvazlıyor. Ona ne söylediğini biliyorum. PBO cenaze masraflarını karşılayacak ve emekli maaşı almasını sağlayacak. Zengin olmanın iyi yanı, insanlara para saçabiliyorsun ve bu her şeyin yoluna girecekmiş gibi görünmesini sağlıyor. Ama her şey yolundaymış gibi hissettirmiyor. Sadece boktan bir his ve midemdeki bu düğüm bir türlü geçmiyor.

Biri yanıma oturdu. Ailenin ve arkadaşların çoğu cenaze törenine gitmek için ayağa kalkmış olsa da ben kendimi oturduğum yerden kaldıramıyorum. Sunağa, kısa bir süre önce tabutun bulunduğu kilisenin ön tarafına bakıyorum. Eddie gitmiş, iki metre aşağıda. Kahretsin, bu tam bir akıl tutulması.

Ağzımı ovuşturuyorum ve yanımdaki kişiye bakıyorum - bu Knox, küçük kardeşim. "Ne istiyorsun?"

"Kusacak gibi görünüyorsun," diyor Knox, sıralardan birinin arkasından bir İncil alıp sayfalarını çevirirken.

Elinden kaptım ve yerine koydum. Knox'un beni okuyabilmesi ne kadar komik. -Çoğu zaman kimse ne düşündüğümü anlayamaz. Bugün poker suratım o kadar iyi değil galiba.

"Almayacaktım," diyor ama hareketlerimden eğlendiği belli. "Ve sen hâlâ kusacakmış gibi görünüyorsun. Ne oluyor?"

O bir pislik, benim küçük kardeşim, ama iyi içgüdüleri olan bir pislik. Kollarımı kavuşturup omuz silkiyorum ve yetişkin bir adam yerine küçük bir çocukmuşum gibi koltuğumda kayıyorum. "Sadece . . . lanet olsun. Bana eskiden babamın cenazesini hatırlattı. Sana da öyle gelmiyor mu?"

Knox düşünür, sonra yavaşça başını sallar. "Hayır." Ön tarafı işaret eder. "Bir sürü çiçek var. Babamın hiç çiçeği yoktu." Eliyle bir kez daha dul kadını ve çocuklarını işaret ediyor. "Burada onun yasını tutan bir aile var. Babam sadece bize sahipti. Bütün kadın arkadaşları gelmedi." Bana doğru baktı. "Masrafları da şirketin adamları ödüyor. Yani hayır, babamın cenazesine pek benzemiyor."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Babamızın boş bir cenaze töreninde ucuz bir tabutla gömülmesinden nefret ediyorum. Bizden başka kimse için bir önemi olmamasından nefret ediyorum. Bunca zaman sonra bile, hala karnımda yanıyor.

"Babam bokun tekiydi ama," diyor Knox. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. Öldüğünüzde etrafınız sevdiklerinizle çevrili olmalı ama babam bir kullanıcıydı. Yani, bana ve Gage'e baksana." İnce ince gülümsüyor.

Evet, ne demek istediğini biliyorum. Knox ve Gage iki ay arayla, tamamen farklı iki anneden doğdular. Babam o zamanlar annemle evliydi. İyi bir adam değildi, ama lanet olsun. Hepimiz bizi sonuna kadar sevecek birini hak ediyoruz, değil mi? "Sanırım hayatın kısa olduğunu düşünüyorum, anlıyor musun? Eddie kırklı yaşlarındaydı. Önünde çok güzel yıllar olmalıydı." Öndeki üç çocuğa başımı salladım. "Üniversiteden mezun olduklarını görmek için."

"Mmm. Yani bu babamla ilgili değil. Bu pişmanlıklarla ilgili, ha?" Knox arkasına yaslanıp bir kolunu sıranın arkasına koyuyor ve bir an için yaşının ötesinde bilge görünüyor.

Bu pişmanlıklarla mı ilgili? Midemdeki bu ateş topu kendi cenazemin nasıl olacağını hayal ettiğim için mi? Birkaç çalışan ve kardeşlerimden başka bir şey hayal etmediğim için mi? Natalie'yi burada hayal etmeye çalışıyorum, ama evet doğru. Vahşi atlar onu sürüklese bile kıcı burada olmazdı.

Hem Natalie'nin benden tiksiniyor olması hem de bunca yıldan sonra hâlâ ona takılı kalmış olmam çok iç karartıcı bir düşünce. Aptalın teki olmalıyım. "Yanılıyorsun," diyorum Knox'a. "Ben iyiyim."

Başını eğerek beni görmezden geliyor. "Peki hayattan ne istiyorsun? Para mı? Başarı mı? Sende zaten ikisi de var." Ivy ve Boone'a başıyla selam veriyor. Kardeşimiz elini Ivy'nin sırtına koymuş, Ivy konuşurken ağzından inciler dökülüyormuş gibi ona bakıyor.

Boone resmen aşık olmuş. Bu kadar kıskanç olmasaydım komik olurdu. Onu ve Ivy'yi değil, birlikte mükemmeller. Ben sadece . . .

Sakalımın kıllarını hissederek çenemi tekrar ovuyorum. O zamandan beri kimseye böyle bakmamıştım.

Lanet olsun. Aynı gün içinde iki kez Natalie'yi düşündüm.

Huysuzlaşıyor olmalı. "Ne istediğimi bilmiyorum. Bunu değil, orası kesin."

Knox omuzlarını silkerek, "Kimse bunu istemez," diyor. "Ama sonunda hepimizin başına geliyor. Soru şu ki, sen de o kutuya girecek misin? pişmanlıklarla?"

İçimdeki düğüm geri dönüyor. "Belki."

"Bu senin sorunun," diyor bilge küçük kardeşim. Bir çocuğu azarlar gibi bana parmağını sallıyor. "Sen acımasız değilsin."

"Ha?" Ona deliymiş gibi gözlerimi kısarak bakıyorum. "İyi olan sensin Clay."

"Ben mi?"

Knox bilgece başını sallar. "Boone'un yumuşatılması gerektiğinde herkesin başvurduğu kişi sensin. Herkesin gülmek ya da işleri yoluna koymak için başvurduğu kişisin. Herkesin arkadaşı. Nasıl acımasız olunacağını bilmiyorsun. Herkesin mutlu olmasını ve gülümsemesini sağlamakla o kadar meşgulsün ki kendi istediğinin peşinden gitmiyorsun."

Ben böyle biri miyim? İçten içe mutsuz olan mutlu bir bok parçası mı? Bunun ben olduğumu sanmıyorum, ama yine de karnımdaki bu ağır bana aksini söylüyor olabilir. Boone ve Ivy'ye bakıyorum. Başını Boone'un omzuna koymuş ve buradan ayrıldıklarında Boone'un muhtemelen onun ayaklarını ovacağını, karnını ovacağını ya da her yerini ovacağını biliyorum. Kız da onun üzerine titreyecek ve sonunda bunu fuayedeki kanepede yapacaklar ve biri onları yakalayacak. Tekrar. Komikmiş gibi gülecekler, Ivy kızaracak ve ikisi de gülümsemeden duramayacak. O kadar mutlular ki.

Dul kadına ve çocuklarına bakıyorum. Onları binadan dışarı çıkarıyor, gözyaşları yüzünü kaplıyor. Tüm tören boyunca hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Eddie'yi çok seviyordu.

Ve yine Nat'i düşünüyorum. Nat'i ve onu son gördüğümde bana karşı dudağını nasıl büktüğünü. Nat'i ve onun için yeterince iyi olmadığını. Nat, babasını ve ailesinin parasını bana tercih eden Nat, oysa iki kuruşum olsa ona ayı bile verirdim.

Nat, hala mastürbasyon yapıyorum çünkü ben büyük bir takıntısı olan hasta bir orospu çocuğuyum.

"Acımasız olmalısın," diyor Knox. "İstedığınızı elde etmenin tek yolu bu."

Belki de haklıdır. Belki de çıldırıp bu saçma paranın bir kısmını kullanmamın ve onunla saçmalamamın zamanı gelmiştir. Boone'a tekrar baktım. Ivy'yi kendisiyle çıkmaya zorlamak için her türlü parayı saçmıştı. Belki ben de ağırlığımı koymalı ve büyük adam gibi davranmalıyım. Hep istediğim ama asla sahip olamadığım kızın kalbine girmenin yolunu satın almalıyım.

Ve sonra, onun kalbini satın aldığımında, onu elimde tutabilir ve ezmek mi yoksa saklamak mı istediğime karar verebilirim.

Ne de olsa acımasız olmak lazım.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Yedi yıl önce

Kil

Vakit geldi.

Gerçi gergin olmadığımı söyleyemem. Her erkek olur. Kot pantolonumun içine sokarken avuçlarım terliyor ama kararlıyım. Bu gece önemli. Lise bitti ve bu da hayatımın bir sonraki aşamasına geçme zamanı anlamına geliyor. Natalie'nin babasıyla buluşmak için anlaştığım lokantanın önünde duruyorum ve kıpırdanmamaya çalışıyorum.

Benim gibi bir adam ne kadar giyinebilirse o kadar giyindim. Süslü kıyafetler için fazla param yok ama babamın eski gömleklerinden birini ödünç aldım ve en iyi, en az yıpranmış kot pantolonumun içine soktum. Gömlek biraz büyük ama artık yapacak pek bir şey yok. Gerçi Nat'in umurunda olmazdı. Tişörtlerimin parçalanmak üzere olduğunu ya da ayakkabılarımın Goodwill'den geldiğini hiç umursamadı. Babamın boktan karavanındaki bir odayı küçük kardeşlerimle paylaşmam umurunda değil. Bunların hiçbirini umursamadı.

Onu bu yüzden seviyorum.

Bu yüzden onunla evlenmek istiyorum.

Şu anda önünde durduğum restorana bir araba yanaşiyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bu gece Nat, ben ve babası akşam yemeği yiyeceğiz. Bay Weston'la tanışıp onu etkilemek için elimden geleni yapacağım ve yarın gidip kızına evlenme teklif etmek istediğimi söyleyeceğim.

Natalie Weston'ı tüm kalbimle sevdiğimi ve şu anda fakir olabilirim ama ona iyi bir hayat vermeye kararlı olduğumu. Ona iyi davranacağımı

Lanet olası altın.

Sedan restoranın önünde rölantide durup şoför arabadan atladıktan sonra arabanın yanına koşup kapıyı açtığında ağzım kuruyor. Bir dakika sonra Chap Weston dışarı çıktı. Adamı tanıdım. Herkes tanır. Pek çok Hollywood aktörünün asla ulaşamayacağı bir üne sahip. Ellili ve altmışlı yıllarda Hollywood kraliyet ailesinde gerçekten büyük isimler vardı -Marilyn Monroe, Clark Gable, John Wayne, Jimmy Stewart ... ve Chap Weston. O filmlerdeki yaşının iki katından fazla olmasına rağmen, hala o meşhur gülümsemesi ve uzun, güçlü omuzları var. Pahalı, vücuda oturan bir takım elbise giyiyor, bu da benim bol gelen gömleğim ve kot pantolonumla kendimi biraz mahcup hissetmeme neden oluyor ve saçları tertemiz taranmış.

Kahretsin. Saçıma bir şey yapmak aklıma bile gelmedi. Bahse girerim Natalie'nin benimle dalga geçtiği gibi bir sürü kıvrım yapıyordur. Ama artık yapabileceğim bir şey yok.

Bay Weston öne çıkıp bana dikkatle baktığında hâlâ içim biraz burkuluyor. "Siz Clay Price mısınız?"

"Evet." Elimi uzattım, sesinin gür yankılanmasına şaşırdım. Adam seksen yaşına göre çok iyi görünüyor. On yedi yaşındaki kız arkadaşımın babası olması hâlâ tuhaf ama Hollywood böyle tuhaf. Nat bana kızın dört numaralı karısının kızı olduğunu ve şu anda altı numarada olduğunu söyledi. "Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum-"

Bay Weston soğuk bir sesle, "Bana şaka yapmayı bırak," dedi. "Bu uzun sürmeyecek." Şoförüne bakar ve eliyle işaret eder. "Arabada bekleyin."

Şoför başını sallayıp kapıyı kapatıyor, sonra tekrar sürücü koltuğuna atlıyor. Kaşlarımı çatmaya çalışıyorum. "Natalie bu gece gelmiyor mu?"

"Natalie'yi bir daha görmeyeceksin," diyor Bay Weston, yüzünde o kibar gülümsemesiyle. Bronzlaşmış yüzünde dişleri parlak beyaz ve mükemmel.

Sırtımın sertleştiğini hissedebiliyorum. Kaslarım kasılıyor ve içimi bir telaş kaplıyor. "Affedersiniz?"

"Ben aptal değilim, evlat. Bunun tam olarak ne hakkında olduğunu biliyorum." Sözleri nefret dolu olsa da bana o büyüleyici gülümsemesini vermeye devam ediyor. "Kızım ile ilgileniyorsun. Onun seninle ilgilenmediğini söylemek için buradayım. Seni rahat bırakmaya çalışıyorum."

Ne? Nat'le birkaç saat önce telefonda konuştum. Ondan kısa bir süre sonra da mesajlaştık. "Ne demek istediğinden emin değilim-"

Uzun bir elini kaldırarak sessiz olmam gerektiğini işaret ediyor. "Buradasın çünkü benimle görüşmek istiyorsun. Beni biraz daha yakından tanımak için. En iyi ihtimalle kızımın yanına taşınmak istiyorsun. En kötü ihtimalle onu hamile bırakmışsındır ve benim devreye girmem gerekir." Gözlerini bana dikti.

Onun yanına taşınmak mı? "Efendim, Natalie ile evlenmek istiyorum. Onu seviyorum-"

Chap Weston bir kez daha sözümü keserek bana başını sallıyor. O devam ederken bile ben telaşlıyım ve sağlıklı düşünemiyorum. "Güzel bir düşünce ama ona ne sunacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani aileni araştırdım evlat. Kimsenin damat olarak hayal edeceği kişiler değiller." Bana acıyan bir bakış attı.

Dişlerimi sıkıyorum. Prices'ın çöp olduğu bir sır değil. Biz beş kişiyiz - hepsi farklı annelerden- babam batıda kabadayılık yaparken boktan karavanımızda yaşıyoruz. Kardeşim Boone geçen yıl ona katıldı ve ben de aynısını yapmak için yola çıkmak üzereyim. "Bir iş buldum. Çok çalışacağım."

"Ne yani, Natalie'mi bir karavana mı taşıyayım? Sence bundan daha iyisini hak etmiyor mu?"

Çenemi sıkıyorum, çünkü o haklı. Natalie bundan daha iyisini hak ediyor.

"Oğlum," diye başlıyor yine nefret etmeye başladığım o sıkıcı ses tonuyla. "Kızım akıllıdır. Harika bağlantıları var. Onun da benim gibi Stanford'a gitmesini istiyorum. Kabul edildiğini biliyorsun, değil mi?"

Ha? Stanford mu? Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Ve Natalie bir kez bile üniversiteden bahsetmedi. Mezun olduktan sonra plan yaparız diye düşünmüştüm. "Hayır, bunu bilmiyordum."

Bana acıyan bir bakış attı. "Anlıyorum. Bu bir şeyi değiştirmez. Natalie sonbaharda okula başlayacak ve diplomasını almaya çalışacak. Önünde kocaman bir dünya var, sana anlatmaya çalıştığım şey bu. Sen sadece onu aşağı çekersin."

Bu doğru olamaz. Natalie beni seviyor. Daha dün gece saatlerce öpüştük ve beni en az benim onu sevdiğim kadar sevdiğine söz verdi. Bunların hepsi yalan olamaz. "Bence yanıyorsunuz, efendim-"

"Benim neye inandığım önemli değil evlat. Kalbine bak. Natalie'ye hak ettiği hayatı sunabileceğini düşünüyor musun?" Bana tekrar uzun uzun, aşağı yukarı bakıyor, kıyafetlerimi inceliyor.

Ve utanıyorum. Haksız da değil. Ayarladığım iş kaba saba bir iş - yeterince iyi para kazandıran ama Natalie'nin alışık olacağı türden olmayan zor, pis bir iş. Babasının kırsalda büyük bir çiftlikte yaşadığını biliyorum. Her türlü Hollywood parasının geldiğini biliyorum. Natalie marka kıyafetler giyiyor. Babası ve üvey annesiyle birlikte benim haritada bile bulamayacağım yerlere lüks tatillere gidiyor. Tek sunmam gereken, kaba saba bir "solucan" olarak başlangıç maaşım - totem direğindeki en alttaki adam - ve yükselebileceğimi ummak.

Ve tabii ki sevgi. Ona çok fazla sevgi sunabilirim. Ama şimdi bunun yeterli olmayacağını düşünmeye başladım. Natalie Weston ... şey, o mükemmel. Utangaç, yumuşak dilli, tatlı ve sevecen.

Ben sadece kaba bir Price'ım.

Yine de sevdiğim kızdan vazgeçemem. "Onun için en iyi erkek ben olmayabilirim Bay Weston, ama kimse onu benden daha çok sevemez. Hiç kimse."

"Bu güzel bir duygu," diyor şoförüne dönüp bakarak. "Ama size aşkın ne kadar geçici olduğunu anlatabilirim, beş eski karım da öyle. Ve paranız olmadığında aşık olmak zordur."

Kalbim şiddetle sıkışıyor ve umutsuzluk hissetmeye başlıyorum. Kaybediyorum. Bir şekilde kaybediyorum ve her şeyi kaybedeceğim. "Natalie'nin istediği bu değil-"

"Bundan o kadar emin misin? Sana Stanford'dan bahsetmedi." Sesi yumuşuyor. "Natalie'min yumuşak bir kalbi vardır. Seni gereğinden fazla incitmek istemez, evlat."

Bunun doğru olduğuna inanamıyorum. İnanamıyorum. Büyük mavi gözleri ve yumuşak gülümsemesiyle Natalie'yi düşünüyorum. Kalbim ikiye bölünmüş gibi hissediyorum. "Neden bana bir şey söylemedi?"

"Neden burada olduğumu sanıyorsun?" Bana verdiği gülümseme gerçekten pişmanlık dolu. "Bunu sana kolayca açıklamanın bir yolunu arıyordu. Başına gelecekleri biliyordu ve bundan nasıl kurtulacağını bilmiyordu." Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Sevgili babam kurtarmaya geldi."

Mümkün değil.

Benden ayrılması için babasını mı gönderdi? Natalie'nin çatışmadan nefret ettiğini biliyorum ama bu çok saçma. "Natalie ile konuşmam lazım." Bu hiç mantıklı değil.

hissediyorum. Düşündüm de . . . Sadece dün gece . . .

Evleneceğimizi sanıyordum. Cebimde bir yüzük bile var. Aldığımdan beri her gün yanımda taşıyorum. Kabul, sadece rehinci dükkanından aldım ama ayaklarımız üzerinde durmaya başladığımızda ona daha iyisini alacağım konusunda şakalaşırız diye düşünmüştüm. Natalie'nin bunu şirin bulacağını düşündüm.

Belki de onu düşündüğüm gibi tanımıyorumdur.

"Anlıyorum," diyor Bay Weston. "Elbette anlayacaksınız. Bu gece biraz üzgün, o yüzden belki yarın sabaha kadar bekleyebilirsiniz, ne dersiniz?"

"Elbette," diyorum donuk bir şekilde. "Her neyse."

Natalie

"Baba, telefonumu gördün mü?" Telaşla merdivenlerden koşarak indim. Clay'le geçireceğim büyük geceye şimdiden geç kaldık ve biliyorum ki sinirlenecek. Onu arayıp üvey annemin son bir saattir duygusal destek kakadularıyla kilitli kaldığını, ağladığını ve zavallı şişko kuşu krakerlerle beslediğini söyleyemem.

Ailemde her şey hep dramdır. Babamın hala her şeye Hollywood'muş gibi davrandığını düşünürsek, sanırım şaşırtıcı değil. Ama Tanrım, çok yorucu olabiliyor.

En sevdiğim beyaz hırkamı omuzlarıma çekerek güneş elbisemi düzeltiyorum. Johanna - üvey annem - akşam yemeğine gelemeyecek ama Clay'le buluşabileceğimizi umuyorum. Bu gece ve bunun Clay ve benim için ne anlama gelebileceği konusunda heyecanlıyım. Aileyle tanışmak, bu daha ciddi bir bağlılığın ilk adımı, değil mi? Bu düşünceyle kalbim göğsümde mutlulukla çarpıyor. Henüz on yedi yaşında olduğumu biliyorum ama Clay Price'ı sevdiğim kadar kimseyi sevemeyeceğimi de biliyorum. Onun çocuksu gülümsemesini ve kahverengi saçlarının her zaman dağınık ve hafifçe uzamış olduğunu düşünmek bile hissettiğim tüm yoğun duygularla kalbimin acımasına neden oluyor.

Clay zengin değil ama en iyisi. Babam onunla tanışırsa, onu benim kadar seveceğini ve beni ne kadar mutlu ettiğini göreceğini biliyorum.

Ama aşağıya indiğimde babam eve geri dönüyor ve şapkasını normal askısına takıyor. Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. Sanki az önce

Geri döndü. Johanna'yla o kadar meşguldüm ki gittiğini fark etmedim. "Gittin mi? Telefonumu gördün mü? Hiçbir yerde bulamıyorum ve Clay'e geç kalacağımızı haber vermem gerekiyor. Johanna-"

Babam sert bir sesle, "Gidip senin genç adamla konuştum," dedi. "Gel otur Natalie."

"Yaptın mı?" Neden kulağa bu kadar uğursuz geliyor? Ama aklımda binlerce soru vızıldarken babamı sessizce büyük çalışma odasına kadar takip ediyorum. Marlon Brando'nun büyük filmlerinden birinde oturduğu masasına oturşunu izliyorum. Karşısındaki sandalyeye oturuyorum, John Wayne filmlerinden birinden. Babam dekorları çok sever ve film setlerinden parçalar almak için bir servet harcamıştır. Tüm evimiz ünlü filmlerden eşyalarla dolu ve sonuç olarak atmosfer biraz ... şey, "eklektik" muhtemelen çok nazik bir kelime. "Dağınık" desek daha doğru olur. Ama babam eski Hollywood'lu ve biz de zaten normal bir aile sayılmayız, o yüzden sorun etmiyorum. Eteğimi düzeltiyorum ve gerginliğimi göstermemeye çalışıyorum. "Clay'i gördün mü?" Tekrar soruyorum. "Bizi biraz daha bekleyecek mi? Johanna-"

Babam başını sallar. "Korkarım yemeğimiz iptal oldu." "İptal mi?" Yankıladım. "Ama neden?"

Masasından bir zarf çıkardı ve bana doğru itti. "Bu arada Stanford'a kabul edilmişsin."

Görmezden geliyorum. Babam hayatım boyunca beni Stanford'a zorladı, çünkü Hollywood'a gitmeden önce kısa bir süre orada üniversiteye gitmişti. Üniversite hakkında herhangi bir karar vermedim... çünkü Clay'le nereye gideceğimizi bilmek istiyordum. "Clay ne olacak baba?"

"Senden ayrılıyor."

Babam kelimeleri öylesine gelişigüzel söylüyor ki, yine de bana bir balyoz gücüyle çarpıyor. Sandalyenin oymalı ahşap kollarını kavriyorum. "Ne?"

Babam başını sallıyor. "Üniversiteye gitmeyi planlıyorsun, değil mi? Beklemek istemediğini söyledi. Yapacak daha iyi işleri olduğunu söyledi. Sanırım ailesi kadınlarının mutfakta yalınayak ve hamile olmasından hoşlanan tiplerden." Babam başını sallıyor.

Duyduklarıma inanamayarak bakıyorum. Bunu Clay'im mi söyledi? "Bu yaz babasıyla birlikte bir işe gireceğini biliyorum," diyorum, boğazımdaki düğümden dolayı konuşmakta zorlansam da. "Ama ben ..."

"Seninle evleneceğini söyledi ama üniversiteye gidersen bu ilişkinin biteceğini açıkça belirtti."

Ne oluyor be? Clay gerçekten de oturup onun bebeklerini doğurmayı beklememi mi istiyor? Üniversiteye gitmek istiyordum ama önce nereye gideceğimi Clay'le konuşmak istiyordum, onun bulunduğu yere yakın bir yer olmasını umuyordum. Clay bana nasıl seçim yaptırabilirdi? Kahretsin, bu daha da kötüydü, benim yerime seçmişti!

Babam zarfı tekrar bana doğru ittiğinde zarfı aldım. Uyuşmuş hissediyorum. Stanford'a başvurduğumu bile hatırlamıyorum, yani bunu asistanlarından biri yapmış olmalı. Babamın hayatındaki her şeyi yöneten bir ekibi olduğu düşünülürse şaşırtıcı değil. Yalnız kalmayı sevmez. Mektuba bakıyorum, kelimeler gözlerimin önünde bulanıklaşıyor.

Her şey ölüyormuş gibi hissediyorum. Umut ettiğim her şey, kurduğum tüm neşeli hayaller - hepsi Clay'i içeriyordu. Elbette bundan daha fazla hırsım var. Bir adamın karısı olmaktan daha fazlası?

Yoksa gerçekten istediğim tek şey bu mu? Kafam çok karışık. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. "Hiç söylemedi ..."

"Sevgilim, neden yapsın ki? Bunu Hollywood'da zor yoldan öğrendim- birine ne kadar çok seçenek vererseniz, sizin istediğiniz seçeneği seçme olasılığı o kadar azalır. Birine istediğinizi yaptırmanın en iyi yolu ona mümkün olduğunca az seçenek sunmaktır. Başrol oyuncunuza asla dört senaryo sunmazsınız. Ona kabul etmesini istediğiniz senaryoyu önerirsiniz ve oradan devam edersiniz."

"Burası Hollywood değil baba," diyorum acı acı.

"İşte burada yanılıyorsunuz. Bu dünyada her şey Hollywood gibi yönetiliyor. Kimi tanıdığınıza ve hangi yüzü taktığınıza bağlı bir oyun bu."

Cevabımı geri alıyorum ve Stanford mektubunu umutsuzca elimde tutuyorum. O haklı mı? Clay'in istediği bu muydu? Beni bir evliliğin tuzağına düşürmek, böylece evde kalıp çocuk sahibi olmamı ve sadece ... etrafta takılıp ona yemek pişirmemi mi? Dün bunu söyleseydi umurumda bile olmazdı! Ama sanki kendi kararımı veremezmişim gibi bana başka seçenek bırakmaması? Bu beni derinden yaralıyor. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, baba."

"Tabii ki. İstedikğin kadar zaman ayır, hazır olduğunda Stanford'da konuşuruz." Ben ayağa kalkarken sandalyesini biraz çeviriyor ve bana elini uzatıyor. Babam böyle yapar, sarılmaz, sadece elimi tutar.

ve sıkıyor. Babamın beni tuhaf ve eksantrik bir şekilde sevdiğini biliyorum ama şu anda gerçekten ama gerçekten sarılmaya ihtiyacım var.

Clay bana sarılırdı.

Bu düşünce o kadar canımı yakıyor ki hıçkırıklara boğuluyorum.

"Şimdi, şimdi," diyor babam yatıştırıcı bir sesle. "Senin için neyin iyi olduğunu bildiği konusunda babana güven."

Gözyaşlarımın arasından başımı sallıyorum. Babam hepimizin kendi tuhaf melodisiyle dans etmemizi istiyor olabilir ama benim için en iyisini isteyeceğini biliyorum. Ona ağlamaklı bir gülümseme veriyorum ve sonra daha fazla tutamayınca, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırarak odama koşuyorum. Buna dayanamıyorum. Canım çok acıyor. Yatağıma kıvrılıp hüngür hüngür ağlıyorum ve hizmetçi Jenny içeri girip telefonumu masama koyduğunda kalkmıyorum bile. Artık telefona neden ihtiyacım olsun ki? Clay konuşmak istediğim tek insan. O benim tek arkadaşım ve erkek arkadaşım - bu aptal kasabadaki diğer herkes benden nefret ediyor.

Ve şimdi görünen o ki Clay - benim tatlı, sevgi dolu, yakışıklı Clay'im - evde kalıp onun küçük kadını olmam gerektiğini düşünüyor.

Belki de Stanford'a gitmeliyim.

Bir saat sonra biri gelip kapımı çalana kadar ağlıyorum. "Bayan Natalie?" Bu Jenny, hizmetçi. "Ön kapıda sizi bekleyen biri var."

"Gitmelerini söyle," diye sesleniyorum burnumu çekerek.

"Ona müsait olmadığını söyledim ama gitmeyeceğini söylüyor." Boğuk sesi endişeliydi. "Polisi arayayım mı?"

Kendimi yataktan aşağı atıyorum, aniden öfkeleniyorum. Kapıda kimin beklediğini çok iyi biliyorum ve babamla konuşurken o bombayı patlattıktan sonra buraya gelip işleri düzeltmeye çalışabileceğini nasıl düşünür? Onunla evde kalmak mı? Benim istediğim ne olacak? Hiç durup bana ne hissettiğimi sorması gerektiğini düşünmedi mi? Şaşkın Jenny'nin yanından hışımla geçip merdivenlerden iniyor ve kapalı ön verandamıza açılan oymalı çift kapıya yöneliyorum.

Kapıyı açtığımda, Clay Price'ın orada durduğunu gördüm.

Elleri ceplerinde, üzerinde artık kırıkmış olan büyük boy bir elbise gömleği var ve saçları -her zaman biraz dağınık ve düzensizdir- kafasının etrafında uçuşuyor. "Konuşmamız gerek," diyor düz bir sesle. Yüzü bomboş. Clay Price'ın sorunu da bu. Gerçekte ne düşündüğünü size asla göstermez.

Sırtım kalkıyor. "Söylenecek bir şey olduğunu sanmıyorum," diyorum buz gibi bir sesle.

"Yani bu doğru mu? Stanford'a mı gideceksin?"

Sesi kızgın geliyor. Güzel, ben de kızgınım. Fikirlerimin benim için geleceğime karar verecek kadar önemsiz olduğunu düşündüğü için kırıgın ve kızgınım. "Olabilir," diyorum hafifçe. "Ne yani, burada kalıp *seninle* evlenmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Bunu söylediğim an, bir hata yaptığımı hissediyorum. Boğazımdaki düğüm artıyor ve kelimeler ağzımdan çıkarken onun gözle görülür bir şekilde irkildiğini görebiliyorum. Şaşıyorum çünkü Clay ilk kez savunmasız görünüyor.

"Hayır," diyor usulca. "Sanırım değil." Bir çift parmağını alnına götürüyor ve bana sahte bir selam veriyor. "İyi bir hayatın olsun. Babamla birlikte Batı Teksas'a gidiyorum."

"Hoşça kal," diyorum ona düz bir ses tonuyla. "Ben Stanford'a gidiyorum." Arkamı döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Bunu yaptığım an, tekrar gözyaşlarına boğuluyorum.

* * *

Saatler sonra, tamamen ağlamıştım. İkimizin de çocukça davrandığımızı fark ettim ve onunla konuşmak istedim. Belki işleri yoluna koyabiliriz. Belki eğitimimin önemli olduğunu ve benim ne istediğimin onun ne istediği kadar önemli olduğunu görmesini sağlayabilirim. Belki yine de evlenebiliriz ve birlikte bir yuva kurarken ben de yarı zamanlı olarak üniversiteye gidebilirim. Burnumu çekerek, geç olmasına rağmen ona mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum.

Tek bildiğim onu sevdiğim ve bunun aramızdaki ilişkinin sonu olmasını istemediğim. Biz.

"Gönder" düğmesine basamadan, kapım acil bir şekilde çalındı. yatak odası kapısı. "Natalie?" Jenny değil, üvey annem Johanna. "Natalie, aç kapıyı! Bu senin baban! Onda bir sorun var!"

Babam mı? Olamaz. Yaşlı ama hâlâ o kadar canlı ki normal insanlar gibi yaşlanacağı benzemiyor. Böyle bir şey olamaz. Johanna'nın ağlamaklı yüzüyle karşılaşmak için kapıya koşuyorum. "Ne oldu?" Yatak odalarına doğru koşarak yanından geçtim.

"Sanırım kalp krizi geçiriyor!" diye feryat ediyor kulağıma.

Clay'e mesaj atmak tamamen unutuldu.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Mevcut

Natalie

Uyandığımda babamı yatağımın başında bulduğumda kötü bir gün olacağını anlıyorum.

Gözlerimi ovuşturarak doğruluyorum ve çalar saate bakıyorum. Sabahın beşi. "Baba?"

"Kedi nerede?" diye soruyor. "Miyavladığını duydum."

İç çekişimi bastırarak yataktan kalktım ve terliklerimi giydim. "Kedi falan yok, baba."

"Tabii ki bir kedi var Jenny. Noel'de sana vermiştim.

Hatırladın mı? Bir kedi istediğini söylemiştin ve ben de Frankie'nin arkadaşlarından birine sana bir kedi getirmesi için para vermiştim."

"Doğru," diyorum, çünkü bu babamla tartışmaktan daha iyi. Öncelikle ben Jenny değilim, o altı yıl önce emekli olan hizmetçimizdi. Ve bahse girerim "Frankie" Frank Sinatra'ydı. Her neyse, yirmi beş yıl boyunca hiç kedi olmadı. "Ben gidip bulayım. Sen yatağına dön, tamam mı?"

Babam "Jenny" ile kedi hakkında tartışmaya devam ederken ben onu kolundan nazikçe tutup odasına götürüyorum. İtiraz etse de yatağına dönmesine yardım ediyorum ve yorganı bir çocuk gibi üzerine örtüyorum. Bu bizim için tipik bir "kötü" sabah, gerçi son zamanlarda daha da normalleşmeye başladı. Tekrar uykuya dalana kadar elimi tutuyor, kedi hakkında bir süre daha mırıldanıyor ve sonra sessizce uzaklaşabiliyorum ...

Yerdeki sıcak bir su birikintisine.

Olamaz. Çünkü güne böyle başlamak istiyordum, çış içinde adımlayarak.

Ama babamın elinde değil. Şu anda seksen yedi yaşında ve Hollywood'daki görüntüsü artık yok. Omuzları kamburlaşımış, felç geçirdikten sonra yüzünün bir kısmı hala gevşek ve bunaması her yıl daha da kötüleşiyor. Chap Weston gibi gururlu biri için bu uzun bir düşüş, bu yüzden işleri onun için kolaylaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Çoğu zaman kim olduğumu bildiğinden değil. Anılarında kaybolmuş durumda ve mesanesini tutamıyorsa bunu ona karşı kullanamam. Havluları alıp temizliyorum, sonra ayaklarımı yıkıyorum ve giyinip güne başlamak için aşağı iniyorum. Babamla yaşadığım bu sabahki olayın moralimi bozmasına izin vermeyeceğim, her ne kadar daha da kötüye gittiği aşikâr olsa da.

Her seferinde bir kriz.

Kendime Chap Weston hatıra kupasında bir fincan kahve yapıyorum, soğuk bir Pop-Tart yiyorum ve kahvaltı ederken duvardaki posterlerden birine bakıyorum. Bu, babamın 1952'deki en büyük hitlerinden birinden, denizaltındaki denizcileri anlatan bir müzikalden. Babamın yakışıklı ve güçlü hali fotoğrafın ortasında, koluna yapışmış sevimli bir kızla birlikte. Babamın geçmişte yaşamayı sevmesine şaşmamalı.

İtiraf etmeliyim ki, şimdiki zaman benim de en sevdiğim zaman değil.

O zamanlar dünyaca ünlü, zengin ve popülerdi. Şimdi ise çok genç bir kızı ve bir yığın faturası olan bunak bir ihtiyar. Mutfağın köşesine sıkışmış masamın üzerindeki gelen kutusuna bakıyorum ve ürpermeye çalışıyorum. Onlara daha sonra bakacağım. Belki de.

Üç düzine yulaf ezmeli cevizli kurabiye yapıyorum - Chap Weston'ın favorisi - Hediyeelik eşya dükkânı için onları renkli sargı bezleri ve babamın siyah-beyaz Western filmi *Big Sky Callin*"deki yüzünün çıkartmalarıyla sarıyorum. Onları bir sepete koyup (hediyeelik eşya dükkânı olarak tamamen yenilenen) ön salona götürüyorum ve ardından sabah saat ondan itibaren tur grupları geleceğı için büyük çiftliğimizi temizleme işlemine başlıyorum. O zamana kadar yapılacak çok şey var. Yirmi beş odalı çiftliğimizin "Chap Weston müze turu" olarak belirlenmiş yirmi odasını dolaşıyorum ve önceki geceden kalan çöpleri toplamaya başlıyorum. Misafirlerin geride bıraktığı çöpler her zaman vardır - antika mobilyalara yapışmış sakızlar, köşelere sıkıştırılmış şeker ambalajları, sigara

. . . Bir keresinde yatak odasında kullanılmış bir prezervatif bile bulmuştum.

İnsanlar ucubedir.

Devam ediyorum, dekorların tozunu alıyorum, süpürüyorum, konuklara evin içinde rehberlik eden kadife kordonlu ipleri düzeltiyorum ve film dekorlarının hiçbirinin yanlış odaya taşınmadığından emin oluyorum. Odaların her biri babamın en büyük filmlerinden birinin temasına göre ayarlandı ve babamın uygun kostümler içindeki karton kesimleriyle tamamlandı. Çok klişe ama insanlar bundan keyif alıyor. Her odadan geçerken, her filmin müziğini açıyorum. Western salonunda *Big Sky Callin'in müziği*, hula odasında *Little Tiki Princess*, denizaltı odasında *Ahoy, My Lady vb.* Misafir tuvaletlerinin bile bir teması var - *Roy Danger'in Maceraları*, babamı yıldız yapan bir başka kovboy filmi müzikali. Ne yazık ki tuvaletler de sızdırıyor ve tıkanma eğiliminde; bu yüzden sabahın büyük bir bölümünü, iş üniformamı giymek için üst kata çıkmadan önce yerlerdeki at nalı desenli fayansları fırçalayarak geçiriyorum.

Oh, iş üniforması. Nasıl da nefret ediyorum. *Roy Danger*'daki Loretta Paige gibi giyinmek zorunda kalmak aşağılayıcı ama bilet sattırıyor ve hediyelik eşya dükkanında insanların cüzdanlarını Chap Weston'ın sıradan, tombik, çok genç kızından daha fazla açmalarını sağlıyor. Ve bugünlerde, yaptığım her şey para getirmek için tasarlanıyor. Bu yüzden gururumu bir kenara bırakıp Elly May Clampett'in cahil kuzeni gibi giyiniyorum, çünkü insanların "deneyimden" gerçekten keyif almasını sağlayan şey bu.

Tüm bunları babamın hastane masraflarını karşılamak için yapmak zorundayım. Çünkü ellili ve altmışlı yıllarda büyük bir yıldız olmasına rağmen, babam da hayatı boyunca bir film yıldızı gibi yaşadı. Felç geçirirmeden önce, her zaman en az beş ila altı kişiden oluşan sürekli bir maiyeti vardı - muhasebeciler, menajerler, asistanlar, reklamcılar, aklınıza ne gelirse. Özel adalarda lüks tatiller ve eşleri, eski eşleri, kız arkadaşları ve Chap Weston'ın etkilemek istediği diğer herkes için sonsuz hediyeler vardı. Bir dizi şüpheli hayat seçimi ve bir dizi daha da şüpheli eski eşten sonra, beş parasız, bunamış ve ışıkları açık tutmak için evini bir müzeye çeviren kızına güvenmek zorunda kalmıştır.

Dinamik babamın alacakaranlık yıllarını tam olarak böyle hayal etmemiştim.

Bir an için aynadaki yansımama bakıyorum -püskül patlamasıyla pembe sosis kasası karışımı bir gömlek giymiş esmer bir kadın- ve kendimi olmam gerekenden çok daha yaşlı ve yorgun hissediyorum.

Bazen kalkıp kapıdan çıkmak ve bir daha arkama bakmamak istiyorum. Ama yapamıyorum. Kapana kısıldım. Tenim karıncalanıyor ve sıcak hissediyorum.

Kapana kısılmış. Yirmi beş yaşımdayım ve kapana kısıldım.
Hayatımın dönüştüğü bu saçmalıktan kaçış yok.

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve sonra kendimi sakinleştirerek nefes veriyorum.

Yapabileceğim bir şey yok. Babamın sırtını dayayacağı başka kimsesi yok. Menajerler, temsilciler. Para ortadan kaybolunca onlar da kayboldu. Elinde kalan tek şey, ayda bir kez destek çekleri için arayan birkaç eski karısı ve yalnız, yalnız kızı.

Ben de sineye çekip elimden geleni yapıyorum. Chap Weston'ın başka kimsesi yok.

Arada sırada, babam o gece felç geçirmeseydi ve her şey yerle bir olmasaydı nasıl bir hayatım olabileceğini düşünüyorum. Johanna kaçıp gitmeseydi ve beni yaşlı, hasta bir babayla baş başa bırakmasaydı ve muhasebecileri babamın mirasını yavaş yavaş ezen borç dağını sormak için aramasaydı. Böyle şeylerden mutlulukla habersizdim. Johanna kalabilirdi, belki. Ben Stanford'a gider ve psikoloji ya da antropoloji alanında kariyer yapardım.

O kız Clay'e mesaj atar ve gitmemesini isterdi. Ona ihtiyacı olduğunu ve Stanford'u onun istediği kadar istemediğini söylerdi.

Ama o kız öldü ve gitti, sanırım. Geriye bir tek Howdy Doody'nin daha cafcacılı kuzeni Pinky Doody kaldı. Ya da öyle bir şey. Yansımama bir surat yapıyorum.

Dışarıda bir çim biçme makinesi kükrüyor, bu da artık osuracak zamanım olmadığı anlamına geliyor. Koyu renk saçlarımı Loretta atkuyruğu yapmayı bitiriyorum, pembe kovboy şapkamı takıyorum ve aşağı iniyorum. İşleri hızlandırmanın zamanı geldi. Kendime bir fincan kahve ve bir şişe Gatorade alıp verandaya çıkıyorum ve tam o sırada komşumuz Yaşlı Jimmy'nin Weston Ranch'in yirmi beş dönümlük arazisinin yontulmuş çimlerini biçerken el salladığını görüyorum. Yani, biçiyor sayılır. Daha çok çim biçme makinesini çimlerin üzerinde gezdiriyor ve çimlerin çoğunu kesiyor. Hepsini değil. Biraz tarçınlı rulo gibi görüldüğünü düşünmek hoşuma gidiyor. Ya da zebra çizgilerine.

Ya da miyop doksan yaşında biri biçmiş gibi, ki durum böyle.

Herkesin üstesinden gelemeyeceği kadar büyük bir bahçe ama Yaşlı Jimmy hayranım. O çok tatlı bir adam ve harika bir komşu ve bu benim tek başıma üstesinden gelebileceğim bir şey değil. Gönüllü olunca, hiç soru sormadan kabul ettim. Şikayet bile edemem, gerçekten. Sırf bir şans için bahçeleri temizlemeyi seviyor.

Haftada bir kez gelip bizimle yemek yiyor. Onlarda pek iyi değil ama deniyor. Gerçekten çok çabalıyor.

Hayatımın hikayesi. Mezar taşında bu yazacak gibi görünüyor. *Natalie Weston, çok iyi değil ama çok çabalıyor.* Yaşlı Jimmy'yi selamlamak için dışarı çıktım ve spor içeceğimi uzatıp motorun sesini bastırarak bağırdım. "Günaydın, Jimmy."

Biçme makinesini kapatıyor ve çizgili yüzü kırışarak bana bakıyor. Gözlükleri burnundan aşağı kaymaya başlamıştı bile; camları büyüteçten daha kalın olduğu için buna şaşırmadım. "Günaydın Bayan Nat. Babanız bugün nasıl?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Harika bir gün olmayacak ama imza zamanı geldiğinde kendine gelebilir." Babam bugün bile fotoğraf çekirtmeyi çok seviyor ve çoğu zaman hayranları için aklı başında birkaç saat geçirmeyi başarıyor. "Sıcak bir gün olacak. Susuz kalmayın, tamam mı?" Ona içeceği uzatıyorum.

"Tabii ki. Üst kattaki sızdıran musluğu tamir ettin mi? Gelip bir bakmamı ister misin?"

"Tamir edildi," diye yalan söyleyerek ona neşeli bir ifade veriyorum. "Geçen hafta tesisatçıyı aradım." Tesisatçıya verecek param yok ama Jimmy'ye ödeyecek param da yok ve zaten onun iyi niyetini suistimal ettiğim için kendimi yeterince kötü hissediyorum. Çimleri kendim yapardım ama bahçeleri, temizliği ve müzeyi tek başıma yapabilmem için hiçbir yolu yok. Ayrıca, takılıp düşme ihtimaline karşı babama yeterince yakın durmam gerekiyor.

Ayrıca, bahçeyi biçtiğinin yarısı kadar tamir ederse. . . iyi.

"Çatıda birkaç kiremit gevşemiş," diyor Jimmy, Gatorade'in kapağını açıp bir yudum alırken. "Senin için bakacak biri var mı?"

"Bir adam tanıyorum. Onu arayacağım." Jimmy'nin omzunu okşadım. "Sen hiç merak etme. Her neyse, içeri girmem gerek. Neredeyse açılış saati geldi."

Kil

Limuzin durduğunda, önümüzde uzanan geniş Batı çiftliğini görünce içimi bir anı dalgası kaplıyor.

"Bu da ne böyle?" Knox pencereden dışarı bakarken sakalını ovuşturarak soruyor. "Bonanza Land?"

"Chap Weston Land, daha doğrusu. Şimdi müze olması gerekiyor." Beyzbol şapkamı geriye atıyorum ve onun tarafındaki pencereden dışarı bakıyorum. Buranın bir film setine benzediği konusunda haksız sayılmaz; çiftlik geniş ama ... adamım, çok çirkin. Çimler üç yaşında bir çocuk tarafından biçilmiş gibi görünüyor ve ana evin kendisi de bir Western filminden fırlamış gibi. Çok eski, ucuz bir film. Parlak sarı bir dış cephenin üzerinde kırmızı İspanyol kiremitli bir çatı var ve hava koşullarından yıpranmış büyük bir tabelada siyah-beyaz film yıldızı Chap Weston'ın ziyaretçileri evine davet ederken çekilmiş bir fotoğrafı yer alıyor. Çakıllı bir park yeri ve uzakta birkaç tahta at resmi var. Natalie ile çıktığım zamanlardan hatırladığımdan daha farklı görünüyor.

Bu kadar cafcıflı olduğunu hatırlamıyordum. Çok . . . Chap Weston-y. Buraya gençken geldiğimi hatırladığım için bunu bekliyor olmalıydım ama yine de tekrar görmek çok garip. Knox haklı - burası çok cafcıflı ve zamanla daha da kötüleşmiş gibi görünüyor.

"Seni reddeden kızın bu olduğunu sanıyordum, dostum."

Knox'a bunu söylediği için dirsek atıyorum. Kimin peşinden geldiğimi çok iyi biliyor. Bana kalırsa hayatımda sadece Natalie Weston vardı. Kendimi çok yalnız hissedersen garson kızlarla flört eder ve barda bir kıza içki ısmarlarım ama kimse benimle eve gelmez. Kimse numaramı alamaz. Hayatımda ondan başkasına yer yok. Knox bunu biliyor.

Natalie'den başkası olamadım. Şimdi bile onu düşünmek kalbimi birazcık sızlatıyor. Büyürken okuldaki herkes Nat'ten nefret ederdi çünkü o zengin bir kızdı ve babası da yaşlı, ünlü ve bir sürü parası olan bir moruktu. Eğer biri onunla konuşursa çok utangaç ve tatlıydı, ama kimse konuşmadı. Ben hariç. Yine de ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum. Küçük pembe kazaklar giydiğini ve siyah saçlarının bir film yıldızı gibi parlak ve ışıltılı olduğunu. İri mavi gözlerini ve sadece benimle paylaştığı o utangaç, çekingen gülümsemesini. Zayıf küçük vücudu ve öpüşme şekli.

Nat hakkında çok şey hatırlıyorum.

Ve Nat'in kalbimi kırdığı gece bana söylediği son sözleri hatırlıyorum. "*Ne yani, burada kalıp seninle evlenmem gerektiğini mi düşünüyorsun?*"

Bu bok beynime kazındı. Unutamıyorum. Ve şimdi tekrar harekete geçme zamanı. Yedi yılın geçmesine izin verdim. Daha fazlasının parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermenin anlamı yok. Şoföre elimle işaret ediyorum, sonra da içinde sadece bir araba olan çakıllı park yerini gösteriyorum. "Bizi burada bekleyin. Çok uzun kalacağımızı sanmıyorum." Kardeşim Knox'u dürtüyorum. "Hadi gel. İçeri girelim."

"Beni buraya sürüklediğine inanamıyorum," diyor Knox ama sesi eğleniyor ve gülümsüyor. Knox tuhaf biri. Şaşırmayı sever ve sanırım bu büyük bir sürpriz. Benim için öyle olduğunu biliyorum. Bu turist tuzağında şık ve zarif Natalie'yi hayal edip duruyorum ama bir şey bulamıyorum. Belki de burayı satmışlardır? Eğer öyleyse, hala bir şekilde işin içindeler. Sadece bir tane Chap Weston var, film yıldızı. O piçi iyi tanırım. Gerçekte kontrolcü bir ahmakken ve kızı da daha iyi değilken dünyanın en iyi adamıymış gibi davranması beni hasta ediyor.

Uzun bedenimi arabadan çıkarırken beyzbol şapkamı düzeltiyorum. Kot pantolon ve muhtemelen haftalar önce yıkanması gereken eski bir tişört giyiyorum. Belki de sakalıma ve uzamış saçlarıma bir şeyler yapmalıydım, ama buraya Nat'i etkilemeye gelmediğimi kendime hatırlatıyorum. Siktir et. Bu buzu aşmanın yolu yok.

Knox'a dönüyorum. "Burada kal."

"Siktir et şu sesi." Ellerini ovuşturarak bana sırtıyor. "Buranın içini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bir bok çalarsan, satın alırsın. Tamam mı?"

"Eski sevgiline haddini bildirmek için burada olduğumuzu sanıyordum?" Gür bir kaşını bana doğru kaldırdı.

Lanet olsun. Elime bakıyorum, parmak eklemlerimin arkasında büyük bir R işareti var. "Ruthless" için ve unutmayayım diye. Natalie'ye karşı hep bir zaafım olmuştur. Konu ona gelince tam bir korkak oluyorum ve lisede beni kolayca parmağında oynatmıştı. Şimdi bile, beni nasıl yönlendirdiğini düşündüğümde özlem ve öfke karışımı bir his duyuyorum. *Ne yani, burada kalıp seninle evlenmem gerektiğini mi düşünüyorsun?* Parmak eklemlerimdeki R harfini tekrar ovuyorum. "Sessiz ol o zaman."

Knox bana eğlenerek, "Sessiz olacağım," diyor.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum ve çiftlik-müzeye doğru ilerliyorum. Yaklaştıkça, yardım edemem ama buranın yıkık dökük görüldüğünü düşünüyorum. Daha iyi günler görmüş bir turist tuzağı gibi. Çiftliğin cafcı sarısı -hatırlamıyorum, demek ki yeni olmalı- müzenin yanında solmuş görünüyor.

Pencereler. Bina tıpkı anılarımdaki gibi kocaman ama üst kattaki pencere camlarından biri çatlamış ve çatının kenarlarında birkaç kiremit eksik. Batı tarzı çeşmenin yanındaki veranda mobilyaları eski ve solmuş görünüyor ve çakıllı otoparkta bir botu kaybedebileceğiniz çukurlar var.

Burayı her kim yönetiyorsa, derhal kovulması gerekiyor.

Ben ve Knox ön kapıdan içeri giriyoruz ve Knox hemen boğazından bir ses çıkarıyor. Burası ... şey, iğrenç bir yer. Her yerde eski Hollywood hatıraları, filmlerden kalma kitsch dekorasyonlar ve Chap Weston'ın resimleri var. Tepede sevimsiz bir müzik çalıyor. Bu duyulara bir saldırıdır.

Bir tarafta, her ikisi de aynı yönü gösteren iki ok bulunan eski zamanlardan kalma bir tabela var. Birinde BİLET, diğesinde HEDİYE DÜKKANI yazıyor. O yöne bakıyorum ... ve kalbim duruyor.

Bu o.

Nat.

Farklı ama aynı görünüyor. Liseden hatırladığım kız, büyük mavi gözleri, pelüş bir ağzı ve onu gülümsettiğimde ortaya çıkan bir gamzesi olan en güzel küçük yuvarlak yüze sahipti. Onunla ilgili bu şeyleri hatırlıyorum ve bunlar da farklı değil. Bu Natalie, babasının eskiden rol aldığı bayat filmlerden birinde figüran gibi giyinmiş ve hediyelik eşya dükkanında tezgahın arkasında bir çiftle konuşuyor. Parlak siyah saçları iki kız saç örgüsü şeklinde toplanmış ve çirkin pembe bir kovboy şapkası ile ona uygun püsküllü bir yelek giymiş. Hatırladığımdan da daha kilolu. Hatırladığım Nat lisedeyken hep diyet yapardı, vücuduna takıntılıydı. Sanırım bu ondan vazgeçmiş. Yemyeşil kıvrımları ve yuvarlak göğüsleri var ve söylemeliyim ki bu değişiklik hoşuma gitti.

Onunla ilgili hiçbir şeyden hoşlanmamam gerekirdi ama hoşlanıyorum.

Parmak eklemlerimdeki R harfini tekrar ovuyorum çünkü içimde bir öfke ve hayal kırıklığı hissediyorum. Natalie'nin benim için fazla iyi olduğunu düşünüp kendini burada bulmasına çok kızmalıyım. Burası büyüdüğümüz aynı lanet kasaba ve o bir hediyelik eşya dükkanında mı çalışıyor? Bu nasıl bir Price için "fazla iyi" oluyor? Aynı seviyede değil miyiz? Yedi yıllık kızgınlığımla kaynarken bile onun yorgun göründüğünü fark ediyorum ve buranın içi de dışı kadar yıpranmış görünüyor.

"Bunu yapacak mısın?" Küçük hediyelik eşya dükkanına girdiğimizde Knox soruyor. Elinde bir kartpostal var ve gün bitmeden cebine gireceğini tahmin ediyorum.

Başımı sallıyorum, zor yutkunuyorum. Lanet olsun. Yedi yıl geçti ve hiçbir önemi yok; ona bir kez baktığımda kendimi hâlâ çüküyle düşünen o aptal okul çocuğu gibi hissediyorum. Parmak eklemlerime yazacağım hiçbir şey bunu silemeyecek. Bana nasıl davrandığını hatırlamam gerek. Kalbimi nasıl ezdiğini ve nasıl hissettiğimi umursamadan arkasını nasıl döndüğünü.

Eğer o da beni benim onu sevdiğim gibi sevseydi, asla böyle davranmazdı. Aşık olan tek kişi bendim. Bunu unutmamalıyım.

Ben de bir adım öne çıkıp tezgâha doğru ilerliyorum, o da kendisiyle konuşan bir aileyi dikkatle dinliyor. Belli ki turistler, haki şort ve tişört giyiyorlar ve iki sıkılmış çocuk hediyelik eşya dükkanında mini kasırgalar gibi hareket ediyor.

"Chap Weston ile fotoğraf çektirebileceğimizi sanıyordum," diyor kadın ve yüzünde sert bir ifade var. "Buraya özellikle bunun için geldik."

"Bay Weston'ın programı o güne göre değişir," diyor Nat, hiç de ona benzemeyen neşeli bir sesle. Duvardaki, üstünde CHAP IS ve altında tebeşirle karalanmış UNAVAILABLE yazılı kara tahtayı işaret ediyor. "Korkarım bugün misafirlerimizi ziyaret edemeyecek. Gerçekten özür dilerim."

"Peki, kızı burada mı? Burayı onun işlettiğini sanıyordum. Belki onunla konuşup Nevada'dan buraya kadar nasıl geldiğimizi ve yarın burada olmayacağımızı açıklayabilirim." Kadının ses tonu serttir.

"Ben onun kızıyım."

"I . . . Oh." Turist güler. "Hayal ettiğim gibi görünmüyorsun." "Çok mu genç?" Nat cevap verir. "Bunu çok duyuyorum."

"Hayır, öyle değil." Kadın boğazından rahatsız edici bir ses çıkarıyor ve Nat'in yüzü gergin görünüyor. Nat'in nasıl görüneceğini düşündüğünü merak ediyorum. Her zamanki kadar güzel ve mavi gözleri hâlâ rüyalarım giriyor. Bir şey varsa, şimdi daha iyi görünüyor, çünkü dolgun göğüsleri beyaz bluzunun düğmelerini zorluyor, sanki bir arada durmak için bir mücadele veriyormuş gibi ve sadece patlamak ve güzel göğüslerini dünyaya göstermek için can atıyor ve-

Ve sanırım bu gece bu zihinsel imgeye şaplak atacağım. Sakalımı kaşıyorum, kendime kızıyorum. Buraya Nat'e haddini bildirmeye geldim, mastürbasyon fantezilerimi beslemeye değil.

"Chap Weston'la sadece bir fotoğrafa ihtiyacımız var," diye yalvarıyor anne. "Onunla konuşamaz mısınız?"

"Üzgünüm, yapamam." Natalie'nin sesi şekerli ve tatlı bir tona bürünür. "Yardım edebilmeyi çok isterdim ama yapamam."

"Şişko kaltak," diyor kadın Nat'e ters ters bakarak. "Biz gidiyoruz. Haydi çocuklar." Topuklarının üzerinde dönüyor ve hışımla yanımızdan geçiyor.

Dişlerimi gıcırdatarak parmak eklemlerimi kırıyorum. Kimse bir kadınla böyle konuşamaz. Özellikle de benim kadınım.

Ama döndüğümde Knox bana kafasını sallıyor.

Doğru. Nat benim kadınım değil. Nat benim kadınım değil. Hiç olmadı. Sadece beni kullandı. Sakalımı tekrar kaşıdım, gergindim. Kahretsin. Acımasız bir pislik olmak düşündüğümde daha zormuş. Yanlış insanlara karşı pislik olmak istiyorum.

Tezgâha bakıyorum, Natalie kartpostalları sayıyor, sonra da bir deftere notlar alıyor. Başını kaldırıp bize bakma zahmetine girmedi. İfadesi bomboş ve bunun nedeni az önce giden o canavar anne mi yoksa benim olduğumu fark etmesi mi bilmiyorum. Belki de müşterileri kaçırıyor olması hiç umurunda değildir.

Önemli değil. Söyleyeceğimi söyleyene kadar gitmiyorum. Eddie'nin cenazesinden beri haftalardır bunu içime atıyorum.

Aslında, sanırım bana ayaklarının altındaki toprak olduğumu söylediği geceden beri bunu içime atıyordum.

Sorun değil. Her şey yolunda. Soğuk, duygusuz Natalie başa çıkabileceğim tek kişi. Parmak eklemlerimdeki R harfini bir kez daha ovuyorum ve çenemi tutarak bir adım öne çıkıyorum.

Natalie

Şişko kaltak. Kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor, sahip olduğum az da olsa iyi ruh halini mahvediyordu. Müşterilerin Chap Weston'a yetişemeyecekleri söylendiğinde huysuzlanmalarına alışkınım. Bu konuda çok tartıştım ama "şişko

kaltak" yeni bir tane. Ona bir açıklama borçlu da değilim. *Babam kötü bir bunama günü geçiriyor, üzgünüm. Çocuklarınız seksen yedi yaşındaki babanızın kucagında sürünüp berbat bir fotoğraf çektirsin diye sizinle oturamaz.*

Üzücü olan şu ki, babam onlarla birlikte otururdu. Fotoğraf çektirmeyi ve hayranlarıyla buluşmayı çok sever. Ancak bugün nerede olduğunu ya da kim olduğunu bilemezdi ve ben bu tür şeylerin kamuoyuna yansımından hoşlanmıyorum. Gurur babam için her şeydir. Eğer ismi onun gözünde "lekelenirse" bu onu mahveder. Bunun her zaman bilincinde oldum.

Ve, kahretsin. *O kadar şişman değilim, sanmıyorum. En azından, umarım değilimdir. Kaba kadının suratına zihinsel olarak bir çatal sapladım. Tabii ki bunu diğer müşterilerin önünde söylemek zorundaydı. Anlaşıldı. Kendimi toparlamaya çalışarak onları yeterince uzun süre görmezden geldim. Bu konuda yapabileceğim başka bir şey yok, bu yüzden envanter çıkarıyormuş gibi yaptığım defterden başımı kaldırıp "müşteri hizmetleri" gülümsememi takınıyorum. "Hoş geldiniz..."*

Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Önümde duran adamı tanıyorum. Kocaman gür bir sakalı olması ya da saçlarının fazla uzamış ve köhne bir beyzbol şapkasının altından dışarı taşmış olması önemli değil. Aynı derecede eski püskü bir tişört giymesi de önemli değil ve onu yedi yıldır görmemiş olmam da önemli değil.

Clay Price'ı nerede görsem tanırım.

Onu gördüğümde kalbim çarpıyor.

Tanrım, çok iyi görünüyor. Omuzları her zamankinden daha geniş, sakalları dağınık olsa da bronzlaşmış ve gözleri her zamanki gibi yoğun yeşil. Küçük tezgâha doğru bir adım atarken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Burada ne işi var? Onu terk ettikten birkaç gün sonra küçük kasabamızdan ayrıldığını ve bir daha geri dönmediğini duymuştum.

Ama işte burada, lezzetli görünüyor ve ona dokunabileceğim kadar yakın.

Ve . . . bir müşteri az önce onun önünde bana "şişko sürtük" dedi. Aman Tanrım.

Yüzümün utançtan kızardığını hissedebiliyorum. Zorba üvey annelerim sayesinde sürekli diyetlerle boğuştuğum liseden beri birkaç kilo aldım. Aç kalmaktansa yemeyi tercih ettiğime karar verdim, ama o bana bakarken, keşke on sekiz beden yerine hâlâ o sıska iki beden olsaydım diyorum. "C-Clay," diye kekeliyorum. "Aman Tanrım." Arkasına bakıyorum, aynı yaşlarda siyah saçlı, siyah gözlü, sıkılmış bakışlı bir adam var.

yüzünde. Kendini tutuşuna bakılırsa, kardeşlerinden biri olabilir. "Şehirde olduğunu bilmiyordum."

"Geçerken." Sesi hatırladığım kadar boğucu ve yavaş ve o gittiğinden beri ısınmayan yerlerimin ısındığını hissedebiliyorum. "Hâlâ şehirde olmana şaşırdım."

O da ben de. Ama sanırım o gittikten sonra ne olduğunu bilmiyor. "Evet," diyorum beceriksizce. Aklıma binlerce bahane geliyor ama tek aklıma gelen ona hiç mesaj atmadığım gerçeği oluyor.

Asla, asla. Hâlâ ondan nefret ettiğimi sanıyor. Onunla evlenmeyi hiç istemediğimi. Onun çekip gitmesini sorun etmediğimi. Bunun korkunçluğu karşısında çılgılık atmak istiyorum.

"Buranın bir müze olduğunu duydum."

"Evet." Ellerim titreyerek turnikeden bir kartpostal aldım ve ona uzattım. "Giriş bileti almak ister misin? Beş dolar. Ya da bir kurabiye? Yulaflı-cevizli."

O yoğun bakışlarıyla bana bakıyor. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Ona kurabiye ve babamın mobilyalarını görmesi için bir bilet teklif ediyorum. Deli olduğumu düşünüyor olmalı.

Ama yeterince kibar. Clay önce etrafına, sonra bana baktı. "Hayır. Sadece uğrayıp burada olduğunuzun doğru olup olmadığını görmek istedim."

Ağzım kurudu ve kartpostalı indirdim. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. "Eğer ben buradaysam?" Kafam karışmış bir şekilde yankıladım. "Beni mi arıyordun?"

Clay başını sallar ve sonra eline bakar. Parmak eklemlerini dalgınca ovuşturuyor. "Stanford'a gideceğini söylediğini hatırlıyorum."

Aman Tanrım. Bunu hatırlıyorum. Ne kadar da uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Yine de unutmamış. Midem bulanıyor. "Uzun hikâye."

"Eminim." Uzun bir süre beni inceliyor ve sonra ağzında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Bu onun her zamanki gülümsemesi değil, geniş, beyaz dişleriyle muziplik sergiliyor. Bu bambaşka bir şey ve beni şaşkına çeviriyor. O kadar ki neredeyse ne dediğini kaçıracaktım. "Eğer ilgilenirsen yarın sana bir teklifle döneceğim."

Bunun ne anlama geldiğini sormadan dönüp hediyelik eşya dükkanından çıktı.

Dördüncü Bölüm

Kil

"Ona sormadın mı?" Knox limuzine geri dönerken bana meraklı bir bakış atıyor. "Neden sormadım?"

"Bir geceye ihtiyacım var," diyorum ona. Parmak eklemlerimi tekrar tekrar ovuyorum. Acımasız hissetmiyorum. O kadar güzel, yumuşak ve savunmasız görünürken acımasız hissetmek zor. Lanet olsun, şimdi Nat'le ilgili her zamanki rüyalarım ek olarak, onun o koca memelerini sikmeyi de hayal ediyor olacağım. Onu tekrar görmek başıma gelen hem en iyi hem de en kötü şeydi.

Beklediğim gibi görünmüyordu. Hediyelik eşya dükkânı da öyle. Her yer çaresizlik ve unutulmuşluk kokuyordu ve bu benim Nat'le bağdaştırdığım bir şey değildi. Onu liseden hatırlıyorum, kalabalığın içinde sessiz ve mesafeli, her zaman ağırbaşlı tasarımcı kazakları giymiş ve zarif mücevherler takmıştı, sanki sınıf yerine bir bahçe partisine gidiyormuş gibi.

Ve öpüşmeyi ne kadar çok sevdiğini hatırlıyorum.

Her nasılsa onu eteklerinden sarkan iki çocukla ve küçük bir kasaba avukatının ödül karısı olarak görseydim, bu benim için sorun olmazdı. Boktan anlaşmamı teklif edip onunla işimi bitirebilirdim. Kabul etseydi, hatırladığım kişi olmadığını o anda anlardım. Kabul etmezse de, öyle ya da böyle bu iş biterdi.

Belki de bu yüzden bir şey söylemedim.

Çünkü Natalie Weston hayalimden vazgeçmeye hazır değilim. Teklif edeceğim anlaşmaya evet dememeli. Kabul ederse Nat'in değiştiğini anlayacağım ve onu kullanıp aklımdan çıkaracağım.

Acımasız olmak böyle bir şey: Biriyle işim bitene kadar onu kullanmak.

Ne de olsa yedi yıl önce bana yaptığı buydu. Stanford sahneye çıkana kadar benimle bir erkek arkadaşı olarak iyiydi ve sonra benim için fazla iyi olduğuna karar verdi.

Şimdi kim kimin için fazla iyi acaba?

Natalie

O çıkarken geniş omuzlarına bakıyorum ve ancak kapı zili birinin çıktığını belirtmek için çaldığında pencerelerden birine koşup dışarı bakıyorum ve onun çıkışını izliyorum. Kardeşiyle gelişigüzel konuşuyor ve ben izlerken bekleyen bir limuzine biniyorlar.

Bir limuzin. Vay anasını. Nereden çıktı bu?

Bana evlenme teklifi derken ne demek istedi?

Evlilik teklifi gibi mi? Kalbim çılgınca çarpıyor. Kesinlikle hayır. Başka bir şeyi kastetmiş olmalı. Evlilik teklifi olsaydı, bu kadar tuhaf davranır mıydı? Belki de iş içindi ama Clay babamın müzesinden ne isteyebilirdi ki?

"Jenny!" diye bağılıyor babam yukarıdan.

Kahretsin. Tezgahın altına uzanıyorum ve böyle durumlar için yaptığım tabelayı çıkarıp tezgahın üzerine koyuyorum. *Hemen döneceğim, onur sistemi uyguluyoruz! Bir şey satın alırsanız, lütfen paranızı kavanoza bırakın.* Kimse bunu yapmıyor ama yine de insanlığa dair umudum var. İdeal değil ama benden başka dükkana göz kulak olabilecek kimse yok. Ve babama benden başka bakabilecek kimse yok. Aynı anda iki yerde birden olamayacağıma göre.. ..böyle idare etmek zorundayım.

Bunu yaptıktan sonra arka merdivenlere koştum ve sallanan bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı çıktım.

-Yerdeki başka bir sıcak su birikintisine. Babam üst kattaki koridorda duruyor, bornozunun arkası sırsıklam. "Jenny?" diye tekrar soruyor.

"Nerede o lanet kedi?"

* * *

Babam berbat bir gün geçiriyor. Demans hastalığı bugün her zamankinden daha kötü ve kediye aramayı bitirdiğinde, annem Janelle'in kaybı için ağlayarak birkaç saat geçiriyor. Hıçkırıklarını duymak yürek parçalayıcı, çünkü bazen anıları yeniden canlanıyor ve taze ve yeni geliyor. Sanki annem yirmi yıl önce değil de daha dün ölmüş gibi ağlıyor ve bu beni parçalıyor. Başucunda durmakla hediyelik eşya dükkanına göz kulak olmak için aşağıya koşmak arasında gidip geliyorum. Üzücü bir gün ama sonunda KAPALI tabelasını çevirip ışıkları kapatabiliyorum. O zamana kadar babam uyuyor, zihinsel olarak yıpranmış oluyorum ve kendime akşam yemeği hazırlayamayacak kadar yorgun oluyorum. Bunun yerine, satılmayan yulaflı-cevizli kurabiyelerden birkaç tane alıp elimde telefonumla üst kattaki odama çıkıyorum.

Hâlâ Clay'in yeniden ortaya çıkışının ve bunun ne anlama geldiğinin etkisindeyim. Bunu birine anlatmalıyım. Hemen en iyi arkadaşımın numarasını bulup ona mesaj atıyorum. Lexi hâlâ görüştüğüm tek kişi - birkaç yıl önce buraya taşınıp müzeyi ziyaret ettiğinde arkadaş olmuştuk. Sanırım bu küçük kasabada benden daha tuhaf bulduğu tek kişi o.

NAT: Buna inanamayacaksın. LEXI:

Elvis müzeye mi uğradı? NAT:

Neredeyse. Clay Price'dı.

LEXI: . .

LEXI: Burada telefonuma bağırıyorum. Bunda Namaste yok

Bitti.

NAT: Ooops, ders sırasında mı aradım?

LEXI: Sorun yok. Zen'imi kaybettim ve gece randevularım iptal oldu. bana. Detayları ver!

İçimde bir suçluluk duygusu var -Lexi de benim gibi beş parasız çünkü küçük bir yoga stüdyosu var ve burası küçük bir kasaba olduğu için çok fazla müşterisi olmuyor. Çalışırken onu rahatsız etmemeliydim, ama yine de cevap verdiği için rahatlayacak kadar sarsılmış durumdayım.

Müzeye geldi. Yukarı baktım ve oradaydı. Bir müşterinin bana 'şişko kaltak' dediğini de duymuş. Sanki günüm yeterince kötü değilmiş gibi.

Omg

LEXI: O kadını yumrukladın mı?

Boşverdim. İnsanlar pislik. Onu duymuş olması beni daha çok üzdü!

NAT: Yarın geri geleceği için bir gecede kilo vermenin bir yolunu bulmam lazım.

LEXI: !!!

LEXI: Burada çok fazla detayı kaçırıyorum! Baştan başla! LEXI: Clay Price geldi. Nedenini söyledi mi?

Hayır. Sadece bom. Neredeyse düşüyordum. Sanırım kardeşlerinden biri de yanındaydı.

Pek bir şey söylemedi. Sadece buranın bir müze olup olmadığını sordu. Sonra da yarın bana bir teklifle geleceğini söyledi.

LEXI: Romantik bir evlenme teklifi gibi mi?

Sanmıyorum? Aynen böyle söyledi. "Sana bir teklifim var". Belki de iş?

LEXI: Tamam. Babanın büyük bir hayranı falan mı?

NAT: Sanmıyorum? Bence babamdan nefret ediyor.

LEXI: Garip!!!

Gittiğinden beri onunla hiç konuşmadım. Google'da bile aratmadım. Onu.

LEXI: Hiç mi?!?

LEXI: Facebook mu? Herhangi bir şey?

NAT: Hayır. Ona ne olduğunu bilmek istemedim. Eğer gidersem Facebook'unda karısı ve çocuklarıyla çekilmiş fotoğrafları olsaydı, sanırım içimden ölürdüm.

LEXI: Hala ona aşıksın, değil mi?

Buna hakkım yok. Onu kovan bendim.

LEXI: Kendini üzme. Üniversiteye gitmeni istememişti, hatırladın mı?

NAT: Ama en boktan şeyleri söyledim. LEXI: İncinmiştin.

NAT: Sanırım. Yine de konuşmak için ona mesaj atmalıydım. Yaptım.

LEXI: Babanla meşguldün. Kendini hırpalamayı bırak!

NAT: Senin için söylemesi kolay, 7 yılını senden nefret ederek geçirmedim! LEXI: Sen de onun senden nefret ettiğini bilmiyorsun.

NAT: Doğru.

LEXI: Onu Google'da arattım ve bu seni daha iyi hissettirmeyecek, o yüzden aratmadan iyi olmuş.

İçimde hastalıklı bir his var. Evli olmalı. Telefonumu yere bıraktım, bu düşünceyle aniden başım döndü. Clay Price, evli. Clay Price, sonsuza dek ulaşılamaz.

Onunla bir şansım vardı ve ben bunu teptim. Benimle evlenmek istedi ve ben yüzüne güldüm.

Aman Tanrım.

Yatağıma uzandım ve ağlamamaya kararlı bir şekilde ellerimi yüzüme bastırdım.

Ne kadar unutmaya çalışsam da, hayatımın boka sardığı anı tam olarak biliyorum. Clay Price ve ben o gece ayrıldık.

Hayatım hiçbir zaman mükemmel ya da normal olmadı. Ben doğduğumda babamın altmış iki yaşında olması her şeyi garip bir şekilde başlatıyor ve annem ben beş yaşındayken öldü. Ondan sonra babam beş numaralı karısıyla evlendi ve o da babamın servetini harcamaya, ne kadar yediğim konusunda bana kompleks vermeye ve temelde beni ve babamı perişan etmeye devam etti. Ben on altı yaşındayken beni terk etti ve babam Hollywood'dan bıktığına karar vererek beni ve yeni kız arkadaşımı (benden sadece dört yaş büyüktü) yıllar önce ilk filmini çektikten sonra satın aldığı çiftliği restore etmek üzere Luka, Teksas'a götürdü. Kimseyi tanıımıyordum ve okuldaki herkes benden nefret ediyordu. Zengin bir Hollywood züppesi olduğumu düşünüyorlardı.

Kimse benimle konuşmadı. Kimse benim arkadaşım değildi.

Clay Price dışında kimse, bir futbolcu ve yolun yanlış tarafından gelen bir çocuk. Herkes Clay'i neredeyse benden nefret ettikleri kadar severdi.

Kader bizi bir araya getirmiş gibi hissettirdi. Tanıştığımız an, ateşli ve ağırdık. En azından o öyleydi. İlgi göstererek benimle alay ettiğini düşündüm ve bu yüzden hamlesini yapmadan önce onu bütün bir dönem boyunca ittim. Bir gece bir grup popüler çocukla birlikte bir partideydim, köşedeki bir kanepeye oturmuş uzakta olmayı diliyordum. Bir çocuk yanıma gelip beni taciz etmeye başladı ve Clay yanıma yaklaşıp kolunu omuzlarıma doladı, işte o kadar.

Gecenin sonunda, sarmaş dolaştık. Haftanın sonunda, onun kız arkadaşıydım.

Okuldaki sonraki bir buçuk yıl boyunca birbirimizden ayrılmadık. Clay'in kız arkadaşıydım ve o beni inanılmaz derecede mutlu ediyordu. Son model bir araba kullanması umurumda değildi. Ailesinin bir karavanda yaşaması ya da dört erkek kardeşinin de farklı annelerden olması umurumda değildi. Ben kimdim ki yargılayayım? Babam benim büyükbabam olacak yaşıydı, Hollywood'un tuhafıydı ve altı numaralı karısı benden çok az yaşlıydı. Clay ve babamı ayrı tuttum çünkü babamın onu anlamayacağını biliyordum. Chap Weston o kadar uzun süredir Hollywood'daydı ki züppenin tekiydi. Teksas'ta, ıssız bir yerde yaşıyor olmamız önemli değildi. Hâlâ şampanya zevki vardı ve bu insanlara da sirayet ediyordu.

Mezun olduktan sonra işler sarpa sardı.

O geceyi hâlâ midemde bir düğümle hatırlıyorum. O zamanlar Clay Price'a deliler gibi aşkıttım ve çok yakında bekaretimi ona vermeyi planlıyordum. Aylarca oynaşmıştık -çok fazla oynaşmıştık- ama bunu hep belden aşağı yapmıştık. Ona daha ileri gitmeden önce her şeyden emin olmam gerektiğini söylemişim ve son zamanlarda ikimiz için de daha zor olsa da beklemekten memnun olmuştu. Telefon konuşmalarımız kirlendi ve öpüşmelerimiz beni hem korkutan hem de heyecanlandıran yeni bir yoğunluğa büründü.

O gece her şey cehenneme döndü. Gözlerindeki ışığın sönüşünü izledim ve bana sırtını döndü.

Şimdi bile, yedi yıl sonra, bunu düşündükçe kusacak gibi oluyorum. O an hayatımın en kötü anıydı. Bunun bir hata olduğunu biliyordum ama yine de yaptım.

O zamandan beri kimseyi sevmedim. Yalnızdım, yalnızdım ve Clay'i özölüyordum. Onsuz geçen yedi yıl boyunca acı çektim ve zamanı geri almak için her şeyimi verirdim. Ertesi sabah bir mesaj gönderip konuşmamız gerektiğini söylemek için, babamın felci yüzünden hayatım ne kadar çılgınca olursa olsun. Daha da geriye gidip yaşadığımız o korkunç, aptalca tartışmayı daha başlamadan bitirmek için.

Ama geri dönemem. Dönemediğim için de ileriye gitmek istemiyorum. Bu yüzden Clay'i internette hiç araştırmadım, onu bulup özür dilemeye hiç karar vermedim. Nasıl ayrıldığımızdan utanıyorum ve neler yaptığını görmek istemiyorum.

Hayatıma devam etmek istemiyorum. Hala onu istiyorum. Ve bu acıtıyor. Avuç içlerimi gözlerime bastırıyor, beni tehdit eden gözyaşlarımı geri çekmeye çalışıyorum.

Ona ne olduğunu bilmesem de, bir anlamda o hala benimdi. Başka birine gittiğini bilmek, onun temelli gittiği anlamına geliyor. İçim parçalanıyor.

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Lexi'nin öldüğümü düşündüğünden eminim, bu yüzden akan gözyaşlarımı siliyorum ve telefonumu tekrar elime alıyorum.

LEXI: \$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

LEXI: \$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

LEXI: \$\$\$\$\$\$

Ha?

NAT: Anahtarın mı

sıkıştı? LEXI: Hayır

aptal LEXI: O zengin

yo LEXI: Aptal zengin

LEXI: Git Google'da ara. Ben beklerim.

Evli değil miydi? Olabilir ve belki de sadece bundan bahsetmemiştir. Midem düğümlenmiş gibi hissetsem de telefonumdaki tarayıcıyı açıp Clay'in adını ve "Texas"ı yazıyorum. Karşıma tam sayfa link çıkınca biraz irkiliyorum. Ve birçoğu para ve yatırım makalelerine yönlendirince daha da irkiliyorum. Bir tanesine tıklayıp göz gezdiriyorum. Price Brothers Oil'den birkaç kez bahsedildiğini görüyorum, sonra da Clay'in finanse etmeye çalıştığı IntelligentCamo adlı bir yan iş. Beş kardeşi de gösteren bir Forbes makalesi ve onların petrol kulelerinde ya da baret takarken çekilmiş bir sürü fotoğrafı var.

I . . . Anlamıyorum. Clay'in bir teçhizatta çalışmaya gittiğini sanıyordum. Nasıl petrol kralı oldu? Daha yirmi beş yaşında.

Yine de limuzinle gitmelerini açıklıyor.

Tekrar Google'da aradım, bu sefer farklı bir cevap arıyordum: "Clay Price" ve "karısı".

Hiç isim çıkmıyor.

O evli değil. Hiç evlenmedi. Onun
küçük bir parçası hala benim.

Bu küçük farkındalıkla iimde nasıl bir sevinç dalgası olduğunu
görünce şaşkına döndüm. Bunca zaman sonra Clay'in evlenmediğini
düşünmek. Geri döndüğünü ve yarın müzeye geleceğini düşünmek. Metin
penceresine geri dönüyorum.

O evli değil!

LEXI: Zengin olduğu kısmı kaçırdın mı?

Umurumda değil. şimdi bana bir gecede nasıl beş kilo
verebileceğimi söyle ki liseden sonra ne kadar şişmanladığımdan
iğrenmesin.

LEXI: Vücudunu sargı bezine sar ve bütün gece terle. Ne?

LEXI: Sen sordun! şimdi bana yarın tekrar geldiğinde ne
giyeceğini söyle.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beşinci Bölüm

Kil

Bugün elime "zor "un büyük H'sini yazdım.

Aletim için değil, her ne kadar dün Nat'in kıvrımlı küçük halini gördüğümünden beri sertleşmiş olsa da. Kalbim için. Sert olmalıyım. Acımasız. Soğuk. Geçmişte beni ne kadar parmağında oynatmış olursa olsun, bir çift büyük mavi göze aşık olamam. Yedi yıl önce ayrıldığımızda Natalie'nin buz gibi soğuk olduğunu hatırlamalıyım. Bana bir çöpmüşüm gibi davranmıştı.

Şimdi o bir çöp ve ben bir milyarderim. Ve bu da istediğimi alacağım anlamına geliyor, duygulara bağlı olmadan.

Yedi yıl ve onca kalp ağrısından sonra onu hâlâ istemem çok komik. Ama hep istedim. Onun vücudunu, nefes nefese öpüşlerini, bana karşı hissettiklerini hayal etmekten hiç vazgeçmedim. Benim için ondan başka kimse olmadı.

Bu kadar param olduğuna göre, Natalie Weston'ı becermeye karar verdim. Zihinsel olarak değil, sadece fiziksel olarak. Onu yatağa atacağım, külotunu çıkaracağım ve becereceğim ... ve umarım onu sonsuza dek aklımdan çıkaracağım.

Lisedeyken Natalie Weston'ı hiç becerememiştim. O zamanlar, bunun utangaç bir bakire olduğu için olduğunu düşünmüştüm ve beklemekten memnundum. Natalie'yi seviyordum ve o benim kız arkadaşımdı. Seks yapma zamanının geldiğine karar vermesinin ne kadar sürdüğü önemli değildi, çünkü onun sonsuza kadar benim olacağını biliyordum. Beklemeye değerdi.

Ama sonra Natalie beni terk etti. Ona hiç sahip çıkamadım, onu hiç benim yapamadım. İçine girip onunla bütünleşemedim. İlk taşığımı bir kızın içinde patlatamadım, gerçi bu benim için daha az önemliydi.

Nat'i kaybetmek. Zaman geçtikçe, sonunda onu unutacağımı, başka biriyle tanışacağımı ve sonra bekaretimi kaybedeceğimi düşündüm. Beklemekte yanlış bir şey yok.

Ama onu hiç unutmadım, yani yirmi beş yaşında hâlâ bakireyim. Yanlış görünüyor.

Aslında tüm bunlar yanlış görünüyor.

Ama paramla bunu düzelteceğim. Tüm milyarlarıma mal olsa da umurumda değil, Natalie Weston'ı becereceğim ve onu aklımdan sonsuza dek çıkaracağım. Belki ona sahip olduğumda, artık onu umursamayacağım.

Parmak eklemlerimdeki H harfini tekrar çiziyorum, düşünüyorum. Zor. Evet.

Sert olabilirim. Acımasız olabilirim. Sadece beni nasıl siktiğini hatırlamam gerekiyor. Neredeyse iki yıl boyunca çıkarken bana nasıl mavi toplar verdiğini ... ve sonra onun değerli Hollywood kraliyet külotlarına dokunamayacak kadar pis olduğuma karar verdi.

Onlara dokunmak için sabırsızlanıyorum.

Limuzinden indim ve sabırlı şoförüne biraz beklemesi gerektiğini söyledim. Bugün Knox'u ekdim ve tek başıma uçmaya karar verdim. Kardeşimin orada olması, yıkık dökük hediyelik eşya dükkanındaki her şeye ışık tutması, etrafta dolaşıp konuşmaları dinlemesi? Beni gerdi ve tuhaflaştırdı. Sinire ihtiyacım yok, odaklanmaya ihtiyacım var.

Sadece bu an için hazırladığım bir konuşmam bile var.

Natalie, sana bir pazarlık öneriyorum. Babanın serveti hakkında araştırma yaptım ve filmlerinden elde ettiği son doları da harcadığı çok açık. Beş parasız olduğunu biliyorum. Bu çiftliğin bakımının her ay getirdiğinden daha pahalıya mal olduğunu biliyorum. Bankalara tam olarak ne kadar borcun olduğunu biliyorum ve seninle bir anlaşma yapmaya hazırım. Aileni ve işini kurtaracağım ama sen de bana istediğimi vereceksin.

Bana oldukça basit görünüyor. Duygu yok, ilişki yok. Sadece iş için bir sözleşme. Onda istediğim bir şey var ve bunun için para ödemeye hazırım.

Planlanan açılış saatinden tam yarım saat önce olmasına rağmen müzenin önüne giriyorum. Kapıdaki zil müstehcen bir şekilde yüksek sesle çalışıyor ve mekanın önü bomboş. Uzaklarda bir yerde bir elektrik süpürgesi çalışıyor ve ben içeri girer girmez hemen kapanıyor.

"Geliyorum!" diye sesleniyor biri ve aletim kadın sesine hemen tepki veriyor. Kim olduğunu biliyorum. Belli olmak istemediğimden, kot pantolonumun içindeki aletimi gizlice düzeltiyorum.

Bir an sonra, saçlarını yüzünden geriye doğru savuran bir figür hızla dışarı çıkıyor. Cildinde bir miktar ter var ama bu Nat Weston'ın onu her gördüğümde nefesimi kesmeye devam ettiği gerçeğini değiştirmiyor. Yanakları pembe, mavi gözleri daha da mavi görünüyor ve güzel ağzı biraz rujla vurgulanmış. Koyu renk saçları atkuyruğu yerine gevşek ve dalgalı bir perde şeklinde omuzlarına dökülüyor. Üzerinde muhteşem göğüs dekoltesini ortaya çıkaran derin yakalı, düşük göğüs dekolteli siyah bir bluz ve daracık bir kot pantolon var.

Nat gözlerini kırpıştırıyor ve sonra ağzında küçük bir gülümseme belirliyor. Bir an için beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi görünüyor. "Tekrar merhaba."

Ağzımı ovuşturuyorum, çünkü beklediğim bu değildi. Belki tekrar yanıma gelmemden çekinir diye düşünmüştüm. Ya da kızgın. Kızgınlıkla başa çıkabilirim. Bu gülümseyen güzellik intikam oyunumu bozuyor. "Merhaba." Tereddüt ettim, sonra elimi sıkması için uzattım. Ya bu ya da sarılmak gibi görünüyor ve sertleşmeden ona sarılabilir miyim bilmiyorum.

Jestime şaşırmış görünüyor ve tereddütle elini benimkine koyuyor. Teni yumuşak, parmakları tenimde gezinirken narin. "Tekrar karşılaştığımızda el sıkışacağımızı düşünmemiştim," diye mırıldanıyor.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarken parmak eklemlerimdeki H harfi bir marka gibi göze çarpıyor. Sert. Acımasız. Bana karşı olduğu kadar acımasız. Hatırlamam gerekiyor. Bu düşünce ses tonumu beklediğimden biraz daha sertleştiriyor. "O zaman nasıl hayal ettin?"

Nat kendini toparlayarak geri çekildi. Sert ses tonuma şaşırmış görünüyor. "Bilmiyorum." Yüzüne o sahte, aşırı parlak gülümsemesini geri koydu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim Clay?"

Hâlâ göğüs dekoltesinin derin kıvrımlarını görebileceğim kadar yakın ve bu manzara karşısında içimde bir şehvet ateşi yanıyor. Göğüslerine bakmamam gerekiyor. Eğer istediğimi elde etmek istiyorsam soğukkanlılığımı korumalıyım. Pişmanlık yok. Parmak eklemlerimdeki H'yi ovma dürtüsüne direniyorum ve hazırladığım konuşmaya başlamaya karar veriyorum. "Natalie, sana bir pazarlık teklif ediyorum."

Kaşları çatıldı. "Ha?"

"Babanızın serveti hakkında araştırma yaptım ve filmlerinden kazandığı her bir doları son kuruşuna kadar harcadığı çok açık. Beş parasız olduğunu biliyorum."

Natalie çarpılmış gibi sarsılır. "Sen ne? Buraya bunu yüzüme vurmaya mı geldin?" Bana bakakaldı, açıkça şok olmuştu. "Ciddi misin sen?"

"Bunu yapmak için gelmedim," diyorum hemen. Konuşmanın kontrolünü yeniden ele geçirmem gerekiyordu. Her nasılsa bunu kafamdan geçirirken Nat'in yüzündeki incinmiş ifadeyi hayal etmemiştim. Kızgın olacağını düşünmüştüm. Öfkeli. Alaycı. Yaralı bir Natalie bunu yapmayı zorlaştırır, oysa zor olmamalıydı. Yedi yıl önce beni zarif topuklarından birinin altında ezdi. Neden ben de aynısını yapamıyorum? Konuşmamın bir sonraki bölümüne geçiyorum. "Bu çiftliğin bakımının her ay getirdiğinden daha pahalıya mal olduğunu biliyorum-"

"Bir bok bildiğin yok," diye öfkeyle karşılık veriyor ve bir adım geri atıyor. Ellerini kalçalarına götürdü ve kızgın olduğu her halinden belli olan bakışlarını bana dikti. "Bu ne cüret?"

Güzel. Öfkesi bunu kolaylaştırıyor. Konuşmaya devam ederken soğukkanlılığımı koruyarak doğruluyorum. "Bankalara tam olarak ne kadar borcun olduğunu biliyorum," diyorum sakince. "Ve seninle bir anlaşma yapmaya hazırım. Aileni ve işini kurtaracağım."

Yüz ifadesi tekrar yumuşar. "Bekle, ne? Yapacak mısın?" Uzanıp bir elini duvara koyuyor, sanki kendini destekliyormuş gibi.

Başımı salladım. "Ama bana istediğimi vermek zorundasın."

Nat hareketsiz kalır. "Anlamıyorum. Ne ... ne istiyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve birazcık da olsa ona doğru yaklaştığımı biliyorum. Umarım tehditkâr bir şekilde değildir. Sadece onun yanında salya sümük bir okul çocuğu gibi hissetmek yerine otorite yaymak istiyorum. "Seni istediğim sürece benim kişisel asistanım olmayı kabul ediyorsun."

Dudakları aralanıyor ve o iri mavi gözleri bana bakıyor. "Bir ... asistan mı? Evrak doldurmak gibi mi?"

Kahretsin, ne kadar masum bir tepki. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Belli ki benim düşüncelerim onunkilerden çok daha kirli yerlere gidiyor. "Bu tür bir yardım istemiyorum."

Koyu renk kaşlarından biri kalkıyor ve çenesinin neredeyse fark edilmeyecek şekilde gerilmesini izliyorum. "Limuzinin arka koltuğunda el işi yapalım o zaman."

"Eğer öyle hissediyorsam, evet." Aslında, Natalie'nin limuzinin arka koltuğunda ellerini sikimin üzerine koyduğu zihinsel görüntü şimdi

mastürbasyon yemi olarak ekleniyor, çünkü lanet olsun, bu çok ateşli.
"Bana eşlik edecek ve tüm ihtiyaçlarımı karşılayacaksın."

"Benden senin için *kanca* atmamı istiyorsun, seni piç kurusu." Öfkeli görünüyor, göğüsleri o düşük yakaya karşı muhteşem bir şekilde kabarıyor.

Sıradan bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Belki de öyleyimdir."

"Sana söylediklerimden dolayı beni küçük düşürmeye mi çalışıyorsun?" Yüzündeki acı gitmiş, geriye sadece öfke kalmıştı. Güzel. Yüzüme bir tokat atacakmış gibi görünüyor ve bu beni sırtıtıyor. Kızginken çok tatlı oluyor.

"Kimseyi küçümsemiyorum. Sadece ne istediğimi biliyorum ve bunun peşinden gitmeye karar verdim. Yedi yıl önce bunu elde edememiştim ve şimdi talihimiz tersine döndü, benim param var ama senin yok. Belki bu sayede yedi yıl önce iyi ve sabırlı bir adam olarak ulaşamadığım yerlere ulaşabilirim."

Nat'in nefesi kesildi. "Buna inanamıyorum! Sen tam bir pisliksin. Benimle konuşmaya geldiğin şeyin bu olduğuna inanamıyorum."

"Ne, *seninle* evleneceğimi düşünmüyorsun değil mi?" Nefret ettiğim kelimeleri yüzüne fırlatarak alay ediyorum.

İrkiliyor, sessizleşiyor.

Ve bugün ilk kez kendimi kötü adam gibi hissetmiyorum. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi. "Söyleyecek bir şey yok mu?" Küstahça konuşuyorum, çünkü böyle hissetmekten hoşlanmıyorum.

"Söylemem gereken bir şey var, tamam mı?" Nat kendini çabuk toparlıyor ve çenesi kalkıyor. "Az önce bana söylediklerin için seni mahkemeye verebilir ve dava açabilirim."

Bazı nedenlerden dolayı, boktan olduğunu kabul ettiğim teklifime bu kadar sert yanıt vermesini seviyorum. Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyorum ve o öfkelenidikçe sırıtış daha da genişliyor. "Mümkün olan en iyi avukatları tutabilirim, davayı mahkeme dışında cüzi bir miktara çözebilirim ve sonra yine başa dönersin. Hâlâ beş parasız olursun ve kefaletini ödemem gerekir."

"Yani öneriniz, size bacaklarımı açmam ve gözlerimi kapatmam!"

"Benim için bacaklarını açtığında gözlerinin açık olmasını tercih ederim," diye mırıldanıyorum, zihnimdaki imge hoşuma gidiyor. "Ve bundan hoşlanmanı tercih ederim. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız bir zamanı hatırlıyor gibiyim."

"Bu yedi yıl önceydi," diye kekeliyor, ses tonumdaki değişiklikten telaşlandığı belli. Yanakları pembeleşiyor ve gözlerimin içine bakmıyor.

"Sen ve ben ayrılmadan ve sen bana bu korkunç anlaşmayla gelmeden çok önce."

"Bu o kadar korkunç bir anlaşma mı?" Ben soruyorum. "İkimiz de istediğimizi alacağız." "Benden kendimi sana satmamı istiyorsun," diye fısıldıyor. "Nasıl olur da

Bunun benim için iyi bir anlaşma olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Bir zamanlar sana dokunmamı severdin," diyorum ona, biraz daha yaklaşıp ona dokunmak istiyorum -koluna, yanağına, çenesine, herhangi bir yerine- ama ellerimi kotumun ceplerine sokmak için kendimi zorluyorum, onu yakalayıp öpmek için kendime güvenemiyorum. "Sana bunu teklif etmek istedim. Sana yardım etmeme yardım et."

Anlaşmamın ona hiç yardımcı olmadığını ve bana ondan daha çok yardımcı olduğunu söylemesini bekliyorum. Ama o sadece başını hafifçe sallamakla yetiniyor. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Bu dünyanın en iyi anlaşması da olabilir, dünyanın en kötü anlaşması da. Yine de kabul edemem."

"Benim yüzümden mi?" Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa kızgın mıyım bilmiyorum. Ya da ikisine de.

Kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor ve kızgınlıktan çok kendine sarılıyormuş gibi bir hali var. "Hayır. Babama bakmak zorundayım. Şu anda seksen yedi yaşında ve ... iyi değil." İfadesi uzaklaşıyor.

Yaşlı babasını ve çok genç üvey annesini hatırlıyorum. Bu tüyler ürpertici bir dinamikti ve hep bununla nasıl başa çıktığını merak etmişimdir. Lisedeyken babasına bir dizi karısı olduğu ve kızına ilgi göstermediği için kızdığını biliyordum. Sanırım bunu aşmış.

Ama hepsi buysa ...

"Bir bakıcıya mı ihtiyacı var? Bunu elde etmek yeterince kolay." Bana şüpheli bir bakış attı. "Pahalı bir şey."

Beni kötüleyeceğine inanamıyorum. Bu kadar gülünç olmasaydı, düpedüz eğlenceli olurdu. "Zengin olduğumun farkındasın, değil mi? Bana sadece fiyatını söyle, ben de ödeyeyim."

Natalie hiçbir şey söylemiyor ama yüzünde kasvetli bir ifade var ve gözleri şüpheli bir şekilde parlıyor. Kahretsin. İşlerin böyle gitmesini istemiyorum. Bir kartvizit çıkardım ve ona uzattım. "Bu benim telefon numaram ve e-posta adresim. Talep listenizi bana gönderin. İş tam olarak düşündüğün gibi. Yardıma ihtiyacım olduğu sürece benim asistanımsın."

"Grinin Elli Tonu'nu çok fazla izlemişsin," diye mırıldanıyor ama kartı parmaklarımın arasından çekip alıyor.

Dönüp limuzine doğru yola çıkıyorum. Sadece beş dakika geçmiş olsa da sanki sonsuzluk geçmiş gibi geliyor. Bunun iyi gittiğinden emin değilim. Benden nefret edebilir. Beni geri çevirebilir.

Yine de kesin olan bir şey var, bugün onu tekrar gördükten sonra? Fiyatı önemli değil. Ödeyeceğim.

Natalie Weston'ı yatağında görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Hiçbir şey.

Limuzine geri döndüğümde, telefonum gelen bir mesajla çalıyor. Ekranı tıkladığımda kalbim göğsümde güm güm atıyor ve arayanın Nat değil de Knox olduğunu görünce hayal kırıklığına uğruyorum.

Nasıl gitti?

Nasıl gitti? Güzel soru. Nat'in, Nat'le olan ilişkisini düşünmeden edemiyorum. göğüsler . . . ve o parlak, üzgün gözler. Sanırım istediğimi alacağım. Natalie'nin pazarlık yapacak fazla yeri yok.

Yine de kendimi bir pislik gibi hissetmekten alıkoyamıyorum.

Kendimi pislik gibi hissediyorum.

Sen bir pislik değilsin. Sen bir alçaksın. Bir haydut.

Bunu kabul et, Alçak.

Pislik için kullanılan süslü bir kelime.

Ona teklifi sen verdin. Kabul edip etmemesi ona kalmış. Eğer kabul ederse, başka seçeneği olmadığı içindir.

Kendini satacak kadar züğürt. Yine de beni bir pislik yapıyor.

Ama o zaman iyi döşenmiş bir pislik olacaksın. Her halükarda bir pislik olacaksan, sikini ıslatsan iyi olur.

Natalie

Dışarıda yağmur yağarken masamın köşesindeki vadesi geçmiş fatura yığınının bakıyorum. Tüm bildirimler parlak renkli ve "Vadesi Geçmiş" veya "Son Bildirim" gibi şeyler haykırıyor. İş vergileri, sağlık faturaları, müzenin onarımı, emlak vergileri, kredi kartları, hediyelik eşya faturaları - hepsi

yavaş yavaş masamın üzerinde birikiyor. Elimden geldiğince üstesinden gelmeye çalışıyorum ama ne yaparsam yapayım, borçlu olduğum sayı arttıkça artıyor.

Bu delikten çıkış yokmuş gibi geliyor.

Asgari ödemeleri yapıyorum, ancak faiz beni canlı canlı yiyor. Bir fatura ödeniyor ve yeni bir şey ortaya çıkıyor. Geçen yıl değiştirmemiz gereken klimayı ödediğimizde araba bozuluyor ya da tekerlekli sandalye rampasının yenilenmesi gerekiyor. Babam altı ay önce düştü ve sigorta şirketi bunun gerçekten acil bir durum olmadığını söylediği için hala hastane faturalarını ödüyorum. Birbiri ardına sinir bozucu şeyler oluyor. Çenemi kaldırabilirim, başımı suyun üstünde tutabilirim ve devam edebilirim ...

Ya da kendimi lisedeki erkek arkadaşına satabilirim.

Bu düşünce aynı anda hem iğrenç hem de çılgınca çekici. Tanrım, kaç kez Clay'le seks yapmayı hayal ettim? Bekâretimi ona vermediğim için kaç kez pişmanlık duydum? Kaç kez onu yakalayıp yatağına atladığımı ve ona karşı duyduğum tüm o neşeli tutkuyu hayal ettim?

Clay'in bunu para için istemesi işleri değiştirdi. O aşık olduğum tatlı, gülen çocuk değil. Ortaya çıkan kişi kendi yüzünü takınıyor ama sert, soğuk ve biraz da acımasız.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Bu Clay'in bir daha asla hayatıma girmemesinden daha kötü.

Başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum. Yaptığım şeyin doğru olduğuna dair bir işarete ihtiyacım var. Gururumu koruyarak bizi bu delikten çıkarabileceğim anlamına geliyor. Kendimi eski erkek arkadaşımın yatağına satmamam gerektiğini. Bu sadece para ve bana mutluluğu satın alamaz. Özsaygımı ve özdeğerimi satmış olacağımı ve buna değmeyeceğini. Bu yanlış ve-

Alnıma bir şey damlıyor.

Tek gözümü sıkarak açıyorum ve tavana bakıyorum. Su hasarı var, tavanda sarımsı bir leke. Onu incelerken, bir başka büyük su damlası düşüyor ve alnıma sıçırıyor. Doğrulup ıslaklığı siliyorum.

İstediğim işaret bu değildi.

"Natalie?" Babamın titrek sesi merdivenlerden aşağı süzülüyor.

Ayağa fırladım. "Geliyorum!" Faturalar ve tüm endişelerim biraz daha beklemek zorunda kalacak. Mutfaktan bir tencere alıp masamdaki sandalyenin üzerine koyuyorum ve gıcırdamasına aldırmadan merdivenleri çıkıyorum.

Babam yatağında dik oturuyor, battaniyesini beline sarmış ve bir an için o kadar neşeli ve normal görünüyor ki kalbim sıkışıyor. Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hiç yakın olmadık, ama o gülümsediğinde . . . Keşke olsaydık diyorum. Keşke sahip olduğum baba yerine hep istediğim baba olsaydı.

"Merhaba baba," diyorum kapıyı arkamdan kapatırken. "N'aber?"

Yatağının yanındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Bir iyiliğe ihtiyacım var, canım."

"Tabii ki." Babam onun için her şeyi yapacağımı biliyor. Ruh hali ve bana Natalie demesi beni cesaretlendirdi. Belki de birkaç günlüğüne iyi ve tutarlı bir büyü geçirecek.

Babam başını sallar. "Benimle birlikte repliklerimin üzerinden geçmeni istiyorum." "Replikleriniz mi?" Yankılıyorum, kalbim sıkışıyor.

"Evet. Okuma yarın ve Jimmy'nin ne kadar titiz olduğunu biliyorsun. Oyuncuların gelip karakterleri bilmemesinden hoşlanmaz." Başını hafifçe salladı ve sonra bana el salladı. "Annen meşgul, bu yüzden bana yardım etmeni istiyorum."

"Oh," diyorum usulca. "Neden sen başlamıyorsun?"

Babam elini göğsüne bastırıyor ve savaşın tehlikeleri hakkında anlamlı, içten bir konuşmaya başlıyor. Bunun onlarca yıl önce bitmiş bir filmden olduğuna eminim, tıpkı babamın yine o anı yaşadığına emin olduğum gibi. Annemin hayatta olduğunu sanıyor. Hâlâ oyunculuk yaptığını sanıyor.

Daha iyiye gitmiyor.

Babam bana el sallayarak cevap vermem için beni cesaretlendirirken yanaklarımdan sıcak gözyaşları dökülüyor, ama cevap vermediğimde, kendi küçük dünyasında kaybolmuş, olabildiğince mutlu bir şekilde yoluna devam ediyor.

Sanırım bu benim
işaretimdi. Ben bunu
yapamam.

Hepsini bir arada tutamıyorum.

Deniyorum, deniyorum ve başardığım tek şey bataklığın bizi bu kadar hızlı çekmesini engellemek. Babamın gece gündüz yanında birine ihtiyacı var, yoksa yine kendine zarar verecek. Bu iş ve çiftlik tek bir kişi tarafından idare edilemez.

Ve ben . . .

Bir kahramana ihtiyacım var.

Ama elimdeki tek şey Clay Price olduğu için, idare etmek zorundayım.

* * *

Lexi, yapacağım.

LEXI: Onun ahlaksız teklifini kabul edecek misin? Bu tıpkı o film gibi! Adı neydi?

NAT: Ahlaksız Teklif mi?

LEXI: Ha! Doğru ya! Tüm ciddiyetimle, bunu yapmaya karar vermene ne sebep oldu?

NAT: Lisedeyken çok öpüştük. O zaman ona bekaretimi vermeyi planlamıştım. Sanırım şimdi yapmaktan çok farklı değil.

LEXI: O zamandan bu zamana büyük bir pisliğe dönüşmesi dışında. Bundan emin misin?

NAT: Tabii ki emin değilim ama seçeneklerim tükeniyor. Babam son zamanlarda kendini tamamen kaybetti ve yine kendine zarar vermesinden korkuyorum. Ona ve müzeye göz kulak olamıyorum. Bugün günün büyük bir bölümünde onur kavanozunu tezgahın üzerinde bırakmak zorunda kaldım ve bunun bana kazandırdığı tek şey insanların sıfır onura sahip olduğunu fark etmek oldu.

LEXI: Aww :(

LEXI: Arkadaşım Nat. Kendinden bu şekilde vazgeçtiğini görmekten nefret ediyorum. Sana biraz borç verebilirim.

Seni aptal.

NAT: Benim kadar meteliksiz olduğunu bildiğim tek kişi sensin.

LEXI: Evet, ama aptal bir banka bana posta yoluyla bir kredi kartı gönderdi! Mwa-haha!

NAT: Teklif etmen çok hoş ama hayır. Bunu yapacağım. Tüm sorunlarımı çözecek. Kızlar bekaretlerini internetten satıyorlar, değil mi? Bu da onun gibi bir şey. Sadece kimin satın aldığını biliyorum.

LEXI: Sanırım. Hala hoşuma gitmiyor!

Ben de istemiyorum ama başka seçeneğim yok. Şimdi izin verirsiniz, Clay beni çıplak görmeden önce vücudumu saran naylona sarıp 5 kilo vermeye çalışmalıyım.

LEXI: Elma sirkesi her öğünde 2!! Çalışıyor!! LEXI: Ve fiyatını iyi yap! Milyarları var!

LEXI: Çalıları da tıraş etme! Siktir et onu! Sasquatch'a git Göt!

Seni seviyorum kızım. LEXI:

Ben de seni seviyorum.

XOXO

NAT: Beni vazgeçirmeye çalışmadığın için teşekkürler.

LEXI: Neden yapayım ki? Dediğin gibi, tüm sorunlarını
çözüyor. Hoşuma gitmeyebilir ama anlıyorum.

LEXI: Beni haberdar et!

Yapacağımı biliyorsun!

* * *

NATALIE: Bu Clay'in telefonu

mu?

Benim. Fiyatını belirledin mi?

NATALIE: Her şeyi hemen anlıyorsun, değil mi? CLAY: Ne
istediğimi biliyorum, evet.

NATALIE: Babamın hastane faturalarını taradım ve bana
gönderdiğiniz adrese e-posta yoluyla ekledim. Bunların tamamının
ödenmesini bekliyorum.

Ve?

NATALIE: Ayrıca ikinci bir e-postaya eklediğim ve kalem
kalem belirttiğim başka borçlarım da var. Yine, bunların tamamının
ödenmesi gerekecek. Ayrıca yatılı bakıcı hizmeti için bir kart var ve
babama kendim bakmak için burada olmayacağımdan, size "hizmet
edeceğim" süre boyunca bunun ayarlanması gerekecek.

Devam et.

Bu kadar. Anlaşmanı kabul ediyorum.

Kendin için para istemiyor musun? Alıştığınız yaşam tarzını
sürdürmek için milyonlar yok mu?

NATALIE: Öncelikle, babamın tıbbi masraflarının pek de ucuz
olmadığını göreceksiniz. İkincisi, beni ne sandığınızı bilmiyorum ama
sizden mümkün olduğunca fazla para koparmaya çalışacağım.
Hesabımı yaptım ve rahatça isteyebileceğim fiyat bu. Hepsi e-
postanızda ayrıntılı olarak yazıyor.

Her şeyden önce, bir şantaj bekliyorum. Burada seks için pazarlık
yapıyorum. Benim sonum adil değil ve seninkinin de öyle olmasını
beklemiyorum.

İkinci olarak, senin kim olduğunu düşündüğüme gelince? Bildiğimi sanıyordum ama mezun olduktan hemen sonra değişti, hatırladın mı?

Sen bir pislisin. Ve tamam, iyi, istediğim her şeyin üstüne bir milyon dolar istiyorum. Mutlu musun?

CLAY: Pazartesi günü saat tam 16:00'da anlaşmamız ve ödeme düzenlemelerimiz için kontratlarla geleceğim. Bir bavulla bekliyor olacağım.

Natalie

Bitti. Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Dışarı çıkmak için kusan bir duygu yumağıyım.

Kendimi satmaya tenezzül ettiğim için kalbim hasta.

Dağ gibi faturalar halledileceği için rahatladım.

İçten içe babamdan ve bitmek bilmeyen bakıcılık işlerinden uzakta geçireceğim birkaç günü iple çekiyorum.

Böyle hissettiğim için utanıyorum.

Yatak odamın tavanına bakıyorum ve kendimi hem dünyanın en kötü kızı hem de Babil'in fahişesi gibi hissediyorum. Hiç eğlenceli bir kombinasyon değil.

Ama ne hissettiğimin bir önemi yok. Ben bunu yapıyorum. Clay beni yatağına alacak, beni aşağılayacak ya da benimle ne yapmayı planlıyorsa onu yapacak ve sonra eve gitmeme izin verecek. Onunla işim bitecek ve dünya başıma yıkılacakmış gibi hissetmeden nefes alabileceğim kadar param olacak.

Korkunç ama o kısmı dört gözle bekliyorum. Sadece şu korkunç "aşağılanma seksi" kısmını atlatmam gerek. Çünkü Clay'in beni bu kadar istemesinin sebebi bu olmalı, değil mi? Beni sikmeye ve liseden sonra onu nasıl terk ettiğime pişman etmeye kararlı. İntikam olmalı. Bana nasıl baktığını düşününce biraz ürperiyorum. Yedi yıl önce olmayan bir yoğunluk var. Belki de sakalı onu çok daha sert ve sinirli gösteriyor. Belki de iri yarı, yakışıklı bir gençten, dünyanın en iğrenç tişörtünün bile gizleyemediği geniş omuzlara sahip, uzun boylu, heykel gibi bir adama dönüştüğü gerçeğidir. O yedi yıl öncesine göre iki kat daha iyi görünüyor - kirli sakalına ve kıyafetlerine rağmen - ve ben de kendimin tombul bir versiyonu gibi görünüyorum.

Yataktan kalkıp odamdaki boy aynasının karşısına geçiyorum ve vücudumu inceliyorum. Hiçbir şey eskisi gibi görünmüyor. Lisedeyken neredeyse hiç göğsüm yoktu, küçük bir popom ve incecik bir belim vardı. Şimdi ise giysilerimin iki ucu da neredeyse dışarı taşıyor ve göğüslerimi ellerimin arasına alarak irkiliyorum. Erkekler kıvrımlı kızları sever, ama sanırım ben "kıvrımlı" olmaktan çıkıp "yastık gibi" olmaya başladım. İyi bir görünüm değil, özellikle de lisedeyken bu kadar zayıfken.

Alt kattaki kurabiyeleri düşünüyorum ve sonra Lexi'nin bahsettiği sargı bezini düşünüyorum. Kahretsin. Belki pazartesten önce 5 kiloyu terleyerek atacak zamanım vardır. Beş kilonun bir önemi yok ama onları verirsem kendimi çıplak olarak biraz daha iyi hissedeceğim.

Sonra panikliyorum.

Aman Tanrım. Clay Price beni *çıplak* görecek.

Bu hayatımın en uzun hafta sonu olacak.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Kil

Pazar geceleri hepimiz Boone'un şık evine gidiyoruz, böylece Ivy bize akşam yemeği pişirebiliyor ve biz de normal bir aileymişiz gibi davranabiliyoruz. Uzun maun masanın etrafında toplanır, çizmelerimizdeki kiri sıyrır ve kibar olmaya çalışırız. Ivy kibarlığı sever, Boone da Ivy'nin sevdiği şeyleri sever. Çoğu gece kaosla sonuçlanıyor, tıpkı Gage ve Knox'un Seth'in suratını bir tabak spagettiye soktukları ve ardından yumruk yumruğa kavga çıktığı zamanki gibi. Ama bu gece oldukça sakin. Biramı yudumluyor, Ivy'nin geçen hafta sattığı tuhaf ev hakkında sohbet eden diğerlerini izliyor ve lise aşkıma benimle seks yapması için para ödediğimi onlara ne zaman söylemem gerektiğini merak ediyordum.

Knox masanın kendi tarafından bana bakmaya devam ediyor ve ben onun kışını görmezden geliyorum çünkü hazır olduğumda konuşacağım.

Yine de küçük kardeşim Seth, benim önüme geçmesi gerektiğine karar verdi. "Bu gece çok sessizsin Clay. Senin gibi değil."

"Öyle değil mi?" Bira şişemle oynayarak hafifçe söylüyorum.

"Normalde çeneni kapatmazsın," diyor ukala bir sırıtışla.

Knox sırtıyor ve bir parça daha ekmek alıyor. "Bu rosto harika olmuş, Ivy."

"Teşekkür ederim, Knox." Ona gülümsüyor ve sonra bana endişeli bir bakış atıyor. "Yine de haklılar. Çok sessizsin Clay. Bir sorun mu var?"

"Sadece bebek isimleri düşünüyorum," diye takılıyorum. Bu onunla aramızda süregelen bir şaka.

-Olabilecek en kötü isimleri bulup duruyorum, o da kibarca reddediyor.

"Bir yerde bebeğe tarihi figürlerin isimlerini vermenin popüler olduğunu okumuştum. Cengiz'in iyi bir isim olacağını düşündüm."

Ivy yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"Abraham?" Ben soruyorum. "Ya da Lincoln?"

"Hayır ve hayır." Boone'a bana yardım et der gibi bir bakış atıyor ama Boone masanın üzerinden uzanıp gururla kızın karnını okşuyor.

"Eisenhower?"

Gage rosto lokmaları arasında bana "Salak, sen Eisenhower'ı bile heceleyemiyorsun," diyor. "Senin için kolay bir şey olmalı. Ford gibi."

"Ford'u severim," diyorum hafifçe. "İyi kamyon."

"Bebeğe bir kamyonun adını vermeyeceğim," diyor Ivy sabırla. "Ve konuyu değiştirmekte çok iyisin Clay, ama ben senin peşindeyim. Sorun nedir?"

"Bir şey yok," diye itiraf ediyorum ve biramdan bir yudum daha alıyorum. Hepimizin önünde şişeler var -çünkü ülkeyi çocuktan çıkaramazsınız- ama Ivy su içiyor. Birayı bitirip ayağa kalkıyorum. "Tekrar dolduracağım. Başka isteyen var mı?"

Boone bana "Otur ve dökül" dedi. "Bir şeyler saklıyorsun." "Evet," diyor Knox, yüzünde sinsi bir sırıtışla. "Herkes anlatmalısın Neler oluyor?"

Bok kafalı. Keşke şapkamı taksaydım da gözlerimi saklayabilseydim diye saçlarımı ovuşturuyorum. "Boone'un geçen yıl seni etkilemek için bütün o mülkleri nasıl satın aldığını biliyor musun? Çünkü etrafa saçacak parası vardı ve neden olmasın diye düşündü."

Ivy'nin kaşları kalkıyor, Boone'unkiler iniyor. Kardeşim muhtemelen Ivy'yi kızdıracak bir şey söyleyeceğimi düşünüyor. Hamile kaldığından beri Ayı Baba gibi davranıyor ve onu kızdırmak için fazla bir şey gerekmiyor.

"Devam et," diyor Ivy.

"Kendime bir ev ve golf sahası almaktan vazgeçtim. Eski kız arkadaşımın evine gittim ve ona bir süreliğine kişisel asistanım olursa borcunu ödeyeceğimi söyledim." Herkes otururken ben ayakta olduğum için kendimi garip hissediyorum. İşleri yoluna koymaya çalışmak yerine büyük bir açıklama yapan kişi olmak da tuhaf hissettiriyor. "Aslında yardım etmekten bahsetmedim, becermekten bahsettim. Her neyse, ona birkaç mil atacağım ve eğer biri onu etrafta takılırken görürse durumun bu olduğunu düşündüm."

Ivy'nin çenesi düşer.

Gage kıs kıs güler. Knox rostosuna sırıtıyor.

Seth kafasını bana doğru eğdi, kafası karışmıştı. "Dostum, fahişeler bundan çok daha ucuz."

"O bir fahişe değil," diyorum Seth'e, kollarımı kavuşturarak. Gerçi Nat de aynı şeyi söylemişti. "O bir asistan."

"Amına girmene yardım edecek mi?" Gage sinsice sorar. Knox şakaya sırıtarak ona dirsek atıyor.

Kardeşime kaşlarımı çatıyorum, çünkü bu hiç komik değil. Nat'e gülmemeliler. Kendini beğenmiş ve kalbimi kıran kişi olabilir ama kimsenin onun hakkında kötü konuşmasına müsamaha göstermeyeceğim. "Yeter."

Herkes cevabıma şaşırmış görünüyor. Normalde her şeye gülüp geçecek biriymdir ama bazı şeylerin sınırı yoktur. Nat benim, ondan intikam almak için bile olsa. Ve böyle bir şeye izin vermeyeceğim.

Ivy, Boone'a çaresiz bir bakış atarak, "Bir kıza çıkma teklif etmenin daha iyi yolları da vardır," diye söze başlıyor.

"Bilmiyorum, umurumda değil. Bu benim için işe yarıyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu kadar para ormanda gömülü kahve kutularının içinde duracaksa ne işe yarayacak?"

"Ah canım," diyor Ivy usulca. "Sen de kardeşin gibi bankacılık yapıyorsun." Boone bana kurnazca bir bakış attı. "Bu o mu?"

Kimsenin adını vermedim ama Boone kimden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Benim için sayılabilecek sadece bir eski kız arkadaşım oldu. Ondan önce kimsenin yüzü yoktu ve ondan sonra da kimse olmadı. Sadece başımı sallıyorum.

Çenesini ovuşturuyor. "İyi şanslar. Onun için çok fazla harcama." "Boone!" Ivy'nin sesi şok olmuş gibiydi.

Kardeşim karısına doğru eğildi. "Bebeğim, bizim iyi adamlar olmadığımızı biliyorsun. Onun parası ve ne yapacağını bildiğinden çok daha fazlasına sahip. Neden istediği gibi harcayamıyor?"

Ivy'nin bıkkın iç çekişi devasa yemek salonunda yankılanıyor.

Boone haklı ama. Yedi yıl oldu ve bir ton para ve Natalie olmadan daha mutlu değilim. O paranın bir kısmını verip Natalie'yi sistemimden çıkarabilir miyim diye bakabilirim.

Acımasız, kendime hatırlatıyorum. Hiçbir şeyi geride tutmamalıyım. Elimdeki her şeyi vermeliyim, çünkü ne zaman biteceğini asla bilemezsiniz.

Yeterince oyalandım. Yedi yıl beklemek için çok uzun bir süre. Natalie benim olacak. Ne kadar ödemem gerektiği umurumda değil.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Natalie

Pazartesi günü geldiğinde bavulumu hazırlıyorum ve sessizce Clay'in gelmesini bekliyorum. Avuçlarım sinirden terliyor ve onları kot pantolonuma silmeden duramıyorum. O geldiğinde ne giyeceğimi kafama takmış olsam da, uçuk pembe bir bluz ve kot pantolon üzerine siyah bir hırkada karar kıldım. Saçımı tek omzumun üzerinden basit bir kuyruk şeklinde topladım ve uçlarını kıvırdım. Makyaj? "Çıplak" ve "neredeyse hiç yok" görünümümü mükemmelleştirmek için iki saat harcamış olabilirim. Ne de olsa çok çabalıyormuşum gibi görünmek istemiyorum.

Gerçekte, güzel olduğumu düşünmesini istiyorum. Bana bakıp şişman ya da tepeden bakan biri olduğumu düşünmesini istemiyorum. Liseden beri ikimizden biri kötü yönde değişti ve bu o değildi. Onun ne düşündüğünü umursamamalıyım. . ama gerçekçi olmak gerekirse, kendimi ona vermek için bir sözleşme de imzalamamalıyım ve bunu yapıyorum, bu yüzden mantığın bir şekilde pencereden dışarı çıktığını hissediyorum.

Makyajım ve saçım bittikten sonra etrafta beklemek beni huzursuz ediyor, bu yüzden yukarı çıkıp babamı kontrol ediyorum. Uyuyor, yüzü huzurlu ve ben bu manzara karşısında duygusal gözyaşlarıma hakim olamıyorum. Bunu onun için yapıyorum. Onun için her şeyi yaptım, tam da istediği gibi. Onu uyandırıp bir süreliğine gideceğimi söyleyebilirim ama söylesem bile hatırlar mı bilmiyorum. Yine de ayrılmayı düşünmek zor - babama doğru şekilde bakılacak mı? İşe alınan hemşire iyi olacak mı? Beni özleyecek mi? Üzüldüğünde ya da kafası karıştığında yanında olmazsam iyi olacak mı? Bu düşünce kalbimi biraz sıkıştırıyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bir saat boyunca zahmetle uyguladığım göz makyajım mahvolacak.

Sessiz adımlarla aşağıya iniyorum ve müzenin küçük çakıllı otoparkında park etmiş birkaç kamyon olduğunu fark ediyorum. Biri çatı kaplama, diğeri de marangozluk için gibi görünüyor. Hah. Yanlış çıkıştan gelen ve geri dönmek için park alanımızı kullanan insanlar bizim için alışılmadık bir durum değil, ancak bunlar kalmaya niyetliymiş gibi park ediyorlar. İlginç. Ben izlerken, başka bir kamyon yanaştı.

Kafam karıştı. Bütün bu müteahhitler müzemizi ziyarete mi geliyor? Pek öyle tiplere benzemiyorlar. Normalde turistleri alırsız, tamircileri değil.

Bir kamyon daha yanaştığında kafam daha da karıştı, bu seferki bir römorka bağlıydı. Bir çim biçme makinesi çalıştığında ve kamyonun arkasından birkaç adam indiğinde, dışarı çıkıp neler olduğunu görmenin zamanı geldi.

Dışarı çıktığımda, kamyonlarından daha fazla insan çıkıyor. Sanki bir sürü tamirci üzerime çullanmış gibi hissediyorum.

"Çatı bu mu?" diye soruyor biri, gözlerini kısarak eve bakarken. "Bir tane daha görüyor musun?"

İnanamayarak soruyorum.

Adamlar kıkırdıyor, hatta bir diğeri elinde boyaya benzeyen kovalar ve merdanelerle yürüyüş yolunda yanımdan geçerken bile. Bir başkası bana bir pano uzatırken çim ekibi kenar düzeltme makinelerini çalıştırıyor ve makineler kükrüyor. "Bahçeleriniz için bu görünümü mü yoksa bunu mu tercih edersiniz?"

Panoya iliştirilmiş resimlere bakıyorum. "Özür dilerim, neler olduğunu anlamıyorum."

"Bizi Bay Price gönderdi," diyor başka bir adam öne çıkarak. Saçları dökülmüş, gözlüklü ve yüzünde dostça bir ifade var. Ayrıca tepeden tırnağa kot pantolon giyiyor ve sıkmam için bana kocaman bir el uzatıyor. "Ben Bill Slocum ve bu özel projeyi denetleyeceğim."

"Proje mi?" Yankılanıyorum.

"Evet. Bay Price buranın temizlenmesini istiyor. Zemin yenilenecek, otoparka beton dökülecek, binanın çatısı yenilenecek, yeniden boyanacak, aydınlatma iyileştirilecek ..." Elimi bırakıyor ve kolunun altına sıkıştırdığı panoya dokunuyor. "Diğer birkaç şeyin yanı sıra. Dediğim gibi, ben proje yöneticisiyim ve her şeyi ben denetleyeceğim. Sorularınız olursa, bana bildirmeniz yeterli."

"Bir sorum var," diyorum. "Tüm bunların parasını kim ödüyor?"

Ama ben bu cevabı zaten biliyorum. Bu anlaşmamızın bir parçası değildi ve bu kadar küstahça davrandığı için yarı kızgınlım ... yarı da

sorunlar halledilecek. Bunların hiçbirini ben istemedim ama Clay her zaman düşünceli olmuştur. Buranın nasıl dağıldığını görmüş ve müdahale etmesi gerektiğine karar vermiş olmalı.

"Bay Price tüm faturalarla ilgileniyor. Özellikle odaklanmamız gereken bir şey var mı?"

"Ben ... ah ..." Birinin otoparkın en ucuna büyük bir TADİLAT NEDENİYLE KAPALIDIR tabelası astığını gördüğümde dikkatim dağılıyor.

"Kapatacağımızı kim söyledi?"

"Korkarım binayı iyileştirmek için yapacağımız onca şeyden sonra işletmenin en az bir hafta kapalı kalması gerekecek." Bill Slocum bana bir kartvizit uzattı. "Sürekli olarak telefonda ve sahada olacağım, bu nedenle halihazırda ilgilenmediğimiz bir şeyle ilgilenmemizi isterseniz bana bildirmekten çekinmeyin."

"Tesisat," diye geveliyorum ve sonra kızardığımı hissediyorum. "Ve, um, Bay Kayıp gelirlerimi Price mı ödeyecek?"

"Anladığım kadarıyla öyle, evet hanımefendi. Tesisatçı da çoktan geldi. Her şeye bir göz atmasını sağlayacağız."

Dudağımı ısıriyorum. Bu insan seline teslim olmak istemiyorum ama aynı zamanda çiftliğin bakımsız olduğunu ve çalışması gereken eşyaların yarısının çalışmadığını da biliyorum. Soba aylardır ısıtmıyor ve kablo tesisatından endişe ettiğim için artık açmadığım bazı ışıklar var. Tüm bunlardan bahsetmeliyim elbette ama ağzımdan çıkan tek şey "Babam. O gitmiyor."

Bay Slocum başını sallar. "Anladığım kadarıyla evde yaşayan yaşlı bir beyefendi var. Bay Chap Weston, değil mi?" Sırıttırıyor. "Çocukken filmlerine bayılırdım."

"Tüm bu onarımlardan haberim yok," diye itiraf ediyorum endişeyle. Düşünerek tırnağımı ısıriyorum. "Babamın kafası kolayca karışıyor ve buradan ayrılamıyor. Burada çok rahat."

"Durumun farkındayız Bayan Weston ve babanızın programına göre çalışacağız, söz veriyorum. Eğer kestirirse, tüm ekipmanlar devre dışı kalacak. Çocuklarım nasıl olacağını zaten anladılar ve zamanlarının karşılığını alacaklar. Merak etmeyin."

Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. "Anlıyorum."

"Tadilatı bitirdiğimizde, Bay Price'ın projenin ikinci aşamasına geçmek isteyeceği söylendi."

"Sahne ... iki?"

"Büyük bir yeniden açılış ve müzenin yeniden lansmanı." Bay Slocum bu düşünceden memnun görünüyor. "Bundan ben de sorumluyum. Pazarlamacılar ve envantercilerle birlikte çalışacağım. Sen hiç merak etme."

"Envanter millet . . . ?"

"Hediyelik eşya dükkânı için tabii ki." Bir grup adam eve giden dar geçitte aceleyle yanımızdan geçerken o kenara çekiliyor. "Müzenin Hollywood hatıralarıyla dolu olduğunu biliyorum. Biz konuşurken ekibim fotoğraflıyor ve katalogluyor. Her şey biz geldiğimizde olduğu gibi olacak, söz veriyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Nutkum tutuldu. Clay her şeyi düşünmüş gibi.

Tüm bu "düşünceli" davranışların bana neye mal olacağını merak ediyorum. El işi mi? Oral seks?

Anal mı?

Eeek. Daha bekâretimi bile vermedim ve anal şimdiden masada mı? Bu düşünceyle kıkımın yanaklarını sıkıyorum, biraz endişeleniyorum. Şeytanla pazarlık yaptığımı biliyorum ve bunun büyüklüğü daha yeni yeni kafama dank etmeye başlıyor.

Clay Price'a her şeyimi vereceğim. Benden bıkana kadar bana sahip olacak.

Acaba geri çekilmek için çok mu geç? Boşver onu. Çok geç olduğunu zaten biliyorum. Yürüyüş yolunun bir tarafına doğru ilerliyorum, bir grup insan çiftlikten bozma müzemizin arazisine akın etmeye devam ederken şaşkınlık içindeyim. Tek düşünebildiğim bunun bana neye mal olacağı. Babamın faturalarını ve vadesi geçmiş birkaç kredi kartını kurtarmak karşılığında Clay'le seks yapmaya söz verdim. Bu planın bir parçası değildi ve kendimi neye bulaştırdığımı merak ediyorum.

"Bayan Weston?" Bir kadın sesi adımları söylüyor ve ben dönüyorum. Üç kadın yaklaşıyor, hepsi de önlük giymiş. Nazik görünüyorlar ve en öndeki bana bakıyor. "Ben Alice ve babanızın bakıcılarından biri olacağım."

"Biri mi?" Şu anda herkesi yankılıyormuşum gibi hissediyorum ama tüm bunlar beni bunaltıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bay Price servisimizi aradı ve babanızın yaşlı bakımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Bay Price da dahil olmak üzere hepimiz, babanızın yaşlı bakımını sağlamak için

Babama olabildiğince iyi bakılmalı, günün her saati onunla ilgilenilmeli. Bir gündüz hemşiresi ve bir gece hemşiresi olacak-"

"Ve bir hafta sonu hemşiresi," diye cıvıldıyor arka taraftaki neşeli biri.

Alice başını sallar. "Böylece onun her zaman mutlu ve güvende olduğundan emin olabiliriz."

Hemşirelerden biri ellerini çırparak gülümsüyor. "Oh, bu büyük bir ayrıcalık. Tam bir hayranıyım! Hikâyelerini dinlemek için sabırsızlanıyorum. Eminim yüzlercesi vardır."

"Korkarım hâlâ bazılarını yaşıyor," diyorum ve sesimin boğazımda kalınlaşmasından nefret ediyorum. Lanet olsun. "Demans hastası ve altı ay önce merdivenlerden düştü, bu yüzden kalçası onu rahatsız ediyor ve-"

"Biz bu tür şeylere alıştık," diyor Alice ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Şimdi gözlerin dolmasın. Bütün bunları tek başına yaptığina ve işi yürüttüğüne inanamıyorum. Çok yorulmuş olmalısın."

Bitkinlik bunu karşılamaya yetmez. Ağlamaya devam ediyorum, çünkü birilerinin her şeyi bir arada tutmanın ne kadar zor olduğunu ve ne kadar mücadele ettiğimi anladığını hissediyorum. Üç hemşire. Bütün bir ekip. Hepsi sadece kendi irademle tüm parçaları bir arada tutamadığım için.

Alice cebinden bir mendil çıkararak, "Şimdi, şimdi, tatlım," diyor. Babamın seveceği yumuşak bir Güneyli ağzı var. "Rimelini bulaştırıyorsun. Buna izin veremem."

Kilit, stok ve varil satın alındığımdan beri, hayır, sanırım sonuçta buna sahip olamayız.

"Şimdi gel, neden bana babandan biraz daha bahsetmiyorsun ve bana ilaçlarının bir listesini vermiyorsun?" Alice sırtımı sıvazlıyor ve beni nazikçe eve doğru yönlendiriyor.

Kil

Ivy'nin bugün giymemi önerdiği takım elbisenin yakasını çekiştiriyorum. Bir tişört ve kot pantolon giymeyi tercih ederdim ama "büyük" planımın tüm ayrıntılarını duyduktan sonra Ivy burnunu soktu ve her türlü öneride bulundu. O zamanlar kulağa hoş geliyorlardı ama bu düğmeler havamı kestikçe ve yaşama isteğimi bastırdıkça daha da huzursuz oluyorum. Bu ben değilim. Takım elbise, kravat.

Ceket, limuzin, bunların hiçbirisi ben değilim. Ivy'nin bana yaptıramadığı tek şey sakalımı kesmekti. Sırf bir bayanı etkilemek için Boone gibi "erkek pedikürü" yaptırmam.

Natalie'ye yeterince para verdim, ne olursa olsun etkilenecektir. Olmak zorunda.

Tabii ki, gergin olmam aptalca. Bu Natalie. Onu çok eskiden tanırdım. Ve şimdi ona sadece bir çiftlik müzesi değil, bir şehir satın alacak kadar para veriyorum. *Minnettar* olmalı.

Ve bu düşünce aklımdan geçtiği anda kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Nat bir fahişe değil. Borç yüzünden köşeye sıkışmış durumda ve ben bunu ona karşı kullanıyorum.

İstediğimi elde etmek için kontrolcü bir pislik oluyorum.

Bugün parmak eklemlerimde büyük bir S harfi var. "Alçak." Knox yemekte bu kelimeyi söyledi ve ben de hoşuma gittiğine karar verdim. Bu planı ilk duyduğunda Ivy'nin bana söylediğinden daha hoş geliyor. Benim bir piç olduğumu söylemişti ve haksız da sayılmazdı. Bu kesinlikle piççe bir hareket.

Ama iyi Clay olmak beni Nat'in pantolonuna sokmadı. Alçak Clay zaten yüzde doksan orada. Sadece onun fiyat etiketini bulmam gerekiyordu.

S'yi ovuyorum ve Natalie'yi düşünüyorum. Yemyeşil kıvrımlarını ve kalçalarının yuvarlak kabarıklığını. Tüm o kıvrımları sevdiğime karar verdim. Onları ve dokunmanın nasıl bir his olacağını düşünmeden edemiyorum. Dolgun göğüslerini avuçladığımda nasıl hissedeciğimi. Kabarık kışının nasıl bir avuç olacağını. Kahretsin, şimdi sertleşiyorum. Limuzin park ederken yüzümü ovuşturup başka şeyler düşünmeye çalışıyorum.

Yapmak istediğim son şey onu el sıkışarak ve ereksiyon olmuş bir şekilde karşılamak. Çok fazla kontrol gösterisi olmayacak.

Biri dikkatimi çekmek için camıma vuruyor.

Kahretsin, terliyorum. Alnımı siliyorum ve kendimi bir okul çocuğu gibi hissederek yakamı tekrar çektiştiriyorum. Hızlı bir bakış bana onun avukatlarımdan biri olduğunu gösterdi. Camı indirdim ve ona ters ters baktım. "Ne?"

Adam dudaklarını büzüyor ve eğiliyor. "İmzalamadan önce sözleşmeye bir madde eklenmesini istiyor."

Oh? Daha fazla para için mi kazıyorsun? Tahmin etmeliydim. Moralim bozuldu. Nat'in servet avcısı olduğunu hiç düşünmemiştim ama beni sikimden tutup gezdirdiği onca zaman boyunca onun bir züppe olduğunu da düşünmemiştim ve bu konuda yanıldığıma emindim. "Para çoktan

belirlendi. "Para çoktan hazır.

fiyat." Zaten istediğinden fazlasını harcıyorum. Sanırım cömert olduğum için aptallık ettim.

Bir anlık pişmanlık yaşadım. Bir daha olmayacak.

Avukat boğulmuş gibi görünüyor. Sanki komik bir şey yutmuş gibi. "Mesele para değil, Bay Price." Daha da yaklaştı, o kadar yaklaştı ki yüzü neredeyse pencerenin içine girecekti. "Sözleşmede 'anal yok' maddesi istiyor."

Ne? Bu çok garip bir şey. "Nedenini söyledi mi?"

"Bunun çok açık olduğunu düşünüyorum, efendim." Adamın yüzü her an daha da kızarıyor.

Bir an düşündüm, eğlendim. Yani onu yatağıma almanın benim için yeterli olmayacağını mı düşünüyor? Her delikte hak iddia etmem gerektiğini mi? Bu düşüncede haklılık payı olsa da -ve sikimi sertleştirirse de- onu kapatacak hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Dokunulmaktan hoşlandığını biliyorum. Anal masada bile değildi ... şimdiye kadar. "Ona anlaşma olmadığını söyle."

Avukat kaşlarını çatıyor. "Bu sizin için anlaşmayı bozan bir şey mi?"

"Artık öyle." İstedimden değil ama kararları onun vermesini istemiyorum. Bu benim şovum. Ve Scoundrel Clay geri adım atmaz.

Ayrıca, nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. Bana hayır mı diyecek?

Avukat limon yutmuş gibi görünüyor. "Pekâlâ. Cevabıyla birlikte döneceğim."

"Sözleşmeleri imzaladığında geri gel," diyorum ona ve bugün Scoundrel Clay olmaya karar veriyorum. Normalde böyle bir pislik olmak beni öldürürdü ama yeni bir sayfa açmaya çalışıyorum. Sonumun Eddie gibi tabutta, başımın üzerinde bir sürü pişmanlıkla olmasını istemiyorum.

Çok uzun zamandır uzlaştırmacı oldum. Asla dalga geçmeyen Price kardeş. Hiçbir şey için tüylerini diken diken etmemeye çalışan. Siktir et hepsini.

Sonraki beş dakika hayatımın en uzun süresiydi. Orada oturmuş, parmaklarımı yeni Armani takım elbisemin bacağına vuruyor ve Küçük Bayan Natalie'nin beni geri çevirip çevirmeyeceğini ya da kışında bir siki beş parasız olmaktan daha çok sevdiğine karar verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum. Birinin arabaya dönmesi sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor. Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, saçlarım kayganlaşmak yerine yeniden dağınık bir hal alıyor. Ah, lanet olsun. O zaman takım elbiseli bir alçak olmaktan vazgeçebilirim. Pahalı kravatımı boynumdan çıkardım.

Klipsli. Sonra da gömleğin yakasını aç. En azından şimdi nefes alabiliyorum.

Renkli camın arkasından birinin yaklaştığını görebiliyorum. Bu kişi avukat kadar uzun değil, kıvrımları ve uçuşan saçları bana tam da olmasını istediğim kişi olduğunu söylüyor. Yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyorum ve arabanın kapısını açıp onu selamlamak için iniyorum, umarım ağzıma bir tokat yemek üzere değilimdir.

Ama hayır. Natalie arabanın kapısı açıldığında duraksıyor, sonra bir yığın kâğıtla -sözleşmeyle- göğsüme vuruyor ve sonra arabaya tırmanıyor.

Sanırım bu imzaladı demek oluyor.

Sözleşmeyi yakındaki avukatlardan birine teslim ediyorum. "Bu sizin. Benim bilmediğim bir değişiklik var mı?"

"Hayır, efendim. İmzaladı." Avukat sanki ona bir yılan uzatıyormuşum gibi aldı.

Homurdanıyorum. "Güzel. Bana faturanı gönder." Arabaya geri dönüp kapıyı kapattım ve Natalie ile yalnız kaldım.

Ve lanet olsun, hayatımda gördüğüm en muhteşem şey.

Kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş ve göğüsleri öfkeden kabarıyor. Muhteşemdi. Yanakları kızarmış, güzel, taze ve masum görünüyor ve sonuçta o külotun içine gireceğimi fark ediyorum ve sikim ağırlı bir şekilde sertleşiyor.

İmzaladı.

O benim.

Ama o siyah saçlarını savurup bana ters ters bakıyor. "Ne oluyor Clay?"

"Seni gördüğüme sevindim Natalie," diye takılıyorum. "Bu sabah çok iyi görünüyorsun."

"Tatlı Güneyli çocuk rolünü bırak," diye tersliyor beni. "Sözleşmede istediğim değişiklikleri neden kabul etmiyorsun?"

Dudaklarının pembe parlaklığı beni büyülüyor. Dolgun ve öpülesi görünüyorlar ve söylediklerine konsantre olmakta zorlanıyorum. Bir an sonra anlıyorum ve sonra gülüyorum. "Ne yani, *hepinizin parasını* benim ödemem hoşuna gitmiyor mu?"

Yanakları kıpkırmızı oluyor ve utandığı her halinden belli olan bir şekilde koltuğunda kayıyor. "O masada değildi!"

"Haklısın, sen söyleyene kadar öyle değildi. Şimdi öyle. Bunun için teşekkürler."

Nat'in çenesi sıkıştı. Çok sevimli ve o anda son yedi yıldır onu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Bu bana bir ton tuğla gibi çarpıyor ve iyi ki oturuyorum, çünkü sendelediğimi hissediyorum. Öfkesi bile beni ona karşı acıktırıyor. Onun yanında olduğum sürece bana tükürmesi umurumda değil.

Seni aptal, diye kendimi azarlıyorum ve parmak eklemlerime S harfi sürüyorum. *O seni kullandı. Şimdi sen onu kullanacaksın.*

"Bir anlaşmaya vardığımıza sevindim," diye takılıyorum.

"Bu bir anlaşma değil, bir rehine durumu! Beni fiçıya koydunuz!"

"Henüz değil, ama bu ayarlanabilir." Kendimi soğukkanlı olmaya zorluyorum, limuzinde bacaklarımı uzatıyorum. Karşısında oturuyorum ve arabanın arka kabini muhtemelen ilk yatak odamdan daha büyük olmasına rağmen, çok küçük geliyor. Heyecanlıyım ve bunun tek nedeni onun huzurunda olmam. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Ofluyor ve güzel mavi gözleri bana cinayet ifadesiyle bakıyor. "Neredeyse konuşmaya korkuyorum."

"Ama sen imzaladın, değil mi?" Ona karşı kararlılığımı sertleştirerek işaret ediyorum. Sevimli olması önemli değil. Harika kokması ve yakınlığı yüzünden sikimin ağrması önemli değil. Sorumlu olan benim ve gücümünden vazgeçmeyeceğim. Sonunda istediğimi elde etmişken olmaz.

Natalie ellerini açıyor. "Nasıl imzalamayabilirim? Dediğim gibi, beni zor durumda bıraktınız. Uzun zamandır görmezden gelmeye çalıştığım şeyleri düzeltmek için bu kadar insan geliyor ve babama bir değil üç hemşire verdiniz, böylece günün her saati personeli olabilir ve ..." Sertçe yutkunuyor ve sonra bir mendil çıkarıp gözlerini silmeye başlıyor.

"Kahretsin."

Dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum. "Ağlıyor musun?" Ağlamasını istemiyorum. Bana tırnaklarını tükürmesini, öfkeli, kızgın ve muhteşem olmasını istiyorum ki ona karşı acımasız bir piç olabileyim.

"Hayır," diyor hızla ve başını arkaya yatırıp hızla gözlerini kırptırıyor. "Ben iyiyim."

İyi davranmıyor. Ağlamak üzere olduğu belli. Benim önümde ağlamak istemediği de açık. Kahretsin, ağlamasını istemiyorum, nokta. İsteyeceğim son şey, ben onun külotuna girmeye çalışırken onun ağlaması. Onu tekrar iyi ve kızgın hale getirmeliyim. "Güzel, çünkü anlaşmanın bana düşen kısmının tadını çıkarmanın zamanı geldi."

Nat olduğu yerde donup kalıyor ve o parlak gözleriyle bana bakıyor. Duruşu artık üzgün değil, neredeyse kasılıyor. "Öyle mi?"

Yanımdaki koltuğu okşadım. "Gel bana bir öpücük ver."

Ağzı açılır ve dudakları ayrılır. Küçük, sinirli bir ses çıkarıyor. "*Ciddi misin?*"

Eğer ağlamasını durdurup tekrar sinirlenmesini sağlayacaksa? Tabii ki ciddiylim. "Seni orada oturup güzel görünesin diye almadım bebeğim."

"Bana bebek deme. Ve sen de büyük bir pislige dönüştün, Clay Price."

Omuz silkiyorum. "Sanırım beni sen yaptın."

Sırtı kaskatı kesildi ve ayağa kalktı, başını limuzinin alçak tavanlı kabinine eğdi ve ağır bir şekilde yanıma düşmeden önce yanıma doğru birkaç metre fırladı. Güzel yüzünde isyankâr bir ifade var ama ağlamıyor.

Güzel. Bunu sevdim.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Natalie

Tanrım, Clay tam bir pislik. Buna katlanmak zorunda olduğuma inanamıyorum.

Yine de bu benim hatam. O sözleşmeyi ben imzaladım. Neye bulaştığımı biliyordum. Ondan hoşlanmak ya da onu sevmek denklemin bir parçası değil. Tek yapabileceğim dişlerimi sıkmak, katlanmak ve benden çabuk bıkmasını ummak.

O zamana kadar beni perişan etmeye kararlı. Ama buna katlanacağım, çünkü bu beni bir yere götürecek. Babama üç-üç hemşire bulacak ve işi ayakta tutmama yardım edecek. Beni geceleri uykusuz bırakan o korkunç borçlardan kurtulmamı sağlayacak.

Son yedi yıldır çok ama çok özlediğim çocuğa kavuşmamı sağlıyor.

Artık onu özlemediğime eminim. Aslında, keşke gitmiş olarak kalsaydı. Dönüştüğü pisliği görmektense kaybettiğim adamın yasını tutmayı tercih ederim.

Bunu dert etme, diyorum kendime. Bir yabancıyı öpmek gibi olacak. Sen lisedeyken onun sakalı yoktu ve o zamanki Clay şimdiki Clay'e hiç benzemiyor. Bu o adam değil. Anıların güvende.

Bunu kendime söylemek garip bir şekilde daha iyi hissetmemi sağlıyor. Lisedeyken aşık olduğum tatlı, yakışıklı çocuğu kaybedemem. Benden önce oturan pislige değil. O anılara her zaman sahip olacağım. Onlar güvende. Bu yüzden onu inceliyorum. "Bir öpücük, ha?"

Başını sallıyor, bunu yaparken sakalı yakasına değiyor. "Ben de öyle dedim."

Nedense onun da benim kadar gergin olduğunu hayal ediyorum. Yine de bu benim hayal gücüm olmalı. Pekala, o da benim gibi gergin görünmediğine göre.

Bana yardım edecekti - ve beni satın aldı, sanırım etmek zorunda değil - öne doğru eğildim, aramızdaki mesafeyi kapattım.

Hala benimle buluşmak için eğilmediğinde, kaşlarımı çatıyorum. Sırf bu öpücüğü alabilmek için beni üzerine tırmandıracak, öyle mi? "Sen gerçekten hıyarın tekisin," diye mırıldanıyorum yaklaşıırken.

Clay sadece kıkırdıyor, sanki şikayetlerim onu eğlendiriyormuş gibi. Belki de eğlendiriyordur. Bu beni sadece bu işi bitirmeye daha kararlı yapıyor.

Ben de onun gür sakalından bir avuç tutup yüzünü kendime doğru çektim.

Hareketim karşısında şaşırmış görünüyor, ama ben yaklaştıkça gözleri kapanıyor ve sonra dudaklarım onunkilere değiyor.

Nefesinin bu kadar tatlı olmasını beklemiyordum. Ya da dudaklarının bu kadar yumuşak hissettirmesini. Sakalı yüzümü gıdıklıyor ve bu bir yabancıyı öpmek gibi. Ağzımı hafif bir okşayışla onunkinin üzerinde gezdiriyorum, keşfediyorum.

Ama sonra eli boynumun arkasına kayıyor ve beni kendine doğru çekiyor, dudakları ayrılıyor ve dili benimkine sürtünüyor.

Ve bu bir yabancıyı öpmek değil. Clay'i öpüyorum. Lisedeyken çok sevdiğim Clay'i. Saatlerce nefes nefese öpüştüğüm Clay. Çaresizce özlediğim Clay. Dili benimkine değdiğinde ve öpüşmenin kontrolünü ele aldığı anda?

Yeniden on yedi yaşında olmak gibi.

Boğazımdan yumuşak, küçük bir miyavlama kaçıyor ve ağzıma karşı inliyor. Daha derinde, dili benimkine vuruyor, sanki en sevdiği dondurma tadıymışım gibi beni yalıyor ve yemin ederim bunu ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum. Dillerimiz tekrar tekrar buluşuyor, çarpışıyor, okşuyor, tadıyor ve dudaklarımız dünya etrafında kaybolana kadar birleşiyor. Duyularımda sadece Clay var, Clay beni kendine yakın tutuyor, burnumda onun kokusu ve sert göğsü benimkine baskı yapıyor. Onun eli saçlarıma dolanmış, benimki de onun göğsüne dayanmış ve kucağına sürünmeme ramak kalmış. Tam geri çekilmem gerektiğini düşündüğüm anda, dili bir kez daha benimkine değiyor ve sonra yine kayboluyorum.

Nefesimi tutmak için ondan uzaklaşmam sonsuzluk gibi geliyor ve bunu yaparken bile eğilip alt dudağımı ısıyor. O basit öpücükle sersemlediğimi hissediyorum ve bu yüzden kalçalarımın arasının ıslandığından eminim.

Şok oldum.

Ve bir an için Clay de benim kadar şaşırmış görünüyor. Burunlarımız birbirinden birkaç santim uzakta, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz ve bakışları öpücükle şişmiş dudaklarıma kilitlenmiş durumda. "Bu iyi bir başlangıç," diye mırıldanıyor.

İşte böyle, büyü bozuldu. Göğsünü iterek ondan uzaklaşıyorum ve öpücüğünü ne kadar az önemseydiğimi göstermek için ağzımı siliyorum. Bu bir yalan elbette, derinden sarsıldım. Ama bunu bilmesini istemiyorum. "Tatmin oldun mu?"

"Hayır," diyor ve karnımda bir karıncalanma hissediyorum. "Ama şimdilik idare eder."

Kil

O öpücüğü düşünmeden edemiyorum.

Lanet olsun.

Olayın üzerinden yarım saat geçmiş olması önemli değil. O zamandan beri Nat'in küçük valizini limuzinin bagajına koyup yola çıkmamızın bir önemi yok. Otoyola çıktık ve onun küçük kasabasından uzaklaşıp San Antonio'ya doğru ilerliyoruz. Limuzinin tamamen sessiz olması ve Nat'in ellerini kucağında kavuşturmuş önüne bakması önemli değil.

Bunu düşünmeden edemiyorum. Lanet olsun. Öptüm.

Beni tekrar on sekiz yaşına geri götürdü ve Nat'i düşündükçe aletim sertleşti. Günün hangi saati olduğu, kilisede ya da tavuk kulübesindeki yarı zamanlı işimde olmam fark etmiyordu. Nat anında ereksiyon yakıtıydı. Onunla birlikte olduğum için kendimi yaşayan en şanslı piç gibi hissediyordum.

Beni siktiği güne kadar tabii ki.

Ama bu geçmişte kaldı. Sayılır. Onu yatağıma alacağım ve sonra yoluma devam edeceğim. Hayattaki tek büyük pişmanlığım bitmiş olacak ve sonra zihnimi temizleyebileceğim.

Tabii önce o öpücüğü temizlemem gerekiyor. Onu tekrar öpmek istiyorum. Onu limuzinin koltuğuna yatırıp elimi külotunun içine sokmak istiyorum ama şoför biraz fazla ilgi gösteriyor. Bu yalnız kalana kadar beklemek zorunda. Onun yerine, biraz daha hayal kuracağım.

Ağzı yumuşacıktı ve sakalım yüzünden yüzü nasıl da pembeleşmişti. Bunun tahrik edici olacağını hiç düşünmemiştim, ama yine de-

"Hm," diyor Nat yanımda.

"Ne?" Hayallerimden uyanıp biraz daha dik oturuyorum.

Bana bakıyor, kara kaşları çatılmış, kaşları çatılmış gibi. "Görünüşe göre bu otoparkta duracağız."

Pencereden dışarı bakıyorum. Açık bir alışveriş merkezine girmişiz, limuzin park yerlerinin arasında dikkatle ilerliyor. Hiç şaşırmadım.

"Şoförden buraya gelmesini ben istedim." Ona belli etmesem de bütün günü dikkatle planlamıştım.

"Öyle mi? Nereye gidiyoruz?"

"Bu akşam potansiyel bir yatırımcıyla iş yemeğim var. Sen benim eşim olacaksın."

Pembe dudakları aralanıyor ve şaşırmış görünüyor. "Randevu mu?"

Ceketimin manşetlerini düzeltiyormuş gibi yapıyorum. "Seninle işim bitene kadar yirmi dört-yedi saat bana yardım edeceğini söylemiştim, değil mi?"

Natalie bana bıkkın bir bakış attı. "Bir asistanın ne iş yaptığını biliyor musun Clay?"

"Ben ne istersem onu yapar," diye tembelce söylendim.

Sadece başını hafifçe sallar. "Tamam, iyi, bir iş yemeği yiyeceğiz. Günlük mü yoksa şık mı giyineceğiz?" Eliyle giydiği kot pantolonu düzeltiyor.

"Süslü," diyorum ona. Çoğunlukla onu böyle bir elbisenin içinde görebildiğim için.

Dudağını ısıyor. "Bu bir sorun olacak. Uygun bir şeyim var mı bilmiyorum-"

"İşte bu yüzden buradayız," diyorum, uzaktaki mağazaları işaret ederek. "İçeri girip benim paramla bir elbise alacaksın, sonra da akşam yemeği için oraya gideceğiz."

Ağzı açılır. Kapanır. Sonra tekrar açılıyor. "Clay," diye itiraz ediyor usulca. "I . . . Bu kötü bir fikir, tamam mı? Sen iş yemeğini yerken ben limuzinde kalabilir miyim lütfen?"

"Hayır." O sordukça ben daha da inatçı olacağım. Her şeyi ayarlamıştım ve benimle görünmekten rahatsız olduğu için bunu değiştirecek değilim. Çok yazık.

Nat sinirli bir ses çıkarıyor ve elleri kucağında yumruk oluyor. "Neden bu kadar inatçısın?"

Ona en iyi umursamaz bakışımı atıyorum. "İstediğin şeye boyun eğmediğim için mi götlük yapıyorum? Hatırladığım kadarıyla, parası olan benim."

Çenesi sıkıştı ve pencereden dışarı, önüne park ettiğimiz mağazaya baktı. Burayı bilmiyorum ama internette yaptığım "fantezi kıyafet" aramasına göre burası doğru türden bir yer. Bundan kurtulamayacak. Çok seksi görünmesini istiyorum -zaten öyle değil- ayağında beni beceren topuklu ayakkabılar olsun ve kolumda ona hava atmak istiyorum. "Clay," diye yeniden başlıyor, sesi yumuşak. "Seninle yemeğe çıkmamı istemeni takdir ediyorum ama çıkmamayı tercih ederim."

"Ne istediğini sormadım," diyorum ekşiyerek. Benimle görünmekten korkuyor mu? Onun için çok kötü, çünkü ben sormadım. "Git alışverişini yap. Hesabı ben öderim. Yoksa önce içeri girip onay vermemi mi istersin?" İtiraf etmeliyim ki bu fikir hoşuma gitti.

Ama o sadece sertçe yutkunuyor ve kucağındaki ellerine bakıyor. "Clay . . . Oradan alışveriş yapamam. Benim bedenimde kıyafet satmıyorlar."

Ha? İlk başta fark etmedim ve bir aşağı bir yukarı bakarak onu inceledim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani çok şişmanım." Yanakları pembeleşti ve utandığı her halinden belli olan bir şekilde arkasını döndü. "Büyük beden kıyafet satmıyorlar."

"Şişman değilsin," diyorum ona, şaşırarak. Evet, eskisine göre biraz daha kıvrımlı ama yine de çok tatlı.

Natalie şaşkınlıkla bana bakıyor. Gözleri parlıyor ve bana hafif bir gülümseme veriyor, gerçek bir gülümseme. "Bunu söylemek zorunda değilsin," diyor usulca, hâlâ gülümseyerek. "Beni sen satın aldın, unuttun mu?"

"Unutmadım." Sesim hırçın. "Ve yalan söylemiyorum. Şişman değilsin. Harikasin." Kahretsin, bana gülümsediği için özellikle muhteşem. Akşam yemeğini unutup onu koltuğa geri atmak ve kot pantolonunu çıkarıp-

Soför hala aynadan bizi izliyor. Pislik. Ona parmağımı çevirerek gözlerini ileride tutmasını işaret ediyorum. Sevgilimin izlenmesinden hoşlanmıyorum. O benim ve sadece benim. Hırlamaya başlamadan önce ona dönüyorum.

"Çok tatlısın," diyor bana. "Ama bu hala oradan alışveriş yapamadığım gerçeğini değiştirmiyor. Dediğim gibi, sen yemek yerken arabada kalmamın bir sakıncası yok-"

Telefonumu ona doğru ittim. "Bana yerini göster."

"Ne?"

"Kendine uygun süslü bir elbiseyi nereden bulabileceğini göster bana."

Ağzını açıyor ve sonra telefonumu alıyor, parmakları benimkini okşuyor. Aynen böyle, aletim taş gibi sertleşti. Vay be. Bu geceyi iple çekiyorum, sonunda onu benim olarak sahipleneceğim zamanı. Ama o telefonuma odaklanıp bir şeyler yazıyor, konsantre oluyor ve sonunda bana geri veriyor. "Burası, ama bir saat uzaklıkta."

Telefonu ondan alıp limuzinin ön tarafına geçiyorum ve şoföre gösteriyorum. "Onun yerine buraya gidiyoruz."

"Evet, efendim."

"Şimdi, pencereyi aç." Ona dokunuyorum ve sonra koltuğuma dönüyorum.

"Evet, efendim," diyor şoför, renkli cam bölme yukarı kalktığında ve yalnız kaldığımızda. Yani, biraz daha yalnız.

"Emin misin?" Natalie yüzünde endişeli bir ifadeyle bana soruyor. "Yolun dışında-"

"Umurumda değil." Mesaj atmaya başladım. "Arkadaşıma beklenenden bir saat sonra buluşacağımızı söyleyeceğim."

"Bu rezervasyonlara engel olacak mı? Rahatsızlık vermek istemem."

"Rahatsızlık vermiyorsun, sen benim eşimsin. Tamam mı?"

Rezervasyonlara gelince. . .

İyi. Bilmediği şey ona zarar vermez.

Nat başını sallıyor ve ellerini tekrar kucağında kavuşturur. Ayakları düzgünce kıvrılmış ve çaprazlanmış. Her zaman bir hanımefendi gibi oturuyor. Onu izlemek beni büyülüyor. Saatlerce bakabilirim ve hiç sıkılmam. Tekrar onun yanında olmak bile beni garip bir şekilde besliyor gibi geliyor. Şimdiden kendimi daha bütün, daha eksiksiz, daha rahatlamış hissediyorum.

Kadınımı tekrar hayatıma sokana kadar neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Bir vızıltı duyuyor ve hemen telefonunu eline alıyor. Ekranı okurken bakışları endişeli bir hal alıyor ve ardından bir mesaja dokunuyor.

"Her şey yolunda mı?" Meraklı bir şekilde sordum.

Şaşkınlıkla başını kaldırıyor ve telefonu göğsüne bastırıyor. "Ne oldu? Oh, evet. Evet."

Sadece babamın bakıcılarından gelen bir soru." Telefonu dikkatlice benden uzak tutuyor ve ekranı tekrar kontrol ediyor.

"O iyi mi?"

Nat dalgınca başını sallıyor ve dikkatinin artık bende olmadığı belli oluyor. "O hastalandığından beri ilk kez uzak kalıyorum. Bu bir alışma süreci."

"Stanford'dan sonra onunla kalmak için geri döndüğün için şanslı, değil mi?"

Yüz ifadesi giderek kapanıyor. "Onun gibi bir şey."

Natalie

Yolun geri kalanı sessizdi. Clay'le sohbet etmem gerektiğini hissediyorum ama dikkatimi dağıtan o kadar çok şey var ki. Biz ayrıldıktan sonra neler olduğunu ne kadar bildiğini merak ediyorum. Stanford'a hiç gitmediğimin farkında mı? Bunca zaman Luka'da kaldığımı? Babamın ne kadar kötü durumda olduğunun farkında mı? Yardıma ihtiyacı olduğunu ima ettim ama babamın aklının ne kadar yerinde olmadığını ve onun yanından ayrıldığım için kendimi ne kadar suçlu hissettiğimi anlıyor mu bilmiyorum. Şu anda bile Alice'in babamın nasıl olduğuna dair neşeli mesajları kendimi en kötü evlat gibi hissetmeme neden oluyor. Onun yanında olmam gerekmiyor muydu? Bunun yerine, bir limuzinin içinde bir saat uzaklıkta, şık bir akşam yemeği partisi gibi görünen bir şey için benim bedenimi taşıyacak bir elbise mağazasına gidiyorum.

Ben de Clay'e katılıyorum. Babam bundan nefret ederdi.

Kendime babamın ne yaptığımı anlayacağını söylemeyi seviyorum. Bizi borçtan kurtarmamı isterdi. Bundan hoşlanmayacağını ama en azından anlayacağını. Ama anlamayacağını biliyorum. Gururundan dolayı kendimi birine satmamdan kesinlikle nefret edeceğini biliyorum. O 'birinin' Clay Price olması durumu on kat daha kötüleştiriyor.

Ama babam burada değil ve ben elimden geleni yapıyorum. Belki de hafızasında bu kadar çok delik olması iyi bir şeydir.

Sonra böyle bir şey düşündüğüm için kendimi kötü hissettim. Şu anda onun derisine bürünmüş olan kafası karışık adam yerine, gösterişli, tiyatral babamı geri almayı tercih ederim. Yine de bunu düşünmek bile beni depresyona sokuyor ve kendimi meşgul etmek için Alice'e küçük bilgi kırıntıları gönderiyorum. Babamın belirli bir fincanı sevdiğini, banyo suyunu ılık sevdiğini, endişelendiğinde eski filmlerinden birini açabilirsiniz ve ona odaklanıp stüdyodaymış gibi replikleri okumaya başlayacağını, üşüdüğünde tercih ettiği battaniyenin dolapta olduğunu ve Clay'i görmezden gelebilmek için kendimi meşgul edecek daha milyonlarca şey.

Eğer dikkatimi çekmek isteseydi, eminim Clay bir şeyler söylerdi. Beni bırakacak bir tip değil. Ne de olsa onu beş kez öptü.

arabaya bindikten birkaç dakika sonra. Birlikte geçireceğimiz zamanın geri kalanının nasıl olacağını sadece hayal edebiliyorum.

Sonra kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum, çünkü hayal gücüm oldukça ateşli yerlere gidiyor.

Limuzin alışveriş merkezinin otoparkına yanaştığında neredeyse rahatlıyorum, çünkü bu ortamın değişeceği anlamına geliyor. Bir elbise bulana kadar Clay'den kısa bir süreliğine uzaklaşabileceğim ve bu da kafamı yeniden toparlamamı sağlayacak. Limuzin park ettiğinde çantamı alıp Clay'e bakıyorum. "Söz veriyorum uzun sürmeyecek ve makbuz getireceğim. Aklımda tutmam gereken özel bir renk var mı? Etkinlik ne kadar resmi?"

Bana bakarken kaşları birbirine çatıldı. "Sadece ... fantezi. Bilmiyorum."

Bunun bir faydası yok. "Tamam o zaman. Ben muhafazakâr olacağım." Şoför kapıma geldi, ben de güneş ışığına gözlerimi kısarak bakarak arabadan indim. Clay'in tam arkamda olduğunu fark etmem sadece iki saniye sürdü. "Ne yapıyorsun?"

Clay bir elini sırtıma koyarak yanıma doğru ilerliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir elbise almaya gidiyorum," diyorum dikkatle. "Bir kadın mağazasından."

"Biliyorum. Seninle gelebilirim." Hiçbir arabanın beni ezmeyeceğinden emin olmak istercesine etrafına bakınıyor ve sonra oldukça korumacı bir tavırla beni ileriye doğru götürmeye devam ediyor.

"Clay, burası şişman kadın mağazası. Çoğu erkek onlardan birinin içinde ölü olarak görülmez."

Bana kaşlarını çatı. "Kendin hakkında konuşmaya devam edecek misin? Çünkü böyle yaparsan sözleşmeyi değiştirmek zorunda kalacağım. Buna izin yok."

Dilimi ona doğru uzattım. "Ben sadece gerçeği söylüyorum. Kıçım artık normal bir bedene sığmıyor."

"Bana sorarsan popon oldukça lezzetli, normal ya da değil." Sırtımdaki eli aşağı kayarak kıçımın kıvrımlarını okşuyor.

Şaşkınlıkla irkiliyorum, kaldırımda öne doğru tökezliyorum. Clay sadece kıkırdıyor.

Yüzüm yanıyor, çantamı yanıma sıkıştırıyorum ve alışveriş merkezine doğru ilerliyorum. Clay tekrar yanıma geliyor ve ben de alışveriş merkezinde ilerleyerek ihtiyacım olan bedeni satacağını bildiğim mağazayı arıyorum. Geçmişte burada alışveriş yaparken kendimi hep biraz tuhaf hissetmişimdir ama yanımda bir erkek varken? Kendimi gerçekten ama gerçekten yersiz hissediyorum.

Mağazanın arka tarafına gidip kokteyl elbiseleri ararken Clay'i görmezden geliyormuş gibi yapıyorum. Her şey alacalı bulacalı ve büyükannemin giyeceği bir şeye benziyor ama sanırım "ağırbaşlı" kategorisine giriyorlar. Kendi bedenimde bir tane buluyorum ve görevliye dönüyorum. "Bir prova odası alabilir miyim?"

"Bunun için mi?" Clay sakalını ovuşturarak yüksek sesle söyleniyor.

Yanaklarımın utançtan yandığını hissedebiliyorum. "Bu elbisenin nesi var?"

Bana cevap vermiyor ve onun yerine satış görevlisine dönüyor. "Biraz daha dekolteli bir şeyiniz var mı? Ve renkli?"

Önce bana, sonra Clay'e baktı. Burnu hafifçe kırışıyor, sanki bu iri yarı, sakallı adamın dükkânına gelip dekolte istemesinden tiksinişmiş gibi. Ve nedense bu beni rahatsız ediyor. Ne yani, dağınık saçlı ve sakallı olduğu için (pahalı bir takım elbise giymesine rağmen) Clay için fazla iyi olduğunu mu düşünüyor? Yaşlı kadın elbiseleri satıyor. "Hayır, bunlar sadece büyük beden resmi elbiselerimiz. Alışveriş merkezinin sonundaki Nordstrom'a gidebilirsiniz."

"Bu iyi, teşekkürler."

Clay bana şaşkın bir bakış attı. "Nordstrom'a gidebiliriz. Orası buradan daha havalı, değil mi?"

"Ve muhtemelen daha pahalı," diye uyarıyorum onu. Babam para sıkıntısı çekmeye başladığından beri böyle bir yerden alışveriş yapmadım. Tutumlu olmayı öğrendim. Zamanımız olsaydı, ikinci el mağazasını ya da ikinci el mağazasını tercih ederdim, tabii benim bedenimde kıyafet satan bir yer bulabilirsem.

Gözlerini deviriyor ve sade elbiseyi elimden alıp rafa geri koyuyor. "Sana büyükannem içine gömülmüş gibi görünmeyen bir şey alalım."

Alınmam gerekse de, dehşete düşmüş kıkırdamamı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Mağazadan çıkarken ona "İnternette alışveriş yapmadığınız sürece seksi büyük beden kıyafetler bulmak zor," diye itiraf ediyorum.

"Bu çok aptalca. Şimdi de en az küçükken olduğun kadar güzelsin."

Alışveriş merkezindeki insanların arasından geçerken ona bakıyorum. Eli yine sırtımda, duruşu koruyucu ve aynı zamanda dikkatli ve bunu söylerken bana bakmıyor. Kulağa pek de

ona. Sanki buna gerçekten inanıyormuş gibi geliyor. "Fark ettin mi bilmiyorum," diye giriyorum, "ama artık lisedeki bedenimde değilim."

"Fark ettim."

Utancımın üzerime çöktüğünü hissedebiliyorum. "Yine de göğüslerini şimdi daha çok seviyorum."

Duymayı beklediğim cevap bu değildi. Ama zavallı, yaralı özgüvenim her şeye rağmen içinde biraz mücadele olduğuna karar verdi. "Sadece memelerim, ha?"

Bana bakıyor ve beyaz dişleri sırtarak parlıyor. "Kıçının harika olduğunu söylemiştim zaten. Yoksa bunu birkaç kişiye daha mı haykırmam gerekiyor?" Bir elini ağzına götürüyor.

Aynı hızla elini tutup çekiyorum. "Clay!"

Bana kıkırdıyor, başını sallıyor. "Çok ilkel ve düzgün. Bu hiç değişmedi."

Sanmıyorum.

Çok daha pahalı olan mağazaya girdiğimizde Clay bana yaklaşıyor. Burada da en az küçük butikte olduğu kadar yersiz yurtsuz görünüyor ama hal ve hareketlerinden bunu anlayamazsınız. Satış personelinin birkaç bakışına maruz kalması ya da müşterilerin ondan dikkatlice uzaklaşması umurunda değil gibi görünüyor. Koridor daraldığında önüme geçerken onu inceliyorum. Clay'in görünüşüne pek de özen göstermediği inkar edilemez. Takım elbisesi etkileyici olsa da, saçları her zaman biraz fazla uzun olmuştur ve şu anda kulaklarının ve boynunun etrafında kıvrılıp dalgalanıyor. Sakalı uzun ve kalın ve yüzünün büyük bir kısmını gizliyor. Uyumsuz görünüyor. Ama yakışıklı olduğunu inkar etmek mümkün değil. Tüm bunların altında, bronzlaşmış, yapılı ve kışkırtıcı kıvrak bir zarafetle hareket ediyor. Bu saçma anlaşmada olmasaydık, yine de onun için deli olurum.

Ne yazık ki bu anlaşma her şeyi değiştiriyor.

Clay yoldan geçen bir tezgâhtara işaret ediyor ve bana el kol hareketi yapıyor. "Kızım için bir elbiseye ihtiyacımız var. Seksi bir şey."

"Fiyat aralığınız nedir?" Hemen soruyor, can kulağıyla dinliyor.

"Yok," diyor ve cüzdanını çıkarıp siyah bir kredi kartı uzatıyor. "Göğüs dekolteli bir şey giymesini istiyorum."

Önce bana, sonra karta bakıyor ve yüzünde ışıltılı bir gülümseme belirliyor. "İkiniz de beni takip etmeyecek misiniz?"

Clay'e burada da alışveriş yapmamamız gerektiğini söylemeyi düşünüyorum. Bu insanların ona tuhaf tuhaf baktığını ve bundan hoşlanmadığını. Ama Clay arkasına bakıp bana göz kırpmıyor. "Komisyonla çalışmalarına bayılıyorum."

Ona doğru eğildim. "Sana davranış şeklinden hoşlanmadım-"

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bu da onun fikrini değiştirmesini iki kat daha eğlenceli kılıyor."

Buna biraz şaşırdım. Uyum sağlayamadığını biliyor ve umursamıyor. Başkalarının ne düşündüğü onun için önemli değil. Lisedeyken çıktığım ve herkesin beni züppe olarak görmesini umursamayan çocuk aklıma geliyor. Kendine o kadar güveniyordu ki başkalarının onayına ihtiyaç duymuyordu. Clay Price istemediği hiçbir şeyi yapmazdı.

Kalbim bunun üzerine tuhaf bir şekilde sıkışıyor.

Elbiselere geldiğimizde, mağazanın arka tarafında yer alan küçük bir raftan daha fazlası var. Hepsi birbirinden güzel ve zarif, ama bir önceki mağazadan iki kat daha pahalı, süslü, ışıltılı elbiselerden oluşan tonlarca raf var. Clay'in parası olduğunu biliyorum ama yine de güzel bir bordo kılıfın üzerindeki fiyat etiketini çevirdiğimde biraz endişeleniyorum. Tüm bunlar dikkatlice hesabıma mı ekleniyor?

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi Clay eğiliyor, sesi çıplak bir fısıltıya dönüşüyor. "Beş yüzün üzerinde bir şey olursa anal tekrar masaya yatırılır."

İrkilerek kahkaha atıyorum ve omzuna bir tokat atıyorum. "Berbatsın."

Bana sırtıyor.

"Şimdi," diyor satıcı kadın. "Göğüs dekoltesi istiyordunuz, değil mi?" Siyah ve kırmızı elbiselerden oluşan bir rafı işaret ediyor. "Bence böyle bir şey harika görünecek ve çeşitli bedenleri var."

* * *

Kısa bir süre sonra, kolları yerine spagetti askıları olan dar siyah bir bodycon elbiseyle soyunma odasından çıkıyorum. Normalde gösterdiğimden daha fazla ten göstersem de oldukça iyi göründüğümü itiraf etmeliyim. Kasaya gitmeden önce aynanın karşısında dönüp her şeyi kontrol ediyorum.

Clay'in beni gördüğünde gözlerinin parıldamasından tam da istediği gibi görüldüğünü anlayabiliyorum. Yine de kendimi oldukça seksi hissediyorum ve saçlarımı biraz savuruyorum. "Bu senin onayını aldı mı?"

"İşte bu." İçimi ürperten aç bakışlarıyla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Daha iyi olsaydı, yemeği iptal eder ve Fred'e tek başına olduğunu söyledim."

"Yapma bunu," diye ağızımdan kaçırdım. "Seksi "nin her şeyin çok daha hızlı ilerlemesi anlamına geldiğini unutmuşum.

Bana sadece göz kırptı.

"Ama ayakkabıya ihtiyacınız var," diye bize cilveleniyor. "Bununla mükemmel duracak çok şirin Louboutinler var."

Eminim vardır. Muhtemelen benim elbisemin iki katına mal olmuştur. Ben itiraz edemedim Clay başını salladı. "Onları istiyoruz. Karta ekle." Ve on dakika sonra, siyah, sivri burunlu, sivri topuklu bir çift

Ayağımda Louboutin'ler. Ayağa kalktığımda kendimi güzel ve güçlü hissediyorum, sanki kontrol bendeymiş gibi. Clay'in ifadesinden onayladığını anlayabiliyorum ve bu baş döndürücü hissi daha da artırıyor. Bana kolunu uzatıyor, ben de tutuyorum ve dünyanın gelmiş geçmiş en dikkat çekici çifti gibi mağazadan ve alışveriş merkezinden çıkıyoruz. Limuzine bindiğimizde eteğimi düzeltiyorum, ayaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum ve sonra ona bakıyorum. "Peki ne zaman değişiyorsun?"

"Hm?" Yüzüme bakıyor, sonra tekrar bacaklarıma bakıyor.

Pekâlâ, bu sözleşmeden nefret ediyorsa da, bacaklarıma görünce dikkatinin dağılmasından nefret etmiyorum. Yıllardır olmadığım kadar güzel hissediyorum. Belki de hiç olmadığım kadar. İfadesinin daha da yoğunlaşmasını izlemek için yavaşça onları yeniden birleştiriyorum. "Doğruca yemeğe mi gidiyoruz?"

"Evet. Birazdan orada oluruz." Dikkati dağılmış gibi.

Sevgilimin saçını taramasını istemek kabalık mı olur acaba? Muhtemelen. Telefonum Alice'ten gelen bir mesajla çalıyor ve Clay'i tamamen unutarak açıyorum. Babamın nasıl olduğuna dair kısa bir güncelleme - çok düşünceli. Gergin olduğumu biliyor ve beni haberdar etmek için birkaç saatte bir güncelleme yapıyor. Şu anda uyuyor ve akşam yemeği için ne planladığını bana bildiriyor. Orada olamasam da, şu ana kadar ne kadar bilinçli ve özenli olduğu beni çok heyecanlandırdı. Babamı onlarla yalnız bırakma konusunda rahatlamaya başlıyorum. Birazcık.

Ama limuzin ikinci kez durduğunda, bir et lokantasının önündeydik. Bir ... zincir et lokantası. Şoför inerken şaşkınlıkla Clay'e bakıyorum. "Geçici bir mola daha mı veriyoruz?"

"Hayır. Akşam yemeğini burada yiyeceğiz." Bana tembel, kalp durduran bir sırıtma daha yapıyor ve ben onu öpmek mi yoksa suratına yumruk atmak mı istediğime karar veremiyorum.

"The Sizzlin' Skillet için kokteyl elbisesi mi giyiyorum? Ciddi misin sen?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bunun bir iş yemeği olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Evet, öyle. Dostum Fred bizimle orada buluşacak ve iş konuşacağız."

"Üç yüz dolarlık bir elbiseye ve sekiz yüz dolarlık Sizzlin' Skillet için ayakkabılar!"

"Onları almanı isteseydim alırdın." Gözlerindeki bakış giderek ısınıyor. "Seni giyinik görmek istedim. Ve sana hava atmak istedim. Ben de öyle yapacağım."

Ona boş boş bakıyorum. Buna inanamıyorum. "Bu büyük bir para kaybı."

Clay gülüyor. "Sanki umurumda da? Günlerce yanacak param var."

"Bu israftır."

"Benim için değil. İstedigimi elde ettiğimde değil."

Dokuzuncu Bölüm

Natalie

Akşam yemeği ... şey, bunun için düşünebileceğim en güzel kelime "garip".

Kötü olduğundan değil. Yemekler harika ve ben salata söylediğimde Clay suratını ekşitiyor ve masadaki diğer herkes gibi bana da bifttek söylüyor. İş ortağı Fred, kovboy şapkası ve bolo kravatı olan yaşlı bir beyefendi ve benim kadar yuvarlak bir karısı var. En mutlu, en kıkırdayan kişi o ve yemeğin çoğunu gülümseyerek geçiriyorum çünkü etraflarında olmak için çok tatlı bir çiftler. Giyinen tek kişi benim ve birkaç kişi bana tuhaf tuhaf baksa da bir süre sonra artık fark etmiyorum.

Yemek boyunca sessiz kaldım, iki adam kamuflaj, av mevsimleri ve ardından "duyarlı lifler" gibi şeyleri tartışırken onları dinledim. Anlaşıldığı kadarıyla Clay'in ürünü çevreye tepki veren bir kamuflaj, ki bu bana oldukça akıllıca geliyor. Denizaşırı ülkelerdeki askerler için nasıl uygun fiyatlı hale getirilebileceğini tartışmaya başladığında daha da etkilendim. Fred bunu orduya satmak istiyor ama Clay buna yanaşmıyor. Ailelerin denizaşırı ülkelerde görev yapan oğulları için satın alabilecekleri kadar ucuz olmasını istiyor. Askerlerin kendilerine zırh gönderilmesi gerektiğine dair hikayeler duymuş ve ucuz kamuflajla daha iyisini yapmak istiyor. Fedakarlığından etkilendim, ancak parasını harcamak istiyorsa denizaşırı ülkelerdeki askerlere zırh göndermesinin daha kolay olacağını belirtmedim. Belli ki projeye hevesli ve ben de proje ya da iş hakkında fazla bir şey bilmediğim için buzlu çayımı yudumlayıp kibarca dinliyorum.

Fred ve karısının benim Clay'in ücretli asistanı değil de kız arkadaşı olduğumu düşündükleri de çok açık. Neden böyle düşündüklerini anlayabiliyorum.

Topuklu ayakkabılar ve ince bir elbise giymişim ... ve Clay elini sürekli dizimde ya da omuzlarımda tutuyor. Aslında, gece boyunca bana bir şekilde dokunmakta ısrar ediyor. Ürkütücü bir şekilde değil. Sanki orada olduğuma dair kendini rahatlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Sanki bir çeşit mihenk taşıymışım gibi. Bu çok ilginç.

On yedi yaşımıdayken, dünyam Clay Price'ın etrafında dönerken ve onun bana kendimi ne kadar iyi hissettirdiğini düşünürken hissettiğim gibi hissettiriyor. Artık tamamen farklı, kendime hatırlatıyorum. Ve yine de . . .

O kadar da farklı hissettirmiyor. Ben daha iriyim, Clay'in sakalları uzamış ve bronzlaşmış ama sanırım bunların bir önemi yok. Altında aynı kişi varken değil.

Bu gece, elini dizime koyup üst üste onuncu kez ovuştururken, gerçekten de aynı kişi gibi hissediyorum. Son birkaç günün korkunç anlaşmalar yapan ve benden koşarak gitmemi bekleyen korkunç, acımasız Clay'i değil. Başını arkaya atıp güldüğünde bu beni gülümsetiyor ve bana lisedeki o bulaşıcı gülümsemeye sahip olan ve herkesin karşılık verdiği çocuğu hatırlatıyor. Hiç yabancıyla tanışmayan ya da düşman edinmeyen çocuk. Onu çok sevmişim.

Ta ki evde kalıp onun küçük karısı olmamı isteyene kadar. Ya da en azından ben öyle istediğini sanıyordum. Bu geceki gibi bir şey olsaydı, teoride kulağa korkunç gelen bir şey olurdu, ama gerçekte birlikte rahat akşam yemekleri, Clay'in eli dizimdeyken arkadaşlar arasında gülmek . . . ve limuzinde paylaştığımız gibi öpüşmeler olacaktı.

Nedense Clay'le evlenip onun "küçük karısı" olmanın o kadar da kötü olmayacağını düşünüyorum.

Bu düşünce beni üzüyor. Babam bu konuyu açtığında neden bu kadar kızmıştım? Neden kulağa bu kadar korkunç geliyordu? Clay'e saldırmak yerine onunla daha fazla konuşmalıydım. Ama geri dönüp geçmişini değiştiremem, tıpkı geri dönüp babamın felç geçirip hayatımı alt üst etmesini engelleyemeyeceğim gibi. Geri dönüp babama servetini harcamamasını söyleyemem.

Geri dönüp Clay Price'a onun karısı olmayı çok istediğimi söyleyemem.

O gemi kalktı ve bensiz gitti. Şimdi elime geçen tek şey onun ücretli metresi olmak.

Kil

Nat'in yanımda olması bir rüya gibi. Ona istediğim zaman dokunabilmek? Sessiz kahkahalarını duymak, güzel gülümsemesinin yüzünü yavaşça geçtiğini görmek. Tanrım. Keşke bunu yıllar önce düşünseydim. Onu geri almak için Natalie'yi satın almak zorunda kalmam umurumda değil. Onun burada olmasını seviyorum. Kendimi tamamlanmış hissediyorum. Onu istediğim sürece artık benim. Elime bakıyorum, ama oradaki R - yoksa S miydi? - ellerimi yıkamaktan ve sonra da günün kaprislerinden dolayı tamamen silinmiş.

Belki de bu intikama ihtiyacım olmadığının bir işaretidir. Hayır.

Gece ilerledikçe Natalie daha da sessizleşir. Sosyal ortamlarda hep biraz utangaç olmuştur. Tek başına her şey kadar çekicidir ama onu insanlarla dolu bir odaya koyduğunuzda susar. Onun bu özelliğini hep biliyordum ve bunun çok sevimli olduğunu düşünüyordum - tanıdığım en güzel, en çekici kızın yabancıların yanında dilinin tutulması. Bana doğru gelmiyor. Bu gece sadece dördümüz varız; ben, o, Fred ve karısı Irma. Nat onlara karşı nazik ve hoş davranıyor ama konuşmaktan çok dinliyor ve gece ilerledikçe gülümsemesi giderek seyrekleşiyor. Gözlerinde neden endişelendiğini merak etmeme neden olan hüznünlü bir bakış var.

Muhtemelen babası, fark ettim.

Bu düşünce beni kıskançlıktan çatlatıyor. Benimle birlikte olmasından ve şu anda bile o yaşlı adama odaklanmasından nefret ediyorum. Natalie'ye benimle birlikte olması için para versem bile -gerçekten benimle birlikte olması için- düşünceleri hala burada değil. Şu anda bile Chap Weston bir yok edici gibi aramıza girmeye çalışıyor.

Benim de ruh halimi bozuyor. Yine de Fred ve Irma için rol yapmaya devam ediyorum. İçimin kaynadığını bilmelerine gerek yok. İş görüşmeleri hiçbir yere varmıyor, ama sorun değil. Fred'in benimle çalışacağını biliyorum. Bunu hep biliyordum. Bu gece sadece aramızda bir bağ kurmak ve Natalie'ye biraz hava atmak içindi. Ne kadar seksi olduğuyla gurur duyuyorum, onu satın almak zorunda kalmış olsam bile. Bu benim için önemli değil.

Limuzine bindiğimizde şoföre başımla selam verdim. San Antonio şehir merkezinde bir otelde kalıyorum, en pahalı otellerden birinde. Nat'i karavanıma geri getirmeyi düşündüm ama bu yanlış ve aşağılayıcı geldi.

Bir şekilde. Ben de Ivy'nin önerisiyle bulabildiğim en lüks süiti kiraladım. Otele doğru giderken, telefonunu tekrar kontrol etti. Ve tekrar.

Ve yüzündeki üzgün, mesafeli ifade giderek büyüyor. Onunla konuşmaya çalıştığım her şey gevşek kalıyor ve otele vardığımızda artık denemek bile istemiyorum.

Acı bir öfkeyle yanıyorum. Onu ben satın almadım mı? İstedğim sürece asistanım olması için ona para ödemedim mi? Ama şimdi bile, o benimle değil. Belki de babası değildir. Belki de başka biridir. Bilmediğim bir erkek arkadaşı.

Bu düşünce beni öfkeyle doldurdu. Sormadım bile. Ya bir erkeği varsa?

Bu düşünceyle ellerim yumruk oldu ve hayatımda ilk kez ... . öldürücü hissediyorum. Bu çok garip.

Kıskanç olmaktan nefret ederim. Ben o adam değilim. En azından Nat'i tekrar görene kadar öyle olduğumu düşünmüyordum. Şimdi ona biraz fazla sert bakan herkesi yere sermek istiyorum. Sahiplenici hissediyorum. O benim. Yalnız benim.

Otele vardığımızda huysuzlanıyorum. Nat oteli görünce boğazından küçük bir ses çıkarıyor ama bunu sorgulamıyor. Sanırım o da karavanıma geri dönmek istemiyor. Yine de gerçek bir evim olmadığını bilmiyor olabilir. Bunu düşündüm. Belki de bir bayanı evime geri getirmek istediğime göre gerçek bir ev bulmanın zamanı gelmiştir. Ivy ile konuşacağım, sanırım.

Yarın. Bu gece Natalie'den başka bir kızı düşünmek istemiyorum.

Asansöre biniyoruz ve ben anahtar kartımı çıkarıyorum. Natalie hâlâ sessiz, ama yanımda seğirmeye başladı. Gergin mi yoksa benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyor mu diye merak ediyorum. Bu düşünce içimi yakıyor. Sanki kaçmak için can atmasını istiyorum. Daha fazla öpücük için aç olmasını istiyorum.

Belki de bu yüzden süitin önünde durduğumuzda suratım asıktı. Çift kapıya bakıyor ve bana meraklı, masum bir bakış atıyor. "Odam yakınlarda mı?"

Anahtar kartımı yuvaya itiyorum ve başparmağımı okuyucuya bastırarak benim olduğumu anlamasını sağlıyorum. "Sadece bir oda," diyorum ve girebilmesi için kapıyı açık tutuyorum.

Şaşırmış gibi bakıyor, ağzı şaşkınlıkla açık ve ben onu yüzünden öpmek istiyorum. Ne yani, fikrimi değiştireceğimi düşünmedi mi? "Blöfümü gördün. Seni yatağında istemiyorum" mu diyecektim?

Gerçek şu ki, onu her zamankinden daha çok istiyorum. Bu yüzden sabırla bekliyorum, kapıyı onun için açık tutuyorum. Pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesini bekliyorum.

Natalie sertçe yutkunuyor ve sonra çenesini dik tutarak yanımdan geçiyor. Çantasını bir futbol topu gibi kolunun altında tutuyor ve sırtı kaskatı kesilmiş. Yanaklarındaki rengi görebiliyorum ve kızgın olduğu belli. Sorun değil. Elimi kalçalarının arasına soktuğumda rahatlayacaktır.

Onu içeri kadar takip ediyorum ve anahtar kartımı cüzdanımla birlikte en yakın masaya atıyorum. "Kendinizi evinizde hissedin."

Odanın etrafına bakıyor - itiraf etmeliyim ki oldukça şık bir yer - ve sonra küçük yuvarlak bir masanın yanındaki sandalyeye zarif bir şekilde oturuyor. Çantasını yere bıraktı.

Hemen onu almaya gittim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ona uzanarak.

"Dikkatini bana vermeni istiyorum, telefonuna değil," diyorum kaba bir şekilde. "Oh." Rahatlıyor ve dudağını ısırarak sandalyeye geri oturuyor. "Özür dilerim.

limuzinde bunu konuştuk. Düşüncelere dalmıştım ve babamla ilgilenen hemşireler dikkatimi dağıtmıştı."

En azından kabul ediyor. Kendimi biraz daha rahatlamış hissediyorum. "Minibardan bir içki ister misin?"

Gülümsemesi zayıf. "Hayır, teşekkür ederim."

Yemekte çaydan başka bir şey içmediğini fark ettim. Benim bir biram vardı ama sadece bir tane. "Yani bunun için sarhoş olmak istemiyor musun?" Alay ettim.

Kucağındaki ellerine bakıyor. "Yapmamayı tercih ederim, sanırım."

"Ben de ayık olmanı tercih ederim. Sarhoş olsaydın kendimi bok gibi hissederdim." "Yani benim sarhoş olmam sorun değil, ama senin beni sarhoş olmaya zorlaman

"Bana para ödeyerek mi bu işe girdin?" Bana bakıyor, gözleri merakla kısılmış.

Beni oraya götürdü. Başımı kaşıyorum, kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. "Bir çeşit mi? En azından benim kafamda mantıklı."

"Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor," diye itiraf ediyor. "O kadar insan varken neden beni istediğini anlamıyorum. Ve neden şimdi."

Kendimi açıklayabilirim. Ama bunu yapmak istediğimden emin değilim. Sadece onu istediğimi ve benim ihtiyaçlarımı karşıladığından emin olmak için onun ihtiyaçlarını karşılayacağımı bilmesi gerekiyor. "Önemli değil," diyorum ve yatağın kenarına oturup yanımdaki koltuğu

okşuyorum.

Gözleri irileşiyor ve bana gergin bir bakış atıyor. Kendi kendime gülümsedim. Yirmi beş yaşında olmasına rağmen şok olmuş bir bakire gibi davranıyor. Beni beklediğini sanmıyorum, o yüzden bu numaraya gerek yok. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Nat kaşlarını çatarak, "Tabii ki hayır," diyor. "Hiçbir zaman ihtiyaç olmadı." Kıpırdamadan duruyorum. "Bu senin ilk seferin değil, değil mi?"

Yanımda otururken sırtı kaskatı kesiliyor, her şey yerli yerinde. "Sence bunu kaç kere yapmalıyım?" Çok rahatsız görünüyor.

Homurdanıyorum, çünkü en çok onun yüzündeki o endişeli ifadenin kaybolmasını istiyorum. "Benden daha fazla."

Natalie'nin kaşları aşağı iniyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. "Bunu kaç kez yaptın?"

Yaptım. Heh. Sanki hâlâ yasakları tartışan iki ergen gibiyiz. "Yapmadım," diye itiraf ediyorum. "Seni bekledim." Güzel yüzüne bakıyorum, o kadar güzel ki kalbimi sızlatıyor. "Sonra seni unutmak için bekledim."

Dolgun dudakları aralanıyor ve gözleri parlıyor. "Ah, Clay," diye iç geçiriyor. "Bazen çok tatlı şeyler söylüyorsun... ama bazen de suratının ortasına bir yumruk indirmek istiyorum."

Bu beni sırtıttırıyor. Uzun zaman önce bir randevuda onu hayal kırıklığına uğrattığım ve onun da benzer bir tehditte bulunduğu bir anıyı canlandırıyor. "Hâlâ soruma cevap vermedin," diye belirtiyorum. "Bakire misin?"

Yanakları kızarmış ama yavaşça başını sallıyor.

Şiddetli zevk içimde sekiyor. Lanet olsun. Beni mi bekledi? Ya da bir şey yüzünden bekledi. Umurumda değil. Tek bildiğim, nasıl olsa Natalie'nin ilk çocuğu olacağım. Buraya gelmemizin yedi yıl sürmesi önemli değil.

O benim. Hepsi benim.

Şiddetli bir hırıltıyla onu kendime doğru çekiyorum ve ağzını yakalıyorum. Şaşkınlıkla sertleştiğini hissediyorum, ama sonra bana karşı eriyor, elleri belime gidiyor ve ben onu öperken orada dinleniyor. O benim ve benim olarak kalacak, diye karar veriyorum. Onun tadını ve bana karşı hissettiklerini seviyorum.

Yine de kendini tuttuğunu söyleyebilirim - arabada öpüştüğümüz gibi değil. Tereddüt ediyor ve dili benimkine değdiğinde, içindeki endişeyi neredeyse tadabiliyorum. Ayrılmış dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum ve sonra ağzını ısıriyorum. "İyi misin?"

Başını eğerken burnu benimkine değiyor. "Gerginim." Bunun üzerine aptalca bir gurur dalgası hissettim. Gergin çünkü bu onun ilk seferi.

Onun ilk seferini ben yapacağım. "Bu sana kendini "Ben de gergin olduğumu söylesem daha mı iyi olur?" Değilim, ama onu daha iyi hissettirmek için her şeyi söylerim.

Kıkırdıyor ve eli yan tarafıma hafifçe vuruyor. "Kendinden emin olmanı tercih ederim, böylece işleri iyi yaparız."

"Oh, kendime güveniyorum," diyorum boğuk bir sesle. Başparmağımın, öpücüğümünden hâlâ ıslak olan alt dudağının üzerinde gezinmesine izin veriyorum. "Seni ölesiye öpeceğimden eminim ve sonra bu seksi elbiseyi daha da seksi vücudundan çıkaracağım. Parmaklarımı kalçalarının arasına daldırıp amınla oynayacağım ve sonra-"

Parmakları dudaklarımı itiyor. "Clay," diyor usulca, utanarak. "Beni kızartmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Aslında onu tahrik etmeye çalışıyorum. Gergin olduğunda, bu gerginliğin ötesini düşünemediği açık. Gençliğimizi de hatırlıyorum. Natalie'yi rahatlatmak için biraz ikna etmek gerekirdi. Gergin olduğunda, daha önce tanıdığım herkesten daha gergin olurdu. Ergenlik çağındayken ailesi onu hep strese sokardı. Babasının mantıksız beklentileri vardı ve üvey annesi de tam bir canavardı. Babasının yanına taşındığından ve üvey annesi gittiğinden beri daha iyi olabileceğini düşünmüştüm ama sanırım bazı şeyler değişmiyor.

Sorun değil. Uptight Natalie ile nasıl başa çıkacağımı hatırlıyorum. Öpüşmeyi sevdiğini hatırlıyorum. Hem de çok. Ve onu saatlerce öpmenin gerçekten iyi hissettirdiğini.

Şu anda bunu tekrar yapmaktan çok mutluyum.

Çenesini kavırıyorum ve ağzını tekrar kendime doğru eğiyorum. Bu sefer dudaklarımı nazikçe onunkilerin üzerine sürüyorum. Bir kez. İki kez. Sonra tekrar ve tekrar. Dikkatini dağıtmak ve ağzımla bir sonraki sefer ne yapacağımı tahmin etmesini sağlamak için hafif, tüylü küçük öpücükler. Hafif, göze batmayan öpücüklerin sürekli akışı içinde bir yerde rahatlıyor. Vücudu benimkine biraz daha yaslanıyor ve dudakları her okşayıpta benimkine doğru hareket ediyor. Dilim dudaklarının kenarında gezindiğinde boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor ve onun benim olduğunu anlıyorum. Şu anda ağzımdan başka bir şey düşünmüyor.

Güzel. Bu gece ona sahip olacağım. Onu benim yapmak için yedi yıl bekledim ve bir an daha beklemek istemiyorum.

Öpüşmelerimiz daha aç, daha derin oluyor. Dilim onunkine sürtünüyor ve hevesle karşılık verdiğinde öpücüğü yoğunlaştırıyorum. Dilimi tekrar tekrar okşuyor, amını sikmek ister gibi ağzını sikiyorum. Elleri gömleğime doğru kıvrılıyor ve dilimin onunkine her sürtünüşünde küçük bir inilti çıkarıyor. Yine de bırakmıyorum. Şu anda hissettiğim tüm yoğunlukla onu öpmeye devam ediyorum. Boğazından çıkan o küçük seslerden daha çok istediğim bir şey yok. Bunun için yaşıyorum. Dilinin benimkine değmesi için yaşıyorum.

Sonunda onu öpmekten vazgeçtiğimde sersemlemiş görünüyordu. Yüzünün alt yarısı sakalımın yüzüne sürtündüğü yerlerden dolayı kıpkırmızı ve bu manzara karşısında suçluluk duyuyorum. Beni öpmek cildini yırtıyor. Yine de üzgün görünmüyor. Yumuşak, sikilebilir ve daha fazlasını ister gibi görünüyor. Boğazımda hırıltılar çıkarıyor ve ayrık dudaklarına bir öpücük daha kondurmaktan kendimi alamıyorum.

Bu bakir bölgeye ilk dokunan benim. O benim. Bu sadece sahiplenme duygumu körüklüyor. Natalie benim olmak için doğmuş, farkındayım. Onu asla bırakmayacağım. Şimdi değil, asla.

"Şimdi bu elbiseyi üzerinden çıkaracağım Nat," diye fısıldıyorum öpücükler arasında ve parmağımı bir spagetti askının altından geçiriyorum. "Yoksa önce soyunmamı mı tercih edersin?"

Elleri omuzlarıma gidiyor. Parmaklarını tekrar gömleğime doğru kıvrıyor ve sonra başını nefes nefese sallıyor. "Bilmiyorum."

"Önce tişörtümü çıkarmama ne dersin?" Önce burnunun ucuna, sonra da ağzının kenarına küçük bir öpücük konduruyorum. O dikkati dağılmış bir şekilde başını sallarken ben öpmeye devam ediyorum. Lanet olsun, çok güzel. Her santimini çıplak görmek için sabırsızlanıyorum. Bu düşünceyle sikim şiddetle ağrıyor.

"Tamam," diye fısıldıyor, ağzı benimkine inanılmaz derecede yakın.

Ellerimi onun üzerinden çekmek zorunda kalmak beni çok üzüyor. Ellerimi onun her yerinde gezdirmek istiyorum; o yuvarlak, lezzetli göğüslerini, bütün gün gözümü ayırmadığım dolgun poposunu, narin bilekli, yumuşak, solgun bacaklarını okşamak istiyorum. Her şeyi çekici. Hiçbiri kraker yediği için yataktan atılacak cinsten değil. Umarım beni de onun yarısı kadar çekici bulur. Elimi sakalımda gezdiriyorum, kızarmış tenini tekrar fark ediyorum. Gerçi artık bu konuda yapılacak bir şey yok ve o da şikâyet etmedi. Gömleğimin önünü tutup hızlı bir hareketle düğmeleri koparıyorum, kumaşın yırtılmasına aldırmadan

Ses. Bu sadece bir gömlek. Onlardan daha çok var. Onu yere atıp tepki vermesini bekliyorum.

O nasıl liseden beri değiştiyse, ben de değiştim. İtiraf etmeliyim ki çok daha kıllıyım. O zamanlar fazla bronzlaşmamış yağsız bir göğsüm vardı. Şimdi göğüs kaslarımın her yerinde kıllar var ve güneşten koyu bir bronzluk kazanmış durumdayım. En azından göbeğim şişman değil, ama benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyorum.

Nat nefes nefese bir ses çıkarıyor ve elini omzuma koyup sıkıyor. "Sen ... Vay canına. Hatırladığımdan daha farklı görünüyorsun."

"Elimden bir şey gelmez," diye mırıldandım. Göğsüme ağda yapmıyorum. Bu çok garip.

"Hoşuma gitti," diyor ve eli bir göğsümü yumuşatıyor ve sonra uzanıp pazumu sıkıyor. "Çok büyüksün. Bu kadar büyük olduğunu hatırlamıyorum."

Vay be. Kendimi beğenmiş bir aptal gibi kaslarımı biraz esnetip ona hava atasım geldi.

Gergin bir kahkaha atıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Korkmam garip mi? O kadar uzun süre bekledim ve şimdi böyle olacak-"

"Harika olacak," diye onu rahatlatıyorum, sözleri karşısında kalbimin biraz sıkışmasından nefret ediyorum. "Zaten senin ilkim olmanı isterdim. Her zaman öyleydi."

Söylenecek en doğru şey bu. Gülümsemesi yüzüne geri dönüyor ve küçük bir baş sallama hareketi yapıyor. "Ben de öyle. Keşke ..."

Kelimelerin sonu gelmiyor ve ben onun bu yola girmesini istemiyorum. Parmak eklemlerimde R harfi var, değil mi? Acımasız olmalıyım. Yoksa bugün bir alçak mı?

Biliyorsam ne olayım. Umurumda da değil. Sadece yüzündeki o üzgün ifadeyi silmek istiyorum. Bu yüzden elini tutup tekrar göğsüme koyuyorum ve parmakları göğüs kıllarımda kıvrılıyor. Bundan büyülenmiş gibi görünüyor ve dikkati dağılmışken eğilip ağzına nazik bir öpücük daha konduruyorum. Öpücüğümü geri çektiğimde lezzetli, ayak parmaklarını kıvrıran bir zevk sesi çıkarıyor ve ben de o anı kolundaki küçük kayışlardan birini çekiştirmek için kullanıyorum.

Ya da en azından deniyorum. Kayışı çekiştiriyorum ama derisine batıyor ve hareket etmek istemiyor gibi görünüyor.

"Daha büyük bir göğse sahip olmanın tehlikelerinden biri," diye itiraf ediyor ve kayışı omzundan aşağıya doğru hafifçe indiriyor. "Sandığınızdan daha fazla desteğe ihtiyacınız var."

Kayışın teninde bıraktığı kırmızı iz üzerinde bir parmağımı gezdiriyorum. Vay be. İz bırakacağını bilseydim saatler önce onu soyardım. "Kilo aldığın için kendinden bir bokmuşsun gibi bahsetmeyi bırakmalısın. Bundan hoşlanmıyorum."

Gözleri irileşiyor ve yüzündeki gergin ifade geri dönüyor. Krem beyaz omzuna bir öpücük kondurmak için eğildiğimde bile bu ifade kaybolmuyor. "Ben sadece ... .. Çok para ödüyorsun Clay. Beni nahoş bulmanı istemiyorum. Umurumda olmamalı ama umurumda. Endişeleniyorum. Artık lisedeki bedenimde değilim. Üvey annem taşındıktan sonra kendime olan saygımı zedelediğini fark ettim ve tekrar normal bir insan gibi yemek yemeye başlamam biraz zaman aldı. Biraz kilo aldım. I . . . Normalde umurumda değil ama sen beni sıska olarak hatırlıyorsun-"

"Seni güzel olarak hatırlıyorum," diyorum ona. "Ve yumuşak. Ve benim. Bunların hiçbiri değişmedi." Kolunda bir parmak izi bırakıyorum. Hâlâ çok yumuşak. "Eğer endişelenmeni engelleyecekse, büyük göğüslerini seviyorum. Büyük poponu seviyorum. Yuvarlak kalçalarını seviyorum. Ağzımı üzerine koyduğumda yuvarlak göbeğini de seveceğimden eminim. Ağzımı dayadığımda hoşuma gideceğini biliyorum. -"

Parmaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor ve kalbimi ısıtan kız gibi bir kıkırdama çıkarıyor. "Ne demek istediğini anladım. Detaylara girmeye gerek yok."

"Parti bozan."

Kahkahası çok güzel bir şey, en az endişelendiği bu vücut kadar güzel. Omzunu tekrar öpüyorum ve sonra diğer askıyı gevşetiyorum -ya da onunla savaşıyorum- ta ki ikisi de omuzlarından sarkana ve göğüsleri elbisesinin dar üst kısmından dışarı fırlayacakmış gibi görünene kadar. Eğer bu da güzel bir görüntü değilse, ne güzeldir bilmiyorum. Bir parmak eklemimi göğüs dekoltesinin çizgisinde gezdiriyorum. "Bunu muhteşemden başka bir şey olarak nasıl görebilirsin anlamıyorum, Nat."

"Sadece satın aldığınız üründen memnun kalmanızı istiyorum-"

"Görünüşünü beğenmeseydim, seni en başta satın almazdım," diyorum ona, ama bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyorum. Kıçı iki kat daha geniş olabilirdi, saçları küt kesilmiş olabilirdi ve muumuu giyiyor olabilirdi ve ben yine de onu isterdim çünkü o Natalie Weston.

Yedi yıl sonra, ona hâlâ deliler gibi aşığım.

Farkına varmak bana bir ton tuğla gibi çarptı. Bu karasevda ya da saplantı değil. Artık ona kızgın değilim. Sadece onu istemekten acı çekiyorum.

Hâlâ bakire olduğunu bilmek -tıpkı benim gibi yatağına başka kimseyi almadığını bilmek- göğsümde bir şeyleri serbest bırakıyor. Kendimi daha hafif hissediyorum.

Tamamlandı.

Son yedi yılın o kadar da önemli olmadığını hissediyorum.

Belki Natalie Weston yedi yıl önce benimle evlenmek istemiyordu, ama onu şimdi benimle evlenmek istediğine ikna edebilirim. Ama önce ona iyice sahip çıkacağım. Ellerimi beline dolayacağım, eğileceğim ve yüzümü o muhteşem göğüslerine gömeceğim.

Ben bunu yaparken şaşkınlıkla ciyaklıyor, bana karşı kıpırdanıyor.

"Bu muhteşem göğüslere bayılıyorum," diyorum ona elbisesinin kaplarından birini yavaşça aşağı sıyrırken. Nefesini içine çekiyor, bir meme ucunu serbest bıraktığımda kaskatı kesiliyor. Hayatımda gördüğüm en güzel şey. Eğilip ağzımı pembe ucu üzerinde gezdiriyorum ve Nat'in tepki iniltisi neredeyse kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. "Çok güzel," diyorum ona. "Benim için yatağa yaslan da sana düzgünce bakabileyim."

Nat öyle yapıyor ve omuzlarına dökülen siyah saçlarıyla onun muhteşem görüntüsüyle ziyafet çekmeme izin veriyor. Neredeyse elbisenin üst kısmından dışarı çıkacak, bir göğsü sınırlarından kurtulmuş ve diğeri kaçmak için çabalıyor. Gözleri ihtiyaçtan iri ve koyu renk ve sert nefes alıyor, ya gergin ya heyecanlı ya da her ikisi birden.

Nasıl hissettiğini biliyorum. Onu vücudumla sarmak, çıplak tenini, yumuşak ve pürüzsüz tenini kendi tenimde hissetmek istiyorum. Her şeyden çok, ona dokunmaya devam etmek istiyorum. "Kamyonetimde öpüştüğümüz zamanları hatırlıyor musun?" Ona soruyorum, elimi elbisesinin kumaşından yukarı kaydırıyorum ve ön taraftaki küçük korse kancalarını çözüyorum. "Bu zarif küçük kazakları giyerdin ve utangaç olduğun için elimi altına sokmamı hiç istemezdin. Ama öpüşmeye başladığımızda ellerini gömleğimin altına sokar ve 'Lütfen Clay, dokun bana' diye yalvarmaya başlardın. Ben de yapardım, çünkü bu boğulan bir adamın hava almamasını istemek gibi bir şey." Kancalar parmaklarımın altında açılıyor ve her biri gevşedikçe inci gibi teni daha fazla havaya maruz kalıyor.

Ben konuşurken tamamen sessiz, ama bakışları benimkilere perçinlenmiş durumda. "Ve o kazakların altına uzanıp elimi fırçaladığımı hatırlıyorum.

göğüslerinin üzerinde ve hayatın bundan daha iyi olamayacağını düşünüyorum," diye mırıldanıyorum. Son kancalar da çözüldü ve sonra o elbiseden dışarı döküldü, malzeme muhteşem vücudundan hiçbir şey

kalmayana kadar düştü.

ama açık havada muhteşem göğüsleri. "Sanırım biraz daha fazla hayal kurmalıydım, çünkü şu anda, bunun bu anla nasıl karşılaştırılabileceğini göremiyorum. Ve sonra sana tekrar dokunduğumda, daha da iyi olacak." Daha da yaklaşıyorum, çünkü yüzümü o güzel göğüslerin arasına gömmekten başka bir şey istemiyorum. İki parmağımı hafifçe aralarına sürmek bile her şeyimi alıyor. "Şimdi, şu anda ne kadar mükemmel olduğunu görüyorum ve ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Ne?" Nefesi kesildi.

"Yüzümü kalçalarının arasına soktuğumda bunun eline su dökemeyeceğimi düşünüyorum."

İçinden kopan inilti ihtiyaç dolu. Gözlerini kapatıp yatakta hafifçe doğruluyor ve bu onun o muhteşem göğüslerinin karşı koyamayacağı bir şekilde zıplamasına neden oluyor. Birini avuçluyorum, başparmağımı tomurcuklanmış ucun üzerinde gezdiriyorum ve tekrar inlemesine bayılıyorum. Beni tutmasını ve kendine doğru çekmesini istiyorum ama sanırım henüz o noktaya gelmedik.

Henüz.

Başımı eğiyorum ve sakalımı diğer göğsünün üzerinde gezdirerek tenine batmasına izin veriyorum. Onu tatmak için sabırsızlanıyorum ama önce tepkisini ölçüyorum. Yedi yıl sonra birdenbire ortaya çıkıp ona dokunduğum anda ıslanmasını bekleyemeyeceğimi biliyorum ama bu denemeyeceğim anlamına gelmiyor. Sonra dilimi kullanıyorum, bir pembe meme ucunun üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarımla diğeriyle alay ediyorum.

Kısık, muhtaç bir ses çıkarıyor ve parmakları yatağın üzerindeki battaniyeleri kazıyor. "Clay," diye bağılıyor.

İşte bu daha iyi.

"Bunlar çok güzel meme uçları," diye mırıldanıyorum ona ve birini takdirle yalıyorum. "Lezzetli de. Sence senin amının tadı da bunların yarısı kadar güzel midir?"

Natalie inliyor, çarşafı avuç avuç çekiştiriyor.

"O da ne?" Alay ediyorum. "Kendim mi öğreneceğim? Benim için sakıncası yok." Bir elimi elbisesinin önünden aşağıya, kalçalarında düğümlendiği yere doğru kaydırıyorum. Üstünü bir arada tutan kopçalar gibi kopçalar bulamıyorum ve meme ucuna dokunurken bile kumaşın üzerinden tümseğini okşamakla yetiniyorum. Sikim pantolonuma baskı yapıyor ve daha yeni başladığımızı bilmeme rağmen kendimi boşalmaya çok yakın hissediyorum. Natalie ile en fazla bu kadar ilerleyebildim. Bir keresinde kamyonetimin ön koltuğunda kuru kuru sevişmiştik.

Küçük bir orgazm olana kadar, ama bir daha o kadar ileri gitmedik. O zorlamaktan korkuyordu ve ben sadece onu mutlu etmek istiyordum.

Geriye dönüp baktığımda, gençken çok sabırlıymışım. Çünkü meme uçlarını okşarken ve elimi elbisesinin üzerinden amına sürterken, vahşi, nefes nefese sesler çıkarıyor ve yatakta kıvranıyor. Ona dokunmamdan hoşlandığı çok açıktı.

Bunun gerçekleşmesi için ikimizin de neden bu kadar beklediğini Tanrı bilir. "Sana dokunulmayı hak ettiğin şekilde dokunabilmem için bu elbiseyi çıkarmak ister misin?"

"Evet," diyor ve ben de onu göğsünden nefesini kesen ve tüm vücudunu titreten bir ısırıkla ödüllendiriyorum.

"O zaman bana bu lanet şeyi nasıl çıkaracağımı göster," diyorum ona, elbiseyi çekiştirerek. Bir kadını soymanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.

Natalie yan tarafında bir şeye uzanıyor ve ben gizli bir fermuar görüyorum. Tamam, önden ve yandan açılması garip ama kadınların tuhaf kreasyonlarla giyinmesini uzun zaman önce kabullenmişim. Elbette, elleri meşgulse, bu bana eğlenme özgürlüğü veriyor. Eteğiyle oynarken eğilip göğsünü hafifçe emiyorum ve şaşkın küçük iniltisi sikime kadar bir sarsıntı gönderiyor.

Sonra fermuarı indiriyor ve kumaşı kalçasından aşağı itiyor. Güzel. Meme ucunu tekrar yalıyorum ve elbiseyi vücudundan çıkarmasına yardım ediyorum, ancak kıvrımlı, güzel şekilli bir bacağını havaya kaldırdığında neredeyse kontrolümü kaybediyorum. Hâlâ o kötü görünümlü ayakkabıları giyiyor. Tanrı merhamet etsin.

Külotunun görüntüsü dikkatimi ayakkabılardan uzaklaştırdı. Pembe-beyaz-çiçekli narin bir pamuk, kalçalarının gür yumuşaklığına karşı küçük bir kumaş parçası. İşte bu. İşte böyle. Cesurca, elimi hafifçe açılmış bacaklarının arasına sokuyorum ve amını avuçluyorum. Külotunun kumaşının çoktan ıslanmış olduğunu hissedince şok oldum. "O kadar tahrik oldun mu bebeğim?"

Bu sefer kibirli bir şekilde ona bebek demememi talep etmiyor. Sadece titriyor ve beni çok tahrik eden o ateşli, muhtaç bakışını atıyor.

Boğazımda yükselmekle tehdit eden sahiplenici hırıltıyı ısırıyorum. Bunu seviyorum. Ne kadar tahrik olduğunu seviyorum. Benden önce ne kadar çaresiz. Ne kadar gür ve davetkâr. Göğsünü tekrar ısırıyorum ve parmaklarımı külotunun üzerinden amının ıslak dikişine sürterken başını arkaya yatırıp ağlıyor. O

Bunu yaparken elime doğru bastırıyor ve vücudunu örtme ve onu benim yapma ihtiyacı her saniye daha da güçleniyor. Kesem horozuma karşı sıkı hissediyor ve kendimi hızlandırmazsam, onu patlatacağımı biliyorum.

Gerçek ve mecazi anlamda.

Ve henüz boşalmadı. Keyif alıyor -külodunun ıslaklığından ve çıkardığı yumuşak küçük çığlıklardan belli oluyor- ama henüz o noktada değil. Onu kendi zevkim için satın almış olmamın bir önemi yok; Natalie boşalana kadar ben de boşalmayacağım. Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini istiyorum. Onu "zevk almaktan" "çıldırılmaya" neyin götürdüğünü bulmalıyım. Biraz deney yapmam gerekecek elbette ama eğlencenin yarısı da bu.

Yatakta kayıyorum, yan tarafıma yatana kadar vücudumu onunkinin yanına kaydırıyorum. Bu şekilde eğilip onu öpebiliyor, güzel göğüslerini okşayabiliyor ya da elimi külotunun içine sokabiliyorum. Bana yumuşak bir bakış atıyor, sanki bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek istermiş gibi gözlerini kırıştırıyor. Kendimi, sahip olduğu ödüle hayranlık duyan bir kral ya da ziyafette ziyafet çekmek üzere olan bir adam gibi hissediyorum. Tatmak, dokunmak, kızdırmak istediğim o kadar çok yer var ki.

Ama en çok onun gelmesini istiyorum. Arabamda bana sürtünürken kulağıma en yumuşak çığlığı attığı zamanı düşünüyorum ve bunu tekrar duymak istediğimi biliyorum. Üstünü çiz, bin kat büyütülmüş halini duymak istiyorum. İhtiyacıyla sırtımı tırmalamasını istiyorum.

Ben de bunu istiyorum.

Bence öpücükler oraya ulaşmanın yolu. Öpücüklerle başlamak. Eğilip ağzımı onunkinin üzerine sürüyorum ve o da hevesle karşılık veriyor. Bu sefer bana uzanıyor, kollarını boynuma doluyor, dudakları benimkilere karşı istekli. Elimini tekrar amının üzerine koyuyorum ve onun gerildiğini hissediyorum, yine de öpücükleri daha da açlaşıyor. Kollarımda gevşeyene kadar dilimi onunkine sürüyorum ve sonra külotunun kumaşını kenara itip parmaklarımla onu keşfediyorum.

Ağzıma karşı nefes nefese kalıyor.

"Durmamı ister misin?" Ona hafif bir öpücük veriyorum. Benden isterse, yaparım. Ne kadar para harcadığımın bir önemi yok - eğer hoşuna gitmiyorsa, bu benim için her şeyi bitirir.

Ama Nat başını sallıyor ve alt dudağımı ısırıp emiyor. Kalçaları elimin etrafında geriliyor ve titrediğini hissedebiliyorum ama yine de hayatı buna bağlıymış gibi beni öpmeye devam ediyor.

Ve ben kayboldum. Onun amına dokunmak tarif edilemez. İnanılmaz derecede yumuşak, kıvrımları kaygan ve ihtiyaçla ıslanmış. Arası

kavurucu derecede sıcaktı.

Bacakları da öyle, sanki vücudundaki tüm kan buraya akıyor. Onu okşuyorum, parmak uçlarımla keşfediyorum. Tıraş olmamıştı, tümseği ince bir tutam kılla kaplıydı ama bu hoşuma gitti. Bir parmağımı kıvrımlarında aşağı yukarı kaydırarak klitorisini arıyorum ve bulduğumda neredeyse şaşıyorum. Nefes nefese kalması bana doğru noktaya geldiğimi söyleyen tek şey, bu yüzden tekrar bulana kadar keşiflerimi yavaşlatıyorum - orada, kıvrımlarında yuvalanmış, en küçük yumrular var. Parmağım tekrar ona sürtündüğünde, vücudu tepki olarak sarsılıyor.

Büyük ikramiye.

Parmağımı tekrar üzerinde gezdirirken Nat öpücüğümün içinde inliyor. Dilimi onunkine doğru kaydırıyorum, parmağımı klitorisine sürterken derin, şefkatli vuruşlarla ağzını talep ediyorum.

Bu sefer çığlık atıyor ve elimi itiyor. "Çok hassas," diyerek alnını benimkine bastırıyor. "Özür dilerim. Sadece-"

"İyi hissetmiyor musun?" diye sordum. Tereddüt edince kıkırdıyorum. "Bana evet ya da hayır demelisin bebeğim. Daha önce hiç başka bir kıza dokunmadım ve bunu doğru yapmak istiyorum."

"Hiç mi?" Nat yüzünde şaşkınlıkla fısıldıyor. "Bu bile mi?"

Başımı sallıyorum. "Bu bile değil." Bazı açılardan ben de en az onun kadar masumum, gerçi avuç içim muhtemelen aksini kanıtlayabilir. Gerçek şu ki, seks kulağa hoş geliyor ama Natalie olmadan cazibesini yitiriyor. Natalie ile seks mi?

Şimdi, bu düşünce beni ihtiyaçtan çıldırtıyor.

Dudaklarını yalıyor ve o küçük pembe dilinin dışarı fırladığını görmek onu tekrar öpmek istememe neden oluyor. Ama o elimi tutuyor ve beni kalçalarının arasına götürüyor. Siktir, bu çok ateşli. Boşalmak için tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bana gösterecek ve bunu fark ettiğimde neredeyse pantolonumun içinde patlayacaktım.

Nat bana "Yumuşak," diyor ve parmağımı alıp o noktanın etrafında küçük bir daire çizdiriyor. "Doğrudan ona doğru değil. Bu çok fazla." Burnunu benimkine sürtüyor ve sanki bir öpücük için yalvarıyormuş gibi ağzı yaklaşıyor. "Ve sonra istersen parmaklarını ekleyebilirsin."

Parmak eklemek mi? Yüzündeki aç ve seksi ifadede o kadar sersemlemiştim ki, onu parmaklarımla becermem gerektiğini kastettiğini anlamam bir anımı aldı. Tabii ya. Beynim onun muhteşemliği karşısında allak bullak oldu ve doğru düzgün düşünemiyorum. Yine de bu kadar dürüst olmasına bayılıyorum ve ona tam olarak ihtiyacı olanı vermek için elimden geleni yapacağım.

Ben de bana gösterdiği gibi ona dokunmaya başladım. Klitorisinin etrafında minik, yumuşak daireler çiziyor, etrafındaki deriyi sıyrıyor ve alay ediyor ama asla tam olarak yumrunun kendisine dokunmuyorum. Onu tekrar öpüyorum, ağzım onunkine karşı hafif.

Bu sefer inlemiyor. Natalie bir nefes çekiyor, sonra bir nefes daha. Gözleri kapanıyor ve tekrar inliyor. Elleri omuzlarıma gidiyor, sonra yanlarımdan aşağı iniyor ve sanki umutsuzca bir yer bulmaya çalışıyormuş gibi tırnaklarını batırıyor. Kalçaları kalkıyor ve elimin hareketlerine vücuduyla karşılık vermeye başlıyor.

Kahretsin, bu gördüğüm en seksi şey.

Gözleri kapalı ve sanki çok fazlaymış gibi yüzünü boynuma gömüyor. Benim için fazla değil. İzlemek istiyorum. Kalçalarını kaldırırken büyülenmiş gibi bakıyorum ve parmaklarım -suyuyla kayganlaşmış ve parıldıyor- pembe kıvrımlarında çalışıyor. Onların tadına bakmayı çok istiyorum, ama tutturduğum ritmi değiştirmek istemiyorum, çünkü Natalie boynuma doğru yumuşak çığlıklar atıyor ve bu da kesemin tehlikeli, zevkli şekillerde gerilmesine neden oluyor.

Tırnakları acıyla derime batıyor. "*Clay*. Durma."

"Asla durmayacağım bebeğim," diyorum ona, nefes nefese. Elimle tuttuğum ritmi değiştirmemek için kendimi zor tutuyorum. Bir yanım bahsettiği parmakları eklemek istiyor, bir yanım da şu anda kalbimin hızla çarptığını hissettiğim gibi onu çılgınca parmaklamak istiyor ama ona istediğini vermem gerekiyor. Gerek-

Yüzünü boynuma sürüyor, inliyor ve sonra tenimi ısırıp sertçe yalıyor. "Oh, *Clay*."

Siktir.

Bedenim titriyor ve derin bir iniltiyle patlıyorum. Tüm vücudum bunun gücüyle kasılıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Odada hava kalmadı, vücudumda döl kalmadı. Sadece pantolonuma boşalıyorum ve boşalıyorum ve sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi onu sıkıca tutuyorum.

Belki de öyledir. Hayalimdeki kız kollarımdayken erken boşaldım.

Fuuuuuck.

Natalie

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Clay omzuma doğru.

Sadece saçlarını okşuyorum ve harika kokan tenine yumuşak öpücükler konduruyorum. Ne kullandığını bilmiyorum ama ya inanılmaz kokan bir sabun kalıbı ya da doğal olarak cennet gibi kokuyor. Her iki durumda da yüzümün ona gömülü olmasına bayılıyorum. Beni okşamayı bırakması ya da yan tarafıma doğru sertçe sarsılması ve şimdi pantolonunun kumaşının yan tarafımda ıslak olması umurumda bile değil.

Gerçekten çok eğleniyorum.

Tamam, gelemediğim için biraz hayal kırıklığına uğradım. Ama tanrım, başka biri tarafından dokunulmak çok güzel. Okşanmak, okşanmak ve sevilmek. Clay dünyama geri dönene kadar ilgiye ne kadar aç ve muhtaç olduğumu fark etmemiştim.

Kendime bunun benim seçimim olmadığını söylesem de, dokunuşları, öpücükleri, ilgiyi arzuluyorum.

Clay koca bedenini üzerimden çekerek, "Çocuk gibi pantolonuma boşaldı," diye mırıldandı. Eli külotumdan ayrılıyor ve sonra yatakta yapayalnız kalıyorum, yayılmış, çıplak ve hala çok muhtaç. Yataktan kalkıyor ve banyoya doğru uzaklaşıyor, bunu yaparken kıyafetlerini de çıkarıyor. Sırtının koyu kahverengisine kıyasla şok edici derecede beyaz olan topuzlarını bir an için görebiliyorum ve sonra muhtemelen temizlenmek için bir kapının arkasında kayboluyor.

Ve sanırım . . . Sanırım işimiz bitti. Düşünüyorum. Kendime bunun tamamen onun takdirine bağlı olduğunu ve gelip gelmememin önemli olmadığını hatırlatıyorum. Elimde değil ama biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyorum elbette. Battaniyenin bir köşesini tutuyorum ve onun dönmesini beklerken nazikçe vücuduma sarıyorum. Acaba kalkıp gitsem mi diye düşünüyorum. Kalmamı istiyor mu? Yoksa olanlara kızıp bana saldıracak mı? Tanıdığım Clay'e benzemiyor ama tavırlarının çoğu bana tanıdığım Clay'i hatırlatmıyor.

Bazen sanki tamamen farklı bir insan olmaya çalışıyor gibi. "Şey," diye sesleniyor Clay banyoda dolaşırken.

bir kez daha düşündüm. "Böyle olmasını planlamamıştım. Ama buna bir lütuf olarak bakabiliriz sanırım, çünkü-" Banyodan çırilçıplak çıkarken durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne için örtünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, dikkatim dağılmış bir halde. Bakmadan duramıyorum. Clay tamamen ve tamamen çıplak.

Yıllardır ne tür bir donanıma sahip olduğunu merak ettikten sonra ilk kez sikini görüyorum. Bronzluk çizgilerinin şiddeti sarsıcı, belinin üstündeki teni muhteşem bir sıcak kahverengi ve belinin altındaki teni ... şey, zambak beyazı diyebileceğiniz bir şey. Yine de inanılmaz derecede kaslı ve bronzluk çizgisi tam oblik kaslarını kesiyor gibi görünüyor ve oradan her şeyi görebiliyorum. Karnında mutlu bir izden başka bir şey olmayan saç çizgisi kasıklarındaki koyu buklelere kadar uzanıyor ve oradan da siki dışarı çıkıyor. Daha yeni boşalmamış mıydı? Bu kadar büyük görünmesini beklemiyordum. Bu kadar pembe.

Daha fazla porno izlemeliydim, böylece daha fazla bilgi sahibi olurum. Lanet olsun. Kitaplar ve filmler sizi bir erkekle ilk seferinize hazırlamaz, gerektiği gibi değil.

Çünkü sahip olduğu şey oldukça etkileyici ve ortalama mı yoksa iyi donanımlı mı olduğunu merak ediyorum ya da hiçbir fikrim yok, çünkü bana çok büyük görünüyor. Ve bu durum kalçalarımın birbirine kenetlenmesine neden oluyor, birazcık.

Yatağın kenarına doğru ilerliyor ve sonra sürünerek yattığım yere geliyor, battaniyeleri bir kenara atıyor ve vücudumu tekrar ortaya çıkarıyor. "Sakın benden saklanma. Sana bakmayı seviyorum." Bana sırtıyor, ağır sakalına karşı dişleri keskin. "Senin de bana bakmaktan hoşlandığın belli."

"Sus," diyorum utanarak. "Ben sadece ... bakıyordum," diye boğuk bir itirafta bulunuyorum.

"İstediğin kadar bakabilirsin." Sessizce başımı salladığımda eğlencesi artıyor gibi görünüyor. "Soru da sorabilirsin, biliyorsun. Isırmam."

"Duş mu alıyorsun yoksa yetiştiriyor musun?" Ağzımdan kaçırdım. Sormazsam asla öğrenemeyeceğimi düşündüm. Ya da bu doğru değil. Seks yapana kadar bekleyebilir ve kendim görebilirim. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Clay gülüyor. "Şu anda ikisinden de biraz var. Alet hâlâ sert, ama şu anda tam potansiyelinde değil, çünkü yapmam gerekenden önce bir taşağı kırdım." Gözleri parlıyor. "Bu senin onayını aldı mı?"

"Sorun değil," diyorum kibarca. Keşke Lexi'nin tuhaf tavsiyesine uyup "Kocaayak gibi davranmasaydım" diyor. Ona amım hakkında ne düşündüğünü sormak istiyorum ama bu kelimeler asla ağzımdan çıkmayacak. Böyle şeyler söylemek için fazla Güneyliyim, fazla çekingen bir Weston'ım.

"Dediğim gibi, buna iyi bir şey olarak bakacağım." Eğiliyor ve bana şeytani bir sırıtma daha yapmadan önce ağzıma hafif, flörtöz bir öpücük konduruyor.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bu, kontrolümü kaybedip kaybetmeyeceğim konusunda endişelenmeden boşalana kadar sana oral seks yapabileceğim anlamına geliyor. Çoktan kaybettim bile, yani sınır ortadan kalktı." Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor, sonra yatakta aşağı doğru kaymaya başlıyor.

Boğazımdan endişeli bir gıcırtı kaçıyor, bu ses neredeyse ağzımdan çıkan bir sonraki ses kadar utanç verici. "Neye gidiyorsun?"

"Aşağı in bebeğim." Çoktan yatağın kenarına doğru ilerliyor ve beni ayak bileklerimden tutarak bir metre kadar ileri çekiyor. "Yıllardır bu amcığı ağzıma almayı hayal ediyordum. Şimdi ne kadar tatlı olduğunu gördüm, sence bu fırsatı kaçırır mıyım?"

Telaşın da ötesindeyim. Tabii ki bana oral seks yapmasını istiyorum. Aynı zamanda çok korkuyorum. Ya zevkimi beğenmezse? Ya tuhaf görüldüğümü . . garip görüldüğümü düşünürse? Tanrım, neden *tıraş olmadım ki?*

Bir daha asla Lexi'yi dinlemeyeceğim. Noel'de "Cthulhu'nun Küçük Yardımcısı" gibi giyinen bir kadının tavsiyelerini dinlersem olacağı bu. Lexi tatlı biri ama belki de flört tavsiyesi için en iyisi değil. Bu kadar yeter. Bir dahaki sefere dışarı çıktığımda bir Cosmo dergisi alacağım. "Belki," diye başlıyorum, sarsılmış bir halde. "Beklemeli miyiz? Yani, beklemek zorunda değilsin. Senin tarzın olmayabilir ya da-"

"Nat," diyor, kıvrılmış külotunun kemerini yakalarken bile bana bakıyor. "Konuşmayı kes artık. Bunu ben yapıyorum ve sen de bu işten sıyrılmak için kıvrımayacaksın, tamam mı?"

Ben kimim ki bir erkeğin beni becermemesini isteyeyim? Sanırım hoşuna gitmezse, yakında öğreneceğim. Yine de, yardım edemem ama hissediyorum
Kararı beklerken biraz stresliyim. Görünüşümü beğendiğini söyledi, ama ya yeterince yakından bakmadıysa-

Külotum kalçalarımın aşağı yuvarlanıyor ve Clay külotumu yere fırlatıyor. Yüzünde sanki Noel günü gibi bir sevinç ifadesi var. Bir eli bacağımda geziniyor, başparmağı uyluğumun iç kısmını sıyrıyor.

"Gerçekten de en iyi bacaklara sahipsin Nat. Kalın ve sulu."

"Sesimi bir baget gibi çıkarıyorsun," diye mırıldandım. Endişelerimi hafifletmesini umduğum seksi konuşma bu değildi.

Bana kaşlarını oynatarak sırtıyor. "Neden biliyor musun? Çünkü
-"

"Eğer orada bir parmak yalama şakası varsa, hemen bu yataktan
iniyorum," diye onu uyarıyorum.

Clay başını arkaya atıp kahkahalarla kükrüyor ve itiraf etmeliyim ki
benim de içimden küçük bir kıkırdama geçiyor. "Yakalandım," diyor
kıkırdamalar arasında. "Kaçırılmayacak kadar iyiydi." Sırtışı sinsileşiyor
ve eğilip dizimin iç kısmını öpüyor. "Tıpkı bu am gibi."

Oh, Tanrı yardımcım olsun.

Clay'in dizlerinin üzerine çöküşünü izliyorum. Bacaklarımı ayırıyor,
bacaklarımı açıyor ve kendimi her zamankinden daha açık ve savunmasız
hissediyorum.

Gerginliğim artıyor ve elimde olmadan nefesimi tutup bekliyorum.
Ağzının bana değmesini ya da kalkıp zahmet etmek istemediğini
söylemesini bekliyorum. Ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Sonra eli dizime
gidiyor ve ben endişeyle neredeyse yataktan fırlıyorum.

"Korkma," diye mırıldanıyor. "Bu hiç acıtmayacak."

Biraz homurdandım, çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en saçma
şeydi. Tabii ki acıtmayacak. Yine de dikkatim dağılıyor ve sakalının
kalçamın iç kısmına değdiğini hissedene kadar ne kadar içeride olduğunu
fark etmiyorum.

Aman Tanrım. Yapmak

üzere- Ve sonra yaptı.

Ve sonra eriyorum.

Ağzı amımın üzerinden geçiyor ve dilinin dikiş yerime sürtündüğünü
hissediyorum. Boğazından alçak bir mırıltı çıkarıyor ve sonra
parmaklarıyla kıvrımlarımı ayırıp beni tekrar yalıyor. Bu sefer dilinin
doğrudan klitorisimin üzerinde hareket ettiğini hissediyorum.

Neredeyse yataktan düşüyordum.

Bu tarif edilemez bir his. Kelimenin tam anlamıyla ne bir kelime, ne bir
düşünce, ne de başka bir şey var. Sadece koca bir lapa topuyum.
Kemiklerim mi? Gitti. Sesim? Gitti.
Hissetme yeteneğim dışında her şey yok oldu ve hepsi dilinin indiği yere
odaklandı.

Clay yine o sesi çıkarıyor ve bunun bir mırıltıdan çok bir inilti
olduğunu fark ediyorum. "Hoşuna gitmeyen bir şekilde yapıyorsam haber
ver," diye mırıldanıyor ve sakalı yine kalçalarımın iç kısımlarına değiyor,

Beni gıdıklıyor. Kukumu öptüğünü duyabiliyorum-oh tanrım- ve sonra dili tekrar tenimde geziniyor. "Bunu senin için iyi yapmak istiyorum."

Düşünmekte zorlanıyorum. Yatağın içinde erimekten başka bir şey yapmakta zorlanıyorum. "İyiymi," diye nefes alıyorum. "Sen iyi misin?"

Kalçamın iç kısmına, bacağımın amımla birleştiği yere bir öpücük konduruyor ve bu şimdiye kadarki en erotik şey oluyor. "İyiden de öte. Bir süre burada kalmamın sakıncası var mı?"

Sakıncası var mı? Deli mi bu? "Sadece sen istersen."

"Bebeğim, daha fazla istediğim bir şey yok. Tadın muhteşem." Sözlerini kanıtlamak istercesine başı tekrar aşağı eğiliyor ve ağzı tekrar klitorisime gitmeden bir an önce sakalını kalçalarımnda hissediyorum.

Bu sefer boğazımdan kaçan muhtaç çığlığa engel olamıyorum. Bir elimi alnıma bastırıyorum, sanki bu bir şekilde kendimi tutmama yardımcı olacakmış gibi.

"Bu iyi geldi mi?" diye geveliyor ve dilini tekrar klitorisime bastırıyor. Bir saniye sonra, bana nasıl dokunacağını ona gösterdiğim şekilde kullanıyor - doğrudan klitorisimin üzerine değil, etrafına hafifçe bastırıyor. Ve sevgili tanrım, harika hissettiriyor. Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim - ta ki bacaklarımdan birini omzunun üzerinden geçirip bir parmağını içime sokana kadar.

Tüm vücudum tepki olarak sarsılıyor ve patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. "Clay," diye nefes alıyorum ve ellerim sanki onu tam doğru noktada tutabilecekmişim gibi başına gidiyor.

"Benim için gel, Nat," diye homurdanıyor kalçalarımna karşı. Dili klitorisimde tekrar dolaşıyor ve parmağı içimde pompalanıyor. "Yüzümün her yerine boşalmanı istiyorum."

İçimde küçük bir çığlık yükseliyor ve parmaklarımı onun kalın saçlarına geçiriyorum. Tanrım, ben de boşalmak istiyorum. Çok fena boşalmak istiyorum.

Çabalarını iki katına çıkarıyor, parmaklarını derine sokuyor, ağzı ve dili klitorisimin üzerinde çalışıyor. Onu sıkıca kavriyorum, çünkü çok yakını ve yine de geri çekileceğinden ya da ritmini değiştireceğinden ve o zor, yavaşça inşa edilen orgazmın daha önce kaybolacağından korkuyorum- Ve sonra olur.

Vücudumdaki her şey bir anda kasılıyor ve içimde bir şeyler patlıyor. Clay ağzı ve parmaklarıyla beni çalıştırmaya devam ederken bile haykırıyorum ve sonra o kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum. Tekrar ve tekrar, zevk içimde yıkıyor, yoğunluğuyla sersemletiyor.

Daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Clay'in ağzının gerçekliği karşısında mastürbasyonun hiçbir önemi yok.

Başını kaldırıp parmakları içimden çıkana kadar zevk dalgasının içinde kayboluyorum. Dizimin iç kısmına küçük öpücükler konduruyor, sakalları tenimi gıdıklıyor ve tüm gücüm tükendiğinde derin bir iç çekiyorum.

Tanrım, bu . . . Evet. Söyleyecek söz bulamıyorum. Her şeyin yoğunluğu beni hayrete düşürdü.

Dişleri uyluğumun iç kısmına sürtünüyor ve Clay bacağıma okşuyor. "İyi hissediyor musun?"

"Mmm, evet," diye nefes alıyorum. İyi olmaktan daha iyi hissediyorum. Kendimi yeniden yaratılmış hissediyorum. Sanki eşek sudan gelinceye kadar dövülmüşüm (iyi anlamda) ve sonra yeniden şekillendirilmişim gibi. Bu garip bir his.

Kıkırdıyor. "Güzel. Gidip bir prezervatif alacağım." Dizime bir öpücük daha konduruyor ve sonra yerden kalkıyor. Sersemlemiş beynimin az önce ne dediğini anlaması bir an alıyor ve doğrulduğumda elinde küçük bir folyo paketle geri dönüyor. Paketi yırtıp açmasını ve yatağın ucunda durup boynuna doğru yuvarlamasını izliyorum. Aşağıdaki teninin kızarmış rengi ve uzunluğunun kalınlığı beni büyülüyor. Kesinlikle eskisinden daha büyük. Kesinlikle büyüleyici. Gördüğümde beni kesinlikle çok fazla duyguyla dolduruyor.

Bir yanımda hazır değil.

Bir yanımda sıradakini sabırsızlıkla bekliyor.

Ama sonra Clay tekrar yatağa tırmanıyor ve bir sonraki anda üzerime geliyor. Ağzı benimkini buluyor ve ağırlığı bedenimin üzerine yerleşirken bile dilinin derin, aç darbeleriyle beni öpüyor. Ve tanrım, inanılmaz hissettiriyor. Ağırlığının üzerimde yarattığı baskı hissi şaşırtıcı derecede lezzetli ve bir elini dizimin iç kısmına koyup bacaklarımın arasına girebilmesi için kalçalarımı ayırdığında itiraz etmiyorum.

Öpücükleri çılgınca dikkatimi dağıtıyor ve kollarımı boynuna doluyorum, inanılmaz ağzının siren çağrısına kapılıyorum. Onu öpmeye bayılıyorum. Saatlerce neşeyle öpüşebilir ve bundan asla bıkmayabilirim. Clay Price'ı öpmeden yedi uzun yılı nasıl geçirdim? Bunu çok özledim.

Onu çok özledim.

Clay aramıza uzanıyor ve ağırlığı üstüme kayıyor. Bir kolunu başımın yanına dayadı ve sonra sikinin başını yukarı çektiğini hissettim.

ve kıvrımlarımdan aşağı. Nefesimi içine çekerek ona karşı kıpırdandım.

"Clay?" "Tamam bebeğim," diye mırıldanıyor ve kıvrımlarıma hafif, tüylü öpücükler konduruyor.

ağzını bir kez daha. "İçine daha kolay girebilmek için her şeyi iyice kayganlaştırıyorum." Dili ağzımın dikişine sürtünüyor ve sonra inliyor. "Ne kadar ıslak olduğunu seviyorum, Nat. Ne kadar kaygan olduğunu hisset."

Ve sikinin başını tekrar kıvrımlarımda aşağı yukarı sürüklüyor. Klitorisime sürtüldüğünde nefesim kesiliyor, vücuduma tekrar küçük zevk titreşimleri gönderiyor.

Beni tekrar öpüyor ve sonra ağırlığı değişiyor. Sert boyu aniden göbeğimin girişine doğru bastırıyor ve biraz ... korkutucu derecede büyük hissettiriyor. Ona sıkıca tutunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bunun canımı yakacağından oldukça eminim.

"Seni yakaladım Nat," diye fısıldıyor. Ve sonra içime doğru itiyor.

Acıtmıyor. Tam olarak değil. Ama harika da hissettirmiyor. En baskın his gerginlik ve içimde küçük rahatsızlık sancıları oluşuyor. Acı verici değil ama aynı zamanda eğlenceli de değil.

Ama Clay derinden inliyor ve yüzünü boynuma bastırıyor, ağırlığı üzerimde. "Tanrım, Nat. İnanılmaz hissediyorsun. Çok sıkıydın."

"Sıkı hissettiriyor," diyorum usulca. Bu kısımdan zevk almasam bile, verdiği tepkiyi seviyorum. Zamanla daha iyi olacağından eminim, bu yüzden kolunu okşuyorum ve sadece tenine dokunuyorum, bundan alabildiğim zevki alıyorum. Bir dahaki sefere daha iyi olacak. Bir dahaki sefere harika olacak. Zaten bir kez orgazm oldum. Bundan fazlası açgözlülük olurdu.

"Yavaş gideceğim," diye mırıldanıyor. "Senin için."

İşleri hızlandıracaksa daha hızlı gidebileceğini söyleyerek itiraz etmek istiyorum ama sonra içime pompalıyor ve ben de nefes alıyorum. Bu biraz rahatsızlık verse de aynı zamanda iyi hissettirdi.

Clay'in ağzı, içime girerken bile tekrar ağzıma iniyor. Şaşırmış gibi bir ses çıkarıyorum, çünkü acım azalıyor ve yerini hızla farklı bir zevke bırakıyor. Üzerime indiği zamanki kadar yoğun hissettirmiyor, ama her itişinde içimde daha iyi ve daha iyi hissettiren bir şeye sürtünüyor.

Ağzını benimkinden ayırıyor. "Hala acıyor mu?"

Başımı sallıyorum. Bunu tanımlayabileceğim pek çok yol var ama "acı verici" bunlardan biri değil. Üstümde hareket etmeye devam ederken

Keyifli his yavaş yavaş artıyor. Akıllara durgunluk veren bir zevk olduğunu söyleyemem, ama oraya ulaşma potansiyeli var ve hissi artırmaya çalışarak kalçalarımın küçük yükselişleriyle onun itişlerini karşılamaya başlıyorum.

Ben bunu yaparken Clay inliyor. "Tanrım, çok güzelsin Nat." Bacağımı tutuyor ve kalçasına doluyor. "Tekrar boşalmanı istiyorum. Boşaldığında yüzünü görmeyi seviyorum. Çıkardığın sesleri seviyorum."

Ben de tekrar boşalmak istiyorum. Başımı sallıyorum ve onunla birlikte kalçalarımı kaldırmaya devam ediyorum, ancak sabit bir ritim tutturmakta onun kadar iyi değilim. Hareketlerim garipleşiyor ve beni tekrar şiddetle öpmesi için duraklıyorum. Elini göğsüme götürüyor ve şiddetle içime sokarken bile sıkıyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki inliyorum.

Boğazından kısık bir ses çıkarıyor ve kalçamdaki eli beni daha sıkı tutuyor. Sanki iradesinin gücüyle beni boşaltabilecekmiş gibi, yenilenmiş bir şevkle içime pompalıyor.

İşe de yarıyor. Onun hareketleri arttıkça benim aldığım zevk de artıyor. Hareketleri daha sertleşiyor, bedenlerimiz büyük bir güçle birbirine çarpıyor ve anlaşılması zor duygu giderek daha az anlaşılmaz ve daha kesin bir şey haline geliyor. "Clay," diye inliyorum, tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum ve sanki bu bir şekilde yardımcı olacakmış gibi altında kıvranıyorum. "Clay, lütfen."

"Gelmeni istiyorum," diye inliyor. "Lütfen bebeğim. Çok yaklaştım. Sensiz gitmek istemiyorum."

"Deniyorum," diye sızlanıyorum. Ama ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok elimden kayıp gidiyor gibi geliyor. Sanki çok yaklaştım ... ve sonra birden o kadar da değil. Sırf o bitirebilsin diye numara mı yapmalıyım?

Ama sonra boğazından alçak sesle hırlıyor ve ağırlığını değiştiriyor ve sonra üstümde yatmadığını, topuklarının üzerinde oturduğunu fark ediyorum, horoz hala içimde derinlere gömülü. Altına yayılmış bedenimi inceliyor ve sonra bir elini amımın tümseğinin üzerine koyuyor. Başparmağı klitorisimin üzerinde gezinene kadar ne yaptığını anlayamıyorum ve küçük daireler çizmeye başlıyor.

Boğuk bir çığlık atıyorum. Bu -hay Allah kahretsin- onun siki içime gömülüyken eskisinden bin kat daha yoğun hissettiriyor. Tüm vücudum tepki veriyor ve neredeyse yataktan çıkıyorum.

"Doğru," diye mırıldanıyor Clay ve sesinde derin bir memnuniyet var. "Benim için gel, bebeğim. Sikimin etrafına gel. Ben içimdeyken hissetmek

ister misin?

içinin derinliklerinde."

Cevap veremiyorum, kıvranmak ve hıçkırmakla meşgulüm. Tamamen tutarsızım ve bu şimdiye kadarki en büyük zevk gibi geliyor ve aynı zamanda derimden çıkmaya çalışıyordum gibi. Her şey çok yoğun.

Bu sefer boşaldığımda sanki odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissediyorum. Boğulan bir kadın gibi nefes nefese kalıyorum ve klitorisimi ovmaya devam ettiğinde, zevkimi haykırana kadar nefesim daha da yükseliyor. Serbest kalmadan önce elini itmek zorundayım, çünkü devam ediyor.

Sonra Clay tekrar üzerimde, amıma sertçe giriyor. Derinlemesine, tekrar tekrar itiyor ve ben tekrar boşalıyorum ve bu hızlı patlama yerine derin, yoğun bir his.

"Seni hissedebiliyorum," diye homurdanıyor. "Sikimi sıkıyorsun." Omzumu sıkıyor ve yüzünü boynuma gömüyor ve sonra tüm vücudu benimkine karşı titriyor.

Sarsıntılı hareketlerle üzerimden geçerken, kendi orgazmı onu ele geçirirken zar zor farkındayım. Ben kendi orgazmımda ve sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen hazzın içinde kaybolmuş durumdayım. Kendimi çok iyi hissediyorum. En iyi şekilde mahvolmuş.

Vay canına.

Clay yer değiştiriyor ve üzerime yığıldığını fark ediyorum. Ağırlığını ayarlıyor ve sonra bedenimden kaydığını hissedebiliyorum. Eğiliyor, ağzıma hızlı bir öpücük konduruyor ve sonra sanki sonsuz bir enerjisi varmış gibi yataktan fırlıyor. Her nasılsa. "İşte bu," diyor omzunun üzerinden bana sırtarak, "şimdiye kadar ödediğim en iyi şeydi."

Yüzüme inen bir tokat gibi. Aldığım tüm zevk bir anda yok oluyor. O haksız değil. Benim için ödeme yaptı.

Para için kendimi birine sattım. Eski sevgilime. Ve o bu konuda nazik olmaya bile çalışmadı.

Evet, şu anda iyi biri ama bunun nedeni daha yeni sevişmiş olması. Heykel gibi, bronzlaşmış vücuduna bakıyorum, prezervatifi bir çöp kutusunun üzerinden çıkarırken hareketlerini izliyorum. O çok farklı.

Ve hayatıma geri döndüğünden beri nasıl bir pislik olduğunu unutamıyorum. Küstahtı, kabaydı ve bana kendimi berbat hissettirdi. Az önceki yorum gibi.

Bu, en azından bir süre daha iyi bir an olmalıydı. Onun yerine, kendimi kirli hissediyorum.

Yatakta doğruluyorum, gözlerimde yaşlar birikiyor. "Sanırım gidip temizleneceğim," diye idare ediyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Clay dönüp bana bakıyor, kaşları çatılmış. "İyi misin?"

Bir şekilde yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Peki." Ve aceleyle banyoya gidip kapıyı arkamdan kilitliyorum. İçeri girdiğimde tuvaletin kapağını indirip oturuyorum. Titriyordum.

Neye bulaştığımı biliyordum. Sadece sözlerinin beni bu kadar incitebileceğini düşünmemiştim.

Bunu kabul ettiğimde Teflon olacağımı düşünmüştüm. Neye bulaştığımı biliyordum ve benim hakkımda ne düşündüğü önemli değildi.

Aptal, aptal ben.

Kil

Ağlıyor.

Nat sessiz olmak için gerçekten çok uğraşıyor ama kapının bu tarafından bile burnunu çektiğini duyabiliyorum.

Dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyorum.

Burada seksin iyi olduğunu düşünmüştüm. Hatta harikaydı. Zihnim hala altımda ne kadar iyi hissettiğiyle dönüyor ve o kapıyı açmaktan, onu yatağa geri sürüklemekten ve ona tekrar sahip olmaktan başka bir şey istemiyorum. Sahiplenme ve koruma ihtiyacıyla doluyum ama gözyaşları konusunda ne yapacağımı bilmiyorum.

Onu incittim.

Seks yüzünden mi yoksa koca ağzımı açıp onun için para ödediğimi hatırlatmak zorunda kaldığım için mi bilmiyorum.

Her iki şekilde de, sıçtım batırdım. Nasıl düzeltereğimi bilmiyorum. Onun için para ödedim. Onu yatağıma girmeye zorladım çünkü beş parasız ve çaresiz olduğunu biliyordum. Umursayacağımı düşünmedim. Acımasız olabileceğimi düşündüm. Bir alçak.

Belli ki aptalın tekiyim, çünkü şu anda tek istediğim Natalie'yi rahatlatmak ve onu ne kadar çok sevdiğimi kanıtlamak. Onu sevmekten asla vazgeçmediğimi.

Ama seks yaptıktan sonra onu ağlattım. Eğer bu sik buruşturmamak değilse, nedir bilmiyorum.

Belli ki çok zorlamışım. Bugün onu gördüğüm an, beni öpmesini istedim. Onu giydirdim ve akşam yemeğinde benim müziğimle dans ettirdim, sonra hemen otele götürdüm ve onu mıncıkladım. Çok hızlı hareket ediyorum. Geçmişte on sekiz ay çıktık ve ben hiç onun belinin altına inmedim. Şimdi bir gün içinde bekaretini aldım.

Hayır, almadım. Parasını ödedim.

Bu benim için bile çok zor bir süreç. Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Şu anda utanç duyduğumu biliyorum. Bunu doğru yapmadım. Onunla tekrar buluşmalı, yemeğe çıkmayı teklif etmeliydim. Duyguları olmayan bir "alçak" olmak yerine normal insanlar gibi yeniden bağlantı kurmalıydım.

Bu ben değilim. Hiçbir zaman ben olmadım.

Ve şimdi önemsedığım tek şeyi mahvettim. İstedığım tek kadını incittim. Ayağa kalktım ve pantolonumu çekiştirdim, sonra ayaklarımı botlarımın içine soktum. Telefonumu ve gömleğimi aldım, sonra sessizce ağlamamaya çalıştığım ve başaramadığım kapıya yöneldim. Kapıyı usulca çaldım.

"Bir dakika," diye sesleniyor ve sesindeki titreme bana yanılmadığımı, kesinlikle ağladığımı söylüyor.

Zor yutkunuyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Özür dilerim" biraz yanlış görünüyor çünkü gerçek şu ki, ne yaptığımı tam olarak biliyordum. Sadece onun duygularını incittiğim için üzgünüm. Ve bir özür olarak, bu biraz boş geliyor. Bu yüzden yutkunup başka bir şey deniyorum. "Bir süreliğine dışarı çıkıyorum," dedim ona. "Odanda kal. Yakında döneceğim." Yine de kalmayacağından endişeleniyorum. Kaçacak ve sözleşmemiz bitecek diye. Panikle ekliyorum, "Seninle işim henüz bitmedi."

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda irkiliyorum çünkü kulağa kötü geliyor.

Banyo sessizleşiyor. "Ne dediğimi duydun mu?"

Sesleniyorum.

"Duydum." Sesi düz. "Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Onaylarcasına homurdandım ve sakalımı kaşıdım. Kahretsin. Her an daha da berbat ediyorum. Geri adım atma zamanı.

Banyo kapısına son bir kez mutsuzca baktıktan sonra otel odasından çıkıyorum.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Üç Gün Sonra

Natalie

Tak tak tak.

Kiralık filmi duraklattım ve yataktan kalktım, kapının ne kadar yüksek sesle çaldığına kaşlarımı çatarak baktım. Oda servisi mi? Genelde çok daha sessiz olurlar. Belki Clay'dir diye pijamalarımı düzelttim, elimi saçlarımda gezdirdim ve kapıya yöneldim.

Gözetleme deliğinden hızlıca baktığımda siyahlar giymiş ve elinde bir pizza kutusu taşıyan siyah saçlı ince bir figür görüyorum ve heyecanlansam mı yoksa sinirlensem mi bilemiyorum. Kapıyı açıyorum ve başımı eğiyorum. "Burada ne yapıyorsun Lexi?"

"Birinin pizzaya ve iğnelemeye ihtiyacı olduğunu duydum," diyor en iyi arkadaşım düz, donuk sesiyle. "Şanslısın ki bugün tek randevum iptal oldu."

"Seni mi iptal ettiler yoksa sen mi onları iptal ettin?"

Omuz silkiyor ve beni geçip otel odasına giriyor. "Karanlık efendimle iletişim kurmam gerektiğinden bahsetmiş olabilirim."

Gözlerimi deviriyorum. Lexi tanıdığım en tuhaf insan ama aynı zamanda çok tatlı biri olduğunu da biliyorum. Koyu renk kıyafetlerinin ve gotik yorumlarının altında, depresyondaki arkadaşına pizza götürmek için saatlerce araba kullanabilecek kadar nazık, kibar bir insan. "Sen tam bir aptalsın."

"Kötülüğün kölesi olarak ünümü mahvetme," diyor pizzayı yere bırakıp bacaklarını kanepede altına kıvrarak. Uzun siyah bir süveterin altına siyah-kırmızı çizgili çoraplar giymiş - alışılmadık bir kıyafet

Teksas'ta yaz olduğu düşünölürse, ama bu Lexi'nin işi. "Nasılsın? Senin için endişeleniyorum." Alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Beni üzüyorsun ve insan duygularını sevmediğimi biliyorsun."

Yorumuna gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yataktan kabarık yastıklardan birini alıp ucuna bağdaş kurarak oturuyorum. "Orada takılıyorum."

"Peki ya Yakışıklı Olmayan Prens nerede?"

Omuz silkiyorum. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. O günden beri onu görmedim."

Lexi yüzünü buruşturdu. "Ama senin burada kalmanı istiyor, nöbetçi olarak, sadece iş haftasını atlatmak için birazcık bir şeye ihtiyacı olursa diye?"

"Sanırım." Clay'in böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim, ama kendime sürekli eski Clay gibi görüldüğü anlar olduğu gibi, yeni Clay olduğu anlar da olduğunu hatırlatmak zorundayım.

Ve yeni Clay tam bir pislik.

Ben sessizleşince Lexi, "Merhaba demek için babanın evine uğradım," diyor.

Canlanıyorum. "O nasıl? Bir sürü mesaj ve birkaç fotoğraf aldım ama evde olmak gibisi yok." Hemşireleri harikaydı ve beni sürekli bilgilendiriyorlar ama endişeleniyorum. Tabii ki endişeleniyorum. Bütün gün burada oturup Clay'i beklemekten ve endişelenmekten başka yapacak bir şeyim yok.

"Hemşireler o kadar neşeli ki otoparkta durup kusmak zorunda kaldım."

"Hayır, yapmadın."

"Tamam, yapmadım. Ama yine de iğrenç derecede neşeliler. Ve mutlular. Ben gittiğimde baban orta halli bir gün geçiriyordu" diyor ve elini kaldırıp ileri geri sallıyor. "Bir filmde oynadığını sanıyordu ama hemşirelerle birlikte senaryodaki replikleri okuyarak harika vakit geçiriyordu. Bu arada onu çok seviyorlar. Herkes o kadar mutluydu ki üzerlerinde tenya olmasını diledim." Tuhaf yorumunu vurgulamak için başını hafifçe sallıyor.

"Sevindim," diyorum usulca. Gerçekten sevindim. Babam mutlu olduğu sürece, geçmişte yaşıyor olması umurumda değil. Önemli olan "mutlu" olması. "Ev nasıl görünüyordu?"

"Tamamen farklı," diye itiraf ediyor Lexi. "Otoparkın etrafı çevrildi çünkü beton dökölüyor, evin dışı tamamen yeniden boyandı ve çatı yeniden yapılıyor. Her yerde her şeyi yenileyen insanlar var. Her şey yepyeni görünüyor." Lexi gözlerini kısıyor. "Bundan nefret ederdim."

Homurdanıyorum. "Güzel görüldüğü için mi nefret ettin?" "Ve neşeli. Çok neşeli. Neşeden nefret ettiğimi biliyorsun."

Dudaklarım seğiriyor. "İşte bu yüzden yoga eğitmeni olmaya karar verdin."

"Tabii ki. İnsanlara güvercin pozu vermelerini söylediğimde attıkları acı çığlıklarını duydunuz mu? Bu benim kara, buruşuk ruhuma neşe getiriyor." Sahte bir şekilde titriyor.

"Tuhafsın."

"Teşekkür ederim." Lexi pizzayı işaret ediyor. "Sana getirdiğim karbonhidratlardan biraz ye. Senin için iyi olduğunu söyledim ama ikimiz de yalan söylediyimi biliyoruz."

Yataktan kalktım ve bir dilim pizza aldım. "Geldiğin için teşekkürler."

"Arkadaşlar ne içindir? Ayrıca, bana nerede olduğunu söylediğin an kalıyorlardı, ben de gelmek istedim. Söylentilere göre on dördüncü kat periliymiş." Gözleri parlıyor. "Odaları on dördüncü katla değiştirmek ister misin?"

"Hayır." Pizza dilimimle birlikte yatağa geri dönüyorum. "Burada kalıyorum, tıpkı o pisliğin bana söylediği gibi."

Lexi dramatik bir şekilde iç çeker ve kendine bir dilim pizza alır, ardından ayak tabanları tavana dönene kadar bacaklarını zarif bir şekilde bağdaş kurarak katlar. O kadar zarif ki. Ona bu kadar hayran olmasaydım kıskanırdım, tuhaflığı ve her şeyiyle. "Demek hâlâ sana verdiği tüm kurallara uyuyorsun? Bu hiç eğlenceli değil."

"Fazla seçeneğim yok." Pizza soğuk ve yağlı ama umurumda değil. Yine de bir ısırık alıyorum. "O kadar çok şeyin parasını ödüyor ki başım dönüyor. Hiçbir şeyden şikâyet etmeye hakkım yok."

"Boktan bir adam mıydı?" Diliminden bir sucuk koparıyor ve kemiriyor. "Çok parası olan erkekler normalde fiziksel bir eksikliği fazlasıyla telafi ederler."

"Fiziksel bir eksiklik yok," diyorum kızararak. Lexi Clay hakkında ne hissettiğimi biliyor ve sadece beni kızdırmaya ya da daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyor. "Mesajımda da söylediğim gibi, yatakta hiçbir sorun yoktu. Sadece yatak dışında... o bir pislik." Lexi son birkaç gündür sürekli mesaj arkadaşım oldu, çünkü ne kadar haksızlığa uğradığımı düşünmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Lexi, "Sizinki gibi gümüş bir dile sahip olmaması tamamen mümkün," diyor. "Belki de ayağını ağzına soktu ve şimdi ortaya çıkıp özür dileyemeyecek kadar utanıyor."

"Bence ona çok fazla kredi veriyorsun," diyorum alaycı bir tavırla. "Günlerdir onu anlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Odanın parası ödendi ve personel istediğim her şeyi alabileceğimi ve sadece odaya fatura edileceğini söyledi. Yani geri geliyor olmalı-"

"Bir şey var mı? Odaya yüklenen?" Lexi araya giriyor, yüzünde ilgili bir ifade var.

"Sen söylemeden önce söyleyeyim, striptizci falan getirmiyoruz Lexi." Suratını asıyor. "Ama lezzetli ironiyi bir düşün."

"İroni hakkında düşünmek istemiyorum. Ya da striptizcileri. Sadece Clay'in geri gelmesini ve beni özgür bırakmasını istiyorum." Yarısı yenmiş pizza dilimime bakıyorum. Aç değilim. Normalde babam ve içinde bulunduğum durumla ilgili duygularımı yemeye çalışırım ama son zamanlarda hiç iştahım yok. Clay'le olan bu durum beni alçaktan da alçak ve çaresiz hissettiriyor. Çok çaresiz.

"Gerçekten özgür olmak istiyor musun?" Lexi bana soruyor. "Yoksa bir daha konuşmayacağına söz verirse geri gelip seni öldüresiye dövmesini mi istiyorsun?"

Güzel soru. Sürekli seks hakkında düşündüğümü inkar edemem. Çünkü, tamam, seks harikaydı. Tekrar seks yapamadığımız için üzgünüm. Şimdi sürekli Clay'i ve vücudunun benimkinin üzerinde nasıl hissettiğini ya da siki içime girmeden hemen önce hissettiğim o dürtüyü düşündüğüm için üzgünüm.

Ama duygularımı fena halde incittiğini de inkar edemem. Ve günlerce ortadan kaybolması? Bunu kim yapar ki? Ne düşünmem gerekiyor? Yanlış bir şey mi yaptım? Yapmadığımı ve eğlendiğini söyledi. Ama aynı zamanda gitti ve geri dönmedi. Mesaj atmadı. Aramadı.

Şu anda kendimi atılmış bir çöp gibi hissediyorum.

"Bunun ne gerektirdiğini biliyor musun?" Lexi düşüncelerimi bölerek anons ediyor.

"Kardashians maratonu mu?" Alay ediyorum. Bana attığı dehşet dolu bakış buna değer.

"Ben daha çok Hayalet Avcıları gibi düşünüyordum. Gece yarısından sonra da on dördüncü kata çıkıp ruhlarla iletişim kurup kuramayacağımıza bakabiliriz."

"Ya da sadece Alien Encounters izleyip pizza yeriz ve Clay'in ne kadar korkunç bir insan olduğundan bahsederiz ve ben de beni ne kadar mutsuz ettiğinin detaylarını anlatırım." Ona cesur bir gülümseme vermeye çalışıyorum ama içimden ağlamak geliyor

tekrar yaşadım. Clay Price ile geçirdiğim bir iki günden bu kadar etkilenmemeliydim ama etkilendim. Tamamen perişan haldeyim.

Bacaklarını kanepeden açıyor ve yanıma doğru ilerliyor. Kolunu omuzlarıma doladı. "Oh, Natalie. Seninki hariç herkesin mutsuzluğunu sevdiğimi biliyorsun."

Başımı omzuna yaslıyorum. "Teşekkürler Lex."

"Elbette," diyor ve başımı bir köpekmişim gibi okşuyor. "Uzlaşalım. Evde kalıp The Bachelor'ı izleriz ve herkesin hayat tercihlerini sorgularız." Mutsuzluğuma rağmen kıkırdıyorum. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Kil

"Kıçında ne var?" Seth buzdolabımdan bir bira aldı ve tek göz karavanımın oturma odasındaki köhne kanepeye oturdu. Boone evlenip karavanını yıktığından beri benimki tüm kardeşlerimizin gayri resmi buluşma noktası haline geldi.

"İşte olman gerekmiyor mu?" Batı Teksas'ta olması gerekiyordu. Price Kardeşler'in petrol parasından payını alsa da, Boone ne kadar iyi durumda olduğumuzu anlayabilmesi için onun da iş makinelerinde çalışmasını istiyor. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, kanepenin benim tarafımdan ona bakıyorum. Televizyonun önünde oturmuş paspas yapıyorum, tıpkı son birkaç gündür yaptığım gibi.

"Animal Planet'ten başka bir şey izlemen gerekmiyor mu?" Seth, kanepenin benim tarafımdaki kumandasını kapıp televizyonu güreşe çevirerek karşılık veriyor.

Omuz silkiyorum. İzlemiyordum. Nat'i düşünmekten başka bir şey yapmıyordum. Her şeyi yeniden nasıl mahvettiğimi. Affedilmeyecek bir şey yaptığımda beni affetmesini nasıl sağlayacağımı.

Seth bana garip bir bakış attı. "Neyin var senin?" "Bir şeyim yok." Bu konuda konuşmak istemiyorum, özellikle de en küçük çocuğumla. Kardeşim. Kadınlar hakkında hiçbir fikri yok. Ben de o konuda pek başarılı sayılmam.

Karavanımın kapısı açıldı ve Knox içeri girdi. Harika. "Dur tahmin edeyim, Gage de gelmek üzere."

"Kahretsin," diyor Knox, asık suratlı tavrımdan rahatsız olmadan. "Birilerinin deli gibi taşakları var." Buzdolabına yöneliyor ve bira koleksiyonumu inceliyor. "Sadece Natty mi var? Corona yok mu?"

Seth zaferle birasından bir yudum alarak, "Sonuncusunu ben aldım," diyor.

Knox gelip şişeyi Seth'in elinden kapıyor ve sonra ikisi lanet şişe için gürleşmeye başlıyor. Normalde ben de bu şakalaşmaya katılır ve Seth'in kafasına birkaç kez vururdum ama bugün bu bana pek cazip gelmiyor. Pek bir şey yok. İkisine de ters ters baktım. "Sizin gidecek başka bir yeriniz yok mu?"

Duruyorlar ve sanki bir kafam daha çıkmış gibi bana bakıyorlar. "Sanırım kardeşimiz hasta," diyor Seth. "Bu onun yapacağı bir şey değil."

Knox bana sadece bilmiş bir gülümseme veriyor. "Natalie ile işler kötü mü gidiyor?" "Natalie mi?" Seth ilgilenmiş görünüyor. "Natalie gibi mi?"

lisede miydin Natalie? Geçen gün hakkında konuştuğun kız bu mu?"

Knox'a ters ters baktım. O koca ağzını açmak zorunda kaldı. "Siktir git."

"Bekle, Natalie'ye neler oluyor?" Seth birasını Knox'un elinden geri almaya çalışır. "Neden bunu ilk kez duyuyorum? Aletini ıslattığın için konuşuyorsun sanıyordum. Neden kimse bana Natalie'nin liseden olduğunu söylemedi?"

Yapmak istediğim son şey ikisiyle de bu konu hakkında konuşmak. "Seni ilgilendirmez" diye mi? İkiniz de defolun buradan. Beni rahat bırakın."

İkisi de tepkime şaşırmış görünüyor. Normalde arkadaşlığa ya da şakalaşmaya aldırmayan biriyimdir. Ama bu gece, son birkaç gündür olduğu gibi yalnız kalıp üzölmek istiyorum.

Knox birayı Seth'e geri verir. "Dışarı çıkmalısın dostum. Clay'le konuşmamız gerek."

Seth itiraz eder gibi bir ses çıkarır. "Neden gitmek zorundayım? Önce ben geldim _."

"Çünkü eğer yapmazsan, Boone'a bu hafta iki kez işe gelmediğini ve senin için ustabaşına yalan söylemek zorunda kaldığımı söyleyeceğim."

Seth, "Kahretsin," diye sızlanır ve kendini kanepeden aşağı atar. "Tamam, ama yeni Madden oyununu da yanımda götürüyorum." Televizyonumdan kaptı.

Sadece omuz silkiyorum. Her neyse. Oyun oynayacak havada değildim. Televizyona ve ekrandaki maça gerçekten görmeden bakıyorum.

Seth hışım la çıkıp gidiyor, sonra Knox kalkıp ön kapıyı kilitliyor, sonra da kanepenin en ucuna dönüp yere çöküyor. Bana meraklı bir bakış attı.

"Operasyon: Scoundrel pek iyi gitmiyor mu?"

"Daha çok Operasyon gibi: Aptal," diye ısııyorum. "Ya da Operasyon: Pislik." "Sönmedi mi?" Knox hafifçe soruyor.

Ona sert bir bakış attım. Natalie'mden bu şekilde bahsetmeye cüret ettiğı için ona siktir olup gitmesini söylemek istiyorum ama içimi boşaltma ihtiyacı içimi kemiriyor. Bir süre sonra itiraf ediyorum, "Onu ağlattım."

"Yani?"

İçimde öfke kaynıyor. Ona zarar vermem umurunda değil mi? Çünkü ben umursuyorum. "Ne demek yani?"

Knox bana sakın ve kararlı bir bakış attı. "Acımasız olması gereken sensin, kardeşim. Sonunda ondan istediğini almalısın, hiçbir şey hissetmeden." Başını yavaşça sallıyor. "Bunu bir arada tutamayacağını bilmeliydim. Çok iyisin."

Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Bir çeşit sürünge n gibi hissediyorum. Bir kullanıcı.

Kız arkadaşını ağlatan bir adam. "Her şeyin içine ediyorum."

Knox neşey le, "Olabilir," diyor. "Bu sabahki ruh hali nasıldı?"

Ona ters ters

baktım. "O

kadar kötü

mü?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Knox kanepenin minderlerinden birini kaptı ve bana vurdu. "Sana yardım etmeye çalışıyorum, aptal. Çıkar ağzındaki baklayı. O kadar da kötü olamaz."

Bana vurduğunda çenemi sıkıp yastığı kapıyorum ve sonra odanın diğer ucuna fırlatıyorum. "Bu sabah ruh hali nasıldı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ya da dün sabah. Üç gündür ondan kaçıyorum. O zamandan beri ..." Çenemi kırıp sessizliğ e bürünüyorum. Knox'un önünde Natalie'yle seks hakkında konuşmak doğru gelmiyor. O konu özel.

Kardeşim sessiz. Ona bakıyorum ve bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Onu üç gündür görmedin mi?"

"Hayır," diye huysuzca itiraf ediyorum.

"Onu son gördüğünde ağlattın mı?"

Sessizce başımı sallıyorum. Gurur duymuyorum. Sadece nasıl düz elteceğimi bilmek

istiyorum.

"Senin söylediğin bir şey miydi?" Ona ters ters baktığımda kıkırdıyor. "Boş ver. Tabii ki öyleydi. Peki nasıl oldu da onu üç gündür görmedin?"

Elimle yüzümü ovalıyorum. "Sadece . . . Bilmiyorum. Ona bakmak ve gözlerindeki acıyı görmek istemedim. Onu terk etmenin en iyisi olacağını düşündüm.

yalnız."

Knox yumuşak bir sesle, "Bir hatunu çiviledikten sonra onu terk etmenin işleri daha iyi hale getirmeyeceğinden eminim," diyor. "Aslında, daha da kötüleştireceğinden eminim."

"Peki, başka ne yapmam gerekiyor?" "Özür dilemeyi denedin mi?" diye soruyor.

Ben sessizim. Çünkü hayır, özür dilemeyi denemedim. Doğru gelmedi. Sikimi içine soktuğum ve sen yapmayana kadar ikimiz de zevk aldığımız için özür dilerim. I

kalktı ve gitti. Ve ona gitmemesini söyledim çünkü onunla işim henüz bitmemişti. Evet, sanırım bunu iyi beceriyorum. Ugh. "Batırdım," diye itiraf ediyorum Knox'a. "Bu noktada sadece 'özür dilerim' dersem onu daha çok kızdıracağımı düşündüm."

"Yani onu görmezden gelmeye devam mı edeceksin?" Kaşları havaya kalktı. "Bunun kötü bir fikir olduğunu kayıtlara geçirebilir miyim?"

Haksız olmadığına eminim. "Bu boku nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Nasıl düzeltilmesini istediğinize bağlı. Ondan ne istiyorsun? Arada sırada biraz amcık mı? O zaten sende var."

Sessizim, düşünürken parmak eklemlerimi ovuyorum. Bugün oraya yazılmış cesaretlendirici bir mesaj yok. Olsaydı, "alçak" yerine "aptal" ın S'si olurdu. Şu anda kendimi çok aptal hissediyorum. Bir kızı nasıl mutlu edeceğim konusunda pek tecrübem yok. Belli ki bu konuda berbatım. "Ona dokunduğumda ağlamak yerine gülümsemesini istiyorum."

Knox açıkça, "Onun sana aşık olmasını istiyorsun," diyor. "Bu senaryoda herhangi bir duygu olmayacağını mı sanıyordun?"

Elimle sakalımı ovuyorum. Bu küçük hareket bile bana sakalımın onun yüzünü nasıl acıttığını düşündürüyor. Sanki yaptığım her şey tamamen düşüncesizce ve onu mahvediyor. Adamım. Ben tam bir pisliğim. "Bu onu tekrar görmeden önceydi. Sanırım ona hâlâ aşığım Knox. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Onu geri istiyorum. Yedi yıl önceki tüm o saçmalıklar yüzünden ona kızgın olduğumu sanıyordum ama ... Sanırım sadece onu istiyorum."

"Onu sen aldın. Senin olması için ona para ödedin."

Bu düşünce içimi sıkıyor. "Onu böyle istemiyorum."

"Peki onu nasıl istiyorsun?"

Gülümsemesini ve istekli olmasını istiyorum. Beni sevmesini istiyorum. Bana baktığında gözlerinin yumuşamasını ve uykusu geldiğinde bana sarılmasını istiyorum. Akşam yemeği yerken elim dizinde olsun istiyorum. Kahkahalarını istiyorum. Her şeyini istiyorum. "Benimle olmak zorunda değil," diyorum usulca. "Benimle olmasını istiyorum çünkü orada olmak istiyor."

Knox homurdanıyor. "O zaman romantizm yap, seni aptal."

"O çanı geri çalabileceğimi sanmıyorum," diyorum ona açıkça. "Bu 'asistanım olması için ona para ödeme' olayıyla onunla romantizm yaşama şansımı mahvettim. Aptalca bir fikirdi."

"Bu aptalca bir fikir değil," diye ısrar ediyor Knox. "Sadece bir aptal gibi davranıyorsun."

Ona kaşlarını çatıyorum.

"Bu doğru. Asistanlık sadece seni kapıdan içeri sokar. Seni dinlemesi gerektiği anlamına gelir. Ona sahip olduğun anlamına gelmez. Şimdi onu elde ettin ve seni dinlemek zorunda, şimdi cazibeni kullan. Alçak olmak, hıyar olmak demek değildir. Sadece onun dikkatini çekmek için biraz vicdansız olmak anlamına gelir. Şimdi dikkatini veriyor, o yüzden artık cazibeni kullanabilirsin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kendini beğenmiş görünüyor. "Yine de köpek kulübesinden çıkmadan önce gitmen gereken bir yol olabilir. Ama yine de yapılabilir. Sadece biraz sert davranmalısın. Ve eğer kaçmaya ya da seni itmeye çalışırsa, o sözleşmeyi yüzüne doğru sallla. Eninde sonunda onu yıpratıcaksın."

"Yani teslim olana kadar ona romantizm mi aşılammam gerektiğini söylüyorsunuz?"

Knox bilgece başını salllar.

"Kesinlikle." En kötü fikir değil.

On Birinci Bölüm

Natalie

Telefonum gelen bir mesajla vızıldıyor ve beni uykumdan uyandırıyor. Yatakta dönüp telefonu kapıyorum ve Lexi'yi uyandırmamak için ekranı kapatıyorum. Dün gece soğuk pizza, oda servisi tatlıları, mini buzdolabından M&M'ler ve bir reality TV maratonuyla tamamlanan doğaçlama bir pijama partisi yaptık. Neredeyse hayatımdaki bu boktan gösteri hakkında daha iyi hissetmemi sağlayacaktı.

Ekrandaki mesaj beklediğim gibi hemşire Alice'den değil de Clay'den gelince kaşlarımı çatıyorum. Dikkatlice telefonumu göğsüme yaslıyorum ve Lexi'nin horlamasından uzaklaşmak için parmak uçlarıma basarak banyoya gidiyorum. Oraya vardığımda tezgâhın üzerine çıkıp okumaya başlıyorum.

CLAY: ÜZGÜNÜM YOKTUM CLAY:
KAHRETSİN CAPSLOCK

Üzgünüm. Tekrar deniyorum. Umarım iyisinizdir. İşlerim nedeniyle son birkaç gündür yoktum. Umarım otelde iyisindir. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin, bugün size ulaştırılmasını sağlarım. Umarım iyisinizdir.

NATALIE: Az önce bana üç kez üst üste iyi olup olmadığımı mı sordun? Sarhoş musun sen?

Hayır. Bu mesajlaşma işinde iyi değilim. Biraz gülen surat göndermeli miydin?

Ekranım rastgele birkaç emojiyle doluyor ve kahkahalarımı bastırmak zorunda kalıyorum. Bu çok saçma. Sevimli ama saçma. Yaralı kalbim ondan haber alınca biraz daha iyi hissediyor. Çok değil ama biraz.

Emojileri atlayabilirsin, söz veriyorum. Ve ben iyiyim, yine de keşke birkaç gün önce iş hakkında bir şeyler söyleseydin. Kendimi stresli ve terk edilmiş hissediyordum. Yanlış bir şey mi yaptım?

Hayır, ben sadece bir pisliğim. Üzgünüm, Nat. Her şeyi berbat edip duruyorum. Bu konuda daha iyi olacağım, tamam mı? Söz veriyorum. Bir saat içinde seni almak için orada olacağım. Mayo var mı yoksa alman mı gerekiyor? Resepsiyona para havale edebilirim.

Mayo mu?

Evet, bir aile buluşması var. Tubing yapmaya gidiyoruz.

Hiç gittin mi?

NATALIE: Hayır. Ne getirmem gerekiyor?

Sadece bir mayo ve havlu. Ve güneş kremi. Gerisini ben hallederim. Sadece güzel görün.

Tabii ki, sen her zaman güzel görünüyorsun. O yüzden kendin gibi görün. Güzel olmadığını ima etmek istememiştim. Bence harikasin.

Mükemmel.

NATALIE: Gecenin bir yarısı nasıl gittiğini telafi etmek için mi flört ediyorsun?

Deniyorum. İşe yarıyor mu?

Hala kırgınım. Seni kızdırmadığıma emin misin?

Hiç de değil. Daha çok yüz yüze konuşuruz, tamam mı? Bunu mesajla yapmak garip geliyor. Parmaklarım araya girip duruyor. Sadece kızgın olmadığımı, mükemmel olduğunu ve bir saat içinde orada olacağımı bil.

Kızgın olmadığına eminsen. Beni satın aldığının ve seni kızdırırsam çenemi kapatmamı söyleyebileceğinin farkındasın, değil mi?

Sana asla çeneni kapamanı söylemem.

NATALIE: Tamam, peki ... eğer daha büyük bir buluşma olacaksa bu tüp gezisine bir arkadaşımı getirebilir miyim? Arkadaşım Lexi sen yokken bana eşlik etmeye geldi.

Tabii. Onu da getir. Bir grup kardeşimle takılmayı sorun etmezse.

Aldırmaz. Tamam, bir saat

sonra görüşürüz.

Şunu 2 yapabilir misin? En kısa zamanda bir mayo bulmalıyım.

İki o zaman. Yakında orada ol.

Banyodan koşarak çıkıyorum ve Lexi'nin omzunu sarsarak yatağa doğru ilerliyorum. "Uyan! Hemen alışverişe gitmeliyiz."

Lexi oturur, yüzünde sersemlemiş bir ifade vardır. "Ne? Ne?"

"Bugün benimle tüp takmaya gelmeni istiyorum." Yatağın kenarına oturdum ve ellerimi kavuşturdum. "Clay ve ailesiyle birlikte."

"Clay, piç Clay mi?" Elini yüzüne sürüp eski göz makyajını siliyor. "Üç gündür seni görmezden gelen mi?"

"Evet, işte o. Üzgün olduğunu ve oraya gittiğimizde bana açıklayacağını söyledi. Peki, benimle gelir misin?"

Sanki acı çekiyormuş gibi inliyor. "Ne zaman?"

"Beni iki saat sonra alacak ve o saatten önce mayo giymem gerekiyor."

Tekrar inliyor ve yüzüne bir yastık çekiyor. "Biz 'insanlar' öğleden önce?"

"Benimle mayo alışverişine gelmelisin," diyorum ona, yılmadan.

"Sonra da benimle tubing yapmaya gelmelisin."

"Güneş ışığından nefret ettiğimi biliyorsun," diyor bana yastığın altından. "Ve toplumdan. Ama en çok güneş ışığından."

"Clay'in ailesi de orada olacak gibi görünüyor. Bir sürü milyarder."

"Umurumda değil."

"Tuhaflar," diyorum kibarca.

Lexi yastığı indiriyor ve bana düşünceli bir bakış atıyor. "Ne kadar tuhaf?"

"İnsan-tren enkazı tuhaf," diyorum ona. Aslında durumun bu olup olmadığını bilmiyorum. Ama Price kardeşleri lisedeki zamanlarımdan hayal meyal hatırlıyorum ve Knox geçen gün Clay'le birlikte ortaya çıktığında o da Clay kadar berbat görünüyordu. Bu yüzden Lexi için yeterince tuhaf olacaklarını düşünüyorum.

"Tamam, ben varım" dedi. "Ama bana çiçekli elbise giydiremezsin."

"Aklımın ucundan bile geçmez."

* * *

Bir buçuk saat sonra elimde güneş kremi, parmak arası terlik, havlu ve mayo ile dolu küçük bir çanta vardı. Saatin erken olması ve son dakika olması nedeniyle seçtiklerim çok azdı ve her şeyi kapatan ve iğrenç görünmeyen tek parça bir şey bulduğum için şanslıyım. Parlak kırmızı ve Lexi'nin sırtmasına ve Baywatch hakkında şakalar yapmasına neden olan dekolte bir ön kısmı var, ama o kadar da korkunç görünmüyor. Omuzlarım için tığ işi beyaz bir omuz askısı var ve Clay'in gelmesini beklerken kot pantolon ve düz pembe bir tişört giyiyorum.

Bu arada Lexi, gerçek Lexi formunda giyinmiştir. Siyah tayt üzerine siyah bir elbise giymiş ve uzun siyah saçlarını başının ortasından ayırmış. Siyah bir mayo bulmuş, çünkü o küçücük, kıvrak bir insan dalı ve Morticia Addams'ın canlanmış haline benziyor, bu karşılaştırmaya bayılıyor.

Ve o sakın. Çok sakın. Ben yatağın ucunda oturup seğirtirken, o sakın bir şekilde yerin ortasında yoga asanaları yapıyor. Bense gerginim. Clay'i tekrar göreceğim ve konuşacağız. Bu düşünce beni her türlü endişeyle dolduruyor. Ya beni serbest bırakıyorsa? Ya anlaşmamızdan istediğini elde ettiğine karar verdiyse? Ya ayrılmasının nedeni beni çekici bulmaması ya da benimle işinin bitmiş olmasıysa ve o güven verici mesajlar sadece beni yüz yüze hayal kırıklığına uğratmak içinse?

"Zen'imi mahvediyorsun," diye sesleniyor Lexi yerdeki yerinden. Gözleri kapalı ve avuçlarını çenesinin altında birbirine bastırmış. "Ya gelip bana katıl ve rahatla ya da git başka bir yerde kötü enerjiyle titreş."

"Burası benim otel odam," diye hatırlatıyorum.

"Evet, misafiriniz salonda yoga yapsaydı çok tuhaf görünürdü, değil mi?" Yere vuruyor. "Hadi gel. Benimle yoga yap. Sana karşı nazik olacağım."

Telefonumu çıkardım. "Aslında ben koridora çıkıp babamı kontrol edeceğim."

"Korkak."

Bu konuda haksız değil. Yogada tamamen berbatım ve Lexi'nin zarif hareketlerinin yanında kendimi her zaman hantal, hantal bir fil gibi hissediyorum. "Yakında döneceğim."

"Burada olacağım."

Çantamı yatağın üzerinde bırakarak koridora çıkıyorum. Dışarısı sessiz, tek ses birkaç kapı ötedeki elektrik süpürgesinin sesi. Duvara yaslanıyorum ve

sonra yere çöküp Alice'in numarasını çeviriyor.

Hemşire ikinci çalışta cevap verir. "Oh, Bayan Weston. Bugün nasılsınız?" Sesi biraz stresli geliyordu. Arka planda hıçkırık sesleri duyabiliyorum. Erkek hıçkırığı.

Bu benim babam olmalı. Kalbim acıyla sıkışıyor. "Arayıp babamın nasıl olduğunu sorayım dedim."

"İyi bir gün geçirmiyor," diyor Alice nazık bir sesle. "Bütün sabah çok üzgündü. Sana mesaj atıp endişelendirmek istemedim. Bu sadece bir büyü ve yakında iyileşecektir. Hafta sonu hemşiresini çağırdım ve seni temin ederim ki onu yalnız bırakmayacağız."

Alice'in takviye çağırmasına neden olacak kadar kötü mü? "Eve gelmeli miyim? Sadece birkaç saat uzaklıktayım-"

"Hayır, hayır," diye Alice beni rahatlatıyor. "Halledildi. Bu işin bir parçası, ama daha az çekici yönlerinden biri. Bildiğinden emin olduğum gibi, demansla birlikte gelen şeylerden sadece biri. Burada olsaydınız bile yardım edebileceğinizi sanmıyorum. Bugün kimseyi tanımıyorum."

Midem suçluluk ve sinir karışımıyla yanıyor. Orada babamla ilgilenen ben olmalıydım. "Ama eğer yardım edebilirim-"

"Yapamazsınız, Bayan Weston. Size söz veriyorum, her şey halledildi. Endişelenmenizi istemiyorum. Kendine geldiğinde sizi aramasını sağlayacağım, tamam mı? Gerçekten endişelenecek bir şey yok." Diğer taraftaki ağlama sesi biraz kesiliyor ve öfkeli bir bağırışa dönüşüyor.

Telefonda irkildim. "Eğer eminsen."

"Eminim. Bu bizim işimiz. İsteddiğiniz sıklıkta kontrol edebilirsiniz," diyor Alice nazıkçe.

"Teşekkür ederim, geleceğim." Tereddüt ediyorum, sonra ekliyorum: "Mümkünse bu hafta sonu ziyaret etmeye çalışacağım." Clay'le bu konuyu konuşabilir, babamın nasıl olduğunu anlatabilirim. Eminim ziyarete aldırmayacaktır.

"Eminim bu babanın hoşuna gidecektir. Tekrar kendine geldiğinde ona söylerim." Sesi gerginlik boyunca neşeliydi. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Bayan Weston?"

"Hayır, teşekkür ederim." Telefonu kapattım, sıkıntılıydım. İlk kez değil, bir şekilde yanlış seçim yaptığımdan endişeleniyorum. Kendi bencil isteklerimi ve ihtiyaçlarımı hasta babamınkilere tercih ettiğimden. Sonra tabii ki bunun ne kadarının suçluluk, ne kadarının gerçek olduğunu merak ediyorum. Bazen o kadar zor ki

söyle. Sonuçta bu babam için değil mi? Borçlarını ödeyip evi onarabileyim diye mi?

Yalanlar, küçük bir ses kafamın içinde fısıldıyor. Bunun gerçekten senin için olduğunu biliyorsun.

Clay Price'ı istiyorsun.

Bu doğru. Sadece tesisat içinmiş gibi davranamam. Clay'i her zaman olduğu gibi şimdi de çok istiyorum. Onu anlamıyor olabilirim ama bu ona açlık duymadığım anlamına gelmez.

Acaba bu beni kötü bir evlat mı yapıyor? Telefonumun ekranına asık suratla bakıyorum.

"Nat?"

Kafamı kaldırdım ve iki kez baktım.

Bu Clay. Koridorun aşağısından yaklaşıyor, omzuna bir çanta asmış. Neredeyse dizlerine kadar uzanan parlak mavi bir mayo ve kolları (ve yan taraflarının çoğu) kesilmiş, altından bronzlaşmış teni görünen eski bir tişört giyiyor. Saçının üzerine bir beyzbol şapkası takmış.

Ve tıraş olmuş.

Sakalı gitmiş. Tamamen, tamamen gitmiş. Bakmadan duramıyorum, çünkü çok farklı görünüyor. Birkaç gün önceki sert, kıllı Clay, vahşi sakallı ve geniş sırtıslı adam gitmiş. Onun yerinde yedi yıl önce aşık olduğum çocuk var, yüzü sakalının olduğu çene boyunca biraz daha solgun. Sanki geçmişten bir şeye bakıyor gibiyim ve bir an için nefes alamıyorum.

"İyi misin?" Şapkasını çıkarıp düzeltiyor ve saçlarını da kestirdiğini görebiliyorum. Uzun ve dağınık durmak yerine yanlardan kısa, üstten biraz daha uzun kesilmiş. Çok farklı görünüyor.

"Sakalın," diyorum belli belirsiz, şaşırmış bir halde.

Clay yanıma geliyor ve çenesinin güçlü hatlarını görebiliyorum. Parmaklarım dokunmak için kaşınıyor ama ne düşüneceğimi ya da bunun hoş karşılanıp karşılanmayacağını bilmiyorum. Bu yüzden elimi yanımda sıkıyorum.

Bana sakalının yüzünü örttüğü zamankinden çok farklı ama yine de çok benzer görünen yavaş bir gülümseme veriyor. "Seni öperken cildini yırtması hoşuma gitmedi. Yüzünü kıpkırmızı ve kaşındırıcı yaptı." Uzanıp çenemi tutuyor ve başparmağını çeneme sürüyor. "Canını yakması hoşuma gitmedi."

"Aldırmadım," diye itiraz ediyorum ve sonra kızarıyorum, çünkü anatomimin belirli noktalarına sürtünmesine gerçekten ama gerçekten aldırmadım.

"Tekrar büyüyebilir. Ama göreceğiz." Yeşil gözleri yüzümü tarıyor ve elini bırakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Çabucak toparlanıp başımı salladım. "Sadece babamın nasıl olduğunu öğrenmek için aramıştım. Pek iyi bir gün geçirmiyor ama hemşireler bu konuda yapılacak pek bir şey olmadığını söylüyorlar." Dudağımı ısırdım. "Haklı olduklarını biliyorum ama yine de endişeleniyorum."

"Bugün iptal etmen gerekiyor mu?" Ağırlığını kaydırarak benden uzaklaşıyor ve ben itiraz edip onu kendime çekmek istiyorum. Nedense benden uzaklaşmaması benim için çok önemli.

"Hayır," diyorum yavaşça, sanki hâlâ kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi. Hemşireler haklı. Böyle günlerde babamın yanındaydım ve o beni tanımayacaktı. Kimseyi tanımayacak. Oraya gidip Clay'le olan anlaşmamı bozmak hiçbir şeyi çözmeyecek. Zaten yanında yetkin hemşireler varsa, ben sadece ayak bağı olurum. Yapabileceğim bir şey yok. "Hayır, ben kalacağım."

O zaman gülümsüyor, büyük ve içten, ben de gülümsüyorum. "Güzel, çünkü konuşmak istiyorum. Yine de ailemle buluşacaksak yola çıkmamız gerekiyor."

Oda kapısını işaret ediyorum. "Arkadaşım Lexi içeride. Onu çağırayım."

Kapının diğer tarafından bir ses "Zorunda değilsin," diye anons ediyor. "Ben burada kalabilirim. Siz çılgın çocuklar gidip güneşin altında insanlarla ilgili şeyler yaparak eğlenin."

Gözlerimi deviriyorum. "Gitmek istiyor," diye onu rahatlatıyorum.

"Hayır, öyle değil," diye sesleniyor Lexi diğer taraftan. "Sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyor."

"En iyi arkadaşlar," diye katılıyorum. "Ve zaten bir mayosu var, o yüzden *gidiyor*."

"Kahretsin," diye mırıldandığını duyuyorum Lexi'nin.

Clay'in kaşları birbirine yaklaşıyor, yüzümü inceliyor. Kafası karışmış görünüyor.

Hiç şaşırmadım. Lexi'yle ilk tanıştığınızda kabullenmeniz gereken çok şey var. "Arkadaşım biraz ... teatraldır," diye fısıldıyorum. "Ve eksantrik."

Clay bana, "O zaman tam uyum sağlayacaktır," diyor. "Ailemde bir sürü tuhaf insan var."

Guadalupe Nehri'ne gitmek fena bir yolculuk değil ama kesinlikle garip bir yolculuk. Birincisi, bugün limuzin yok. Sadece Clay ve onun büyük kamyoneti var. O sürüyor, ben ortada oturuyorum, Lexi de diğer tarafıma oturuyor. Çok fazla mahremiyet yok ve Clay ile konuşma şansımız olmuyor, bu yüzden yaptığımız konuşma garip ve çoğunlukla hava durumu veya nehrin kendisi etrafında dönüyor. Bir noktada Lexi "masumca" ona beni üç gün boyunca geride bırakmasını gerektiren ne gibi bir işi olduğunu soruyor ve bu da sohbeti oldukça hızlı bir şekilde kapatıyor.

Clay kamyonetini park edene kadar yol boyunca sessizlik hakim. "Hazır mısın?" Lexi kesin bir ifadeyle, "Hayır," diyor.

Onu dürtüyorum. "Evet, öyle. Çık şu lanet arabadan Lexi." Clay'e bakıp gülümsüyorum. "O eğlenceli biri, söz veriyorum."

"Hayır, değilim," diye ekliyor Lexi, ama arabadan iniyor.

Lexi'nin bugün çok eğleneceğini söyleyebilirim. Onu getirme konusunda endişeliyim ama suyun kenarındaki piknik masasının yanında duran bir grup insanı görünce neşeleniyor. Birkaç büyük şambrel bekliyor, bir adam ve ağır hamile sarışın bir kadın bir ızgaranın yanında durmuş ateş yakıyor. Masanın üzerinde Clay'in kardeşlerine benzeyen üç sakallı adam daha oturuyor. Hepsi de yırtık pırtık tişörtler, kamyoncu şapkaları ve mayolar giymiş. Hatta biri kamuflaj mayosu giymiş; en genç görünen bu adamın sarı sakalı diğerlerinden biraz daha kirli görünüyor.

"Haklısın, bu eğlenceli olacak," diye duyuruyor.

"Onaylamana sevindim," diye mırıldanıyorum ama Clay yanıma gelip sanki onun kız arkadaşıymışım gibi kolunu belime dolayınca dikkatim dağılıyor. Sanki ona aitmişim gibi.

Yine de, en azından bir süreliğine ona aitim. Belki de çok fazla şey okuyorum.

Yaklaşıyoruz ve yaklaştığımız anda masada oturan üç adam bira kutularına kıs kıs gülmeye başlıyor, bakışları Clay'e odaklanıyor.

Clay iyi huylu bir şekilde, "İğrenç," diyor.

Kardeşlerinden biri, "On iki yaşında gibi görünüyorsun," diye yorum yapıyor ve diğerleri kahkahalarla uluyor. Birbirlerine dirsek atmaya ve yüksek sesle konuşmaya başlıyorlar, Clay'in çenesinin geri kalanına kıyasla ne kadar beyaz olduğu konusunda alay ediyorlar.

Barbeküdeki adam dönüyor ve bana bakarken yüzünde bilmiş bir ifade beliriyor. "Sen Natalie olmalısın," dedi elini uzatarak.

Elimi sıkmam için. "Ben Boone, Clay'in ağabeyi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ona. "Bu arkadaşım Lexi. Umarım ortaya çıkmamızda bir sakınca yoktur."

"Israr ettim," diyor sarışın, Boone'un yanına gelip koluna asılarak. Karnı kocaman ve koyu renk mayosunun üzerine uzun, ince bir örtü giymiş ama ikisi de ağır hamile olduğu gerçeğini gizlemeyi başaramıyor. "Ne kadar çok o kadar iyi, değil mi? Ben Ivy, Boone'un karısı ve Clay'in baldızıyım." Bana dostça ve tatlı bir şekilde gülümsüyor. "Hakkınızda çok şey duyduk zaten."

Bu, masadaki üç adamın tekrar kıs kıs gülmesine neden olur ve Ivy'nin bakışı öfkelenir. Onlara öfkeli bir bakış fırlatır ve sessizleşirler.

"Sizi bu sırtlanlarla tanıştırayım," diye mırıldanıyor Clay, kardeşleri tarafından rahatsız edilmeden. En genç görünen ve aynı zamanda en açık renk saçlara sahip olan kardeşini işaret ediyor. "Bu Seth." Sıradaki diğerlerinden daha koyu tenli, yüz hatlarında belli belirsiz bir İspanyol çizgisi var. O da muhteşem, sakalı geceden daha gür. "Gage." Sıranın ilerisinde, daha önce gördüğüm kişiyi işaret ediyor. "Ve Knox'la kısa bir süre tanışmıştın."

Seth Lexi'yi bir aşağı bir yukarı süzer. "Bu senin arkadaşın mı? Tuhaf görünüyor." Lexi hemen, "Teşekkür ederim," der. Kollarını bacaklarının üzerinde kavuşturur.

ve etrafına bakar. "Demek toplum bu? Büyüleyici."

"Bu benim arkadaşım Lexi," diye anons ediyorum. "Onu tanıyınca gerçekten çok tatlı biri olduğunu anlıyorsunuz."

Lexi, "Sözünü geri al," diyor ve suyun kenarına doğru ilerliyor. "Bana ihtiyacı olan olursa suyun kenarında çocukları korkutuyor olacağım."

Ivy'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Oh, o ciddi," diye belirttim. "Ama söz veriyorum zararsız biri. Daha çok pusuya yatacak ve tehditkâr görünecek."

Knox ilgisini çekmiş olacak ki masadan kalkar ve Lexi'nin peşinden gider. Ivy telaşla, "Şey," der. "Kız kardeşim Wynonna ve arkadaşı Geç kalıyoruz ve yemek de en az bir saat kadar daha hazır olmayacak. Siz biraz sallanıp öğlen gibi dönmek ister misiniz?"

Clay çantamı omzumdan aldığımda yardım etmeyi teklif etmeye başlıyorum. "Kulağa hoş geliyor. Ben ve Nat suya doğru gideceğiz."

Seth bir çift bira daha açıyor ve birini Gage'e uzatıyor. "Wynonna'nın arkadaşı seksi mi?"

"Hadi," diye mırıldanıyor Clay, uzaktaki bir binayı işaret ederek. "Orada üstünü değiştirebilirsin."

Kil

Natalie'den birkaç gün uzak kaldıktan sonra sakinleşeceğimi ve aletimin sürekli tetikte durmaktan vazgeçeceğini düşünmüştüm. Meğer o kadar da değilmiş. Nat kalçalarında düğümlemiş bir havluyla banyodan çıktığında ağzım kurudu. Giydiği mayo çılgılık attıracak kadar kırmızı, derin bir yırtmacı var ve muhteşem göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor. Yüzümü tekrar oraya gömmek istiyorum ve onu yakalayıp yere atmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, böylece herkesin önünde onun ırzına geçebiliyorum. Bu kadar seksi görünmek yasalara aykırı olmalı.

Havlusunu bırakıp, kalçasının üstündeki bir ton bacağı gösteren yüksek kesimi ortaya çıkardığında ve cildinin her yerine losyon sürmeye başladığında daha da kötüleşiyor. Bunu ben de yapmak istiyorum. Ellerim ona dokunma isteğiyle kaşınıyor ama şu anda bunu yaparsam her şeyi erotik hale getireceğimi biliyorum.

Muhtemelen sadece yüzmek istiyordur.

Saçlarını toplayıp başının üstünde düğümlerken onu izlemekten kendimi alamıyorum. Kollarını kaldırdığında, göğüsleri yukarı kalkıyor ve-

Kahretsin, ben acı çeken bir adamım. Aletim buz gibi sertleşti ve eğer bu konuda bir şey yapmazsam Lexi'den çok çocukları korkutacağım. Salları alıp suyun kenarına iniyorum ve suya atlıyorum. Burası sadece bel derinliğinde ve birçok insan sallara binip akıntıya karşı gitmeye hazırlanıyor. Küçük iskelenin olduğu yer kalabalık, ama suya girdiğinizde kendinize ait daha fazla alanınız oluyor. Bu iyi bir şey, çünkü kimsenin bizimle birlikte rafting yapmasını istemiyorum. Kız arkadaşım ile yalnız konuşmak istiyorum.

Kendimi açıklamam gerek.

Muhteşem Natalie'm suyun kenarında belirip beni taradığında elimi kaldırıyorum. Başını sallayıp yakındaki çalılıklarda duran ve muhtemelen çocukları korkutma sözünü yerine getiren arkadaşı Lexi'ye bir şeyler söylüyor. Knox onunla takılıyor, belli ki tuhaflığı onu eğlendiriyor.

Bu ikisinin iyi anlaşacağı belliydi. Knox'un da birkaç vidası gevşemiş.

Nat suya bakıyor, sonra nazıkçe suya giriyor. "Daha önce hiç rafting yapmadım," diye itiraf ediyor bana doğru ilerlerken. "Bu nasıl alışıyor?"

"Tıpkı senin dűřündűđű gibi," diyorum ona, bir salımı ona dođru tutarak. "Ayrılmayalım diye sana tutunacađım."

"Pekala," diyor ve yanakları kızarıyor.

Hah. Evet, sanırım bu çift anlamlı olabilir. Onu tutma dűřűncesi hořuma gidiyor, bűylece birbirimize yapıřıyoruz. Ve sonra onun hangi parçasını tuttuđumu dűřündűđűnű merak ediyorum ve aletim yine kaya gibi sertleřiyor.

Ona kendi botuna binmesi için yardım ediyorum, sonra da benimkine kayıyorum. Her salın kenarı boyunca uzanan bir ip var ve ben de elimle onunkini tutup benimkine doğru çekiyorum.

"şimdi ne olacak?" diye soruyor, kıyıya bakarak.

"řimdi sűrűkleniyoruz," diyorum ona. "Ve konuřuyoruz."

"Oh." Sesi heyecanlanmış gibi gelmiyor. Ultra kibar bakıřları yűzűne geri dűnűyor ve benden bařka her yere bakmaya kararlı gűrűnűyor. Tanrım, sanki benimle konuřmak gelmiř geçmiř en kűtű fikirmiř gibi davranıyor. O kadar kűtű műyűm?

Belki de űyleyimdir. Bu çok i karartıcı.

Yine de pes etmeyeceđim. Natalie řu anda yanımda ve bu bir bařlangıç. Knox'un dediđi gibi, onu buraya getirdim, řimdi ona romantizm yapmalıyım. Kıyıdan ve diđer yumruların kűmelerinden uzaklařırken bekliyorum. Suda sadece o ve ben kaldıđımızda, ipi çekiyorum ve bana bakana kadar salını dűndűrűyorum. "Beni gűrmezden mi geleceksin? Ayađını gıdıklamam mı gerekiyor?"

Ađzında kűűk bir gűlűmseme beliriyor. "Bu bir tehdit mi? Seninkini gıdıklayabilirim. Senin benden çok daha fazla gıdıklandıđını hatırlıyor gibiyim."

Bir ayağımı ona doğru sallıyorum, iki parmağı eksik olan ayağımı. "Hatırladığından daha az var."

Natalie soluk soluğa salında doğruluyor ve ikimizi de sallıyor. "Aman Tanrım! Clay! Ne oldu?"

"Gençken bir teçhizat kazası geçirdim." Omuz silkiyorum. "Bir makine parçası kaydı ve ayađım altında kaldı. Botumun bir parçasını ve ayađımın bir kısmını kaybettim ama daha kűtűsű de olabilirdi. Tehizatıta űlen adamlar tanıyorum." Eddie'yi dűřűnerek sessizleřiyorum. "İyi bir iř ama zor bir iř." Gűvenli de deđil.

"Hâlâ yapıyor musun? Arma mı?"

Yüzünde beni iyi hissettiren endişeli bir ifade var. Benim için endişeleniyor mu? Bu güzel bir his. "Ben mi? Hayır. Büyük paralara ulaştığımızdan beri değil. Şimdi sadece toplantılarda oturup diğer insanlara ne yapmaları gerektiğini söylüyoruz." Sırıttıyorum. "Ve yan projelerimiz üzerinde çalışıyoruz, benim kamuflajım gibi."

Natalie düşünceli görünüyor. "Birbirimizi tanıdığımızdan bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünmek garip, değil mi?"

Bazı şeyler değişti, bu konuda haklı. Ama bence daha çok şey aynı kaldı.

Onun hakkında hissettiklerim gibi. Ve ona söylemem gerek. Natalie Weston'ın tekrar parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. "Seni buraya çirkin ayak parmaklarımı göstermek için getirmedim," diyorum ona.

"Çirkin değiller," diyor kararlılıkla. "Bir hikaye anlatıyorlar."

"Çirkin bir hikâye," diye karşılık veriyorum ama o bu düşünce karşısında mutsuz görünüyor. Sanki beni gerçekten önemsiyor gibi ve bu düşünce göğsümün komik bir şekilde sıkışmasına neden oluyor. "Her neyse. Seni buraya getirdim çünkü sana üzgün olduğumu söylemek istedim."

"Pardon?" Bana baktı. Başımı salladım. "Seni ağlattığım için."

Kaşları aşağı iniyor ve sinirli görünüyor. "Ama seks yaptıktan hemen sonra beni terk ettiğin ve üç gün boyunca tek kelime etmeden ortadan kaybolduğun için üzgün değil misin?"

"Şey, hayır, sanırım bunun için de üzgünüm." Kahretsin, her şeyi berbat ediyorum. "Beni bir süre görmek istemediğini düşünmüştüm Nat."

"Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü yataktan kalkar kalkmaz ağlamaya başladın? Bir erkeğin hayallerinin kızıyla yatarken hayal ettiği şey tam olarak bu değildir."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve sonunda bakışlarımla buluşuyor. "Peki ben senin rüyalarının kızı mıyım?"

"Her zaman öyleydim," diyorum ona, sesim duygusallıktan boğuklaşarak. "Bu hiç değişmedi." Elimi ayak bileğine doğru kaydırıyorum, salın kenarındaki ip yerine ona tutunuyorum. Teni yumuşak ve sıcak, başparmağımı tenine sürüyorum. "Bunu şimdiye kadar tahmin edemedin mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Bazen bunu söylemek çok zor. Bir an eski

Clay olduğunu düşünüyorum, sonra benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun. "Bilmiyorum.

ne düşüneceğimi."

"Başka biri olmaya çalışıyordum. Benim kızım olman için sana para verip seni aklımdan çıkarayım dedim. İstediğimi alıp hayatıma devam etmeyi. Ama senin etrafında ne kadar çok olursam, hayatıma devam etme isteğim o kadar azalıyor. Sadece burada kalmak istiyorum. Seninle."

Dudaklarını yalıyor. Ayağı hafifçe kıpırdıyor ve sonra parmağıyla kolumu dürtüyor. "Büyük anlaşma bu muydu yani? Seninle seks yapmam ve beni aklımdan çıkarmam için bana para mı   deyecektin?" Başımı salladığımda i   geçiriyor. "Dışarıda seninle bedava seks yapacak bir sürü kadın olduğunu biliyorsun, değil mi? Koşulsuz   artsız? Sadece onlarla bir ilişki içinde olmak?"

"Başka kimseyi istemedim. Ben seni istedim."

"Ergenliğimizde seninle seks yapmadığım için mi?" "Belki kısmen.

Çoğunlukla sen olduğun için." Ovalamaya devam ediyorum başparmağımı onun pürüzsüz teninde aşağı yukarı gezdirdim. "Sen benim gözümde her zaman m  kemmел bir kadın oldun. Seksi, güzel, tatlı, nazik, klas ve iyi bir mizah anlayışın var. Geri döndüğümde seni bir koca ve     ya da dört çocukla bulmayı bekliyordum."

"Ben mi?" Başını sallar. "Hayır. Hiç doğru gelmedi. Ayrıca, babama bakmakla çok meşguldüm. Benden ayrıldığın gece felç geçirdi."

"Senden ayrıldım mı?" Homurdanıyorum. "Daha çok senin için yeterince iyi olmadığıma karar vermişsin gibi."

Natalie'nin kafası karışmış görünüyor ve bacağını tuttuğum yerden çekerek salında kayıyor. O uzakla  amadan salındaki ipi yakaladım. Bir kez daha yüz yüze geliyoruz, onun ayakları benim elimin yanında, benim ayaklarım da onun elinin yanında.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor. "Babama   niversiteye gitmemi istemediğini söylemişsin."

"Ben asla   yle bir şey demedim. Asla. Evlenmemizi istediğimi söyledim. Seni sevdiğimi ve bunu yürütmek istediğimi söyledim. Yemek yememiz gereken o gece baban geldi ve bana Stanford'a kaçtığını, bunu bana tek başına söyleyecek cesaretin olmadığını, bu yüzden de senin için benden ayrılacağını söyledi."

Nefesi kesildi. "Ciddi misin?"

"Neden yalan söyleyeyim ki?" Homurdanıyorum. "Son yedi yıldır beynime kazındı. Doğru olduğunu düşünmedim, bu yüzden o gece evine gittim ve sonra benimle alay ettin ve benim gibi biriyle evlenmeyeceğini söyledin. O geceye kadar senin başka biri olduğunu sanıyordum. Sonra seni hiç tanımadığımı fark ettim." Kahretsin, bunu ve bunun getirdiği incinme ve ihaneti düşündükçe sinirleniyorum. "Yedi yıl önce olması önemli değil," diyorum ona. "Bunu asla unutmadım ve seni de asla unutmadım."

Solgunlaştı, gözleri yaşlarla savaştığını gösteren bir şekilde parlıyor. Ah, lanet olsun. Onu ağlatmak istememiştim. "Seni aptal," dedi uzun bir süre sonra. "Gerçekten senden ayrılmak için babamı sana göndereceğimi mi sanıyorsun? Önce seninle konuşmadan?"

"Sesim sana benzemiyordu," diyorum savunmacı bir şekilde. "Ama nereden bilebilirdim ki? Seninle bu konu hakkında konuşmak için evine gittim ve sen bana çirkin davrandın-"

"Çünkü babam bana geldi ve üniversiteye gitmem konusunda seninle konuşmaya gittiğini, senin de gitmemi istemediğini söylediğini anlattı! Karavanında kalmamı ve küçük karın olmamı istemişsin."

"Ne?" Ona çılgınca bir bakış attım. "Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey. Eğer üniversiteye gitmek isteseydin, iki işte çalışırdım, böylece okul masraflarını karşılayabilir ve çalışma konusunda endişelenmek zorunda kalmazdın. Ben de senin istediğini istedim, Nat."

"Şey, seninle olmak istedim." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Tanrım, ne kadar aptalız. Babamın bizi oynamasına izin verdik. Onun bir aktör olmasından nefret ediyorum. Yalan söylemekte çok iyi."

"Yani o boku söylemedin mi?"

"Hiçbiri," diyor başını dehşetle sallayarak. "Eve geldim ve bana Stanford'a kabul mektubu verdi. Başvurmamıştım bile! Bir şeylerin peşinde olduğunu anlamalıydım ama beni hayallerimden nasıl alıkoymak istediğine başladı ve bunun nereden geldiğini hiç sorgulamadım bile. Sadece incindim ve öfkelen dim." İnliyor. "Tanrım, ne kadar aptalmışız. Babam ikimizle de oynadı."

Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bir yanı m hüsrana uğradı; ikimiz de bu kadar öfkeli olmasaydık önleyebileceğimiz aptalca bir tartışma yüzünden yedi yılı mı kaybettim. Bir yanı m da rahatladı, Nat benim bir çöp olduğumu hiç düşünmedi.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. "Yedi yıl,"
diyorum yavaşça. "Boşa geçti."

Derin bir nefes alıyor ve gözlerini kapatıyor, sonra başını sallıyor. "Boşamı gitti bilmiyorum. Bu berbat bir şey ve bize bunu yaşattığı için babamı sarsabilirim-"

"Onu sallamaktan çok daha fazlasını yapabilirim," diyorum ona sertçe. Yumruğumu suratına geçirmek gibi.

"-Ama," diye devam ediyor. "Seninle gelmemi isteseydin gelebileceğimi bile söyleyemem. Babam o gece felç geçirdi.

Altıncı karısı Johanna da hemen ardından onu terk etti ve benden başka ona bakacak kimse kalmadı. Parası gitmişti ve sanki her şey bir gecede çökmüş gibiydi. Aramız iyi olsa bile onun yanından ayrılabilceğimi sanmıyorum."

Bunu duymak hoşuma gitmiyor. "Yani yine de onu bana tercih ederdin." "Seçmek diye bir şey yok," diyor kızgınlıkla. "Sahip olduğu tek şey benim. I

O hasta ve acı çekerken onu terk etmezdim, tıpkı sen de aynı durumda olsaydın seni terk etmeyeceğim gibi. Ve şimdi o ..." Başka tarafa bakıyor ve gözlerini siliyor. "Çoğu gün nerede olduğunu hatırlamıyor. Akli gidiyor. Seksen yedi yaşında ve sağlığı kötü durumda ve şu anda bile ondan uzak kaldığım için kendimi suçlu hissediyorum. gerekli . . ." Sesi kesiliyor ve başını hafifçe sallıyor.

Ben de biraz suçlu hissediyorum. Çünkü babası hastayken onu benimle takılmaya zorlayan bendim. O piçten nefret etmemin ve Nat'e her zaman hizmetçilerinden biri gibi davranmasının bir önemi yok. Nat onu seviyor. Her zaman onun onayını istedi, o vermek istemediğinde bile. Ama onunla ilgilenmeyi benimle birlikte olmaya tercih etmesi beni kızdırıyor. Bunun bir seçim olduğunu bile.

Benim için başka seçenek yok. Nat herkesi ve her şeyi seçebileceğim tek kişi. Ama onu mutsuz etmek istemiyorum. "Eve gitmek ister misin?"

"Hayır," diyor ve boğazından titrek bir kahkaha yükseliyor. Tekrar gözlerini siliyor. "Gerçekten istemiyorum. Ama kendimi suçlu hissediyorum çünkü seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum. En azından bana iyi davrandığında. Bazen öyle olmuyorsun ve o zaman suratına bir yumruk atmak istiyorum."

Kıkırdıyorum, biraz rahatlıyorum. Ona dokunmak için tekrar ayak bileğine uzanıyorum. Bunu yaptığımda ayağını koluma sürüyor ve aletim bu küçük okşamayla sertleşiyor. "Zaman zaman bir pislik olduğumu kabul etmeliyim-"

"Bir vesileyle mi?!"

"-Ama bunu yapıyordum çünkü kalbimi tekrar kırmanı istemiyordum."

Sessizleşiyor, gülümsemesi biraz soluyor. "Peki ya şimdi?" diye soruyor.

"Artık bunun için çok geç olduğunu düşünüyorum, çünkü seni önemsemekten asla vazgeçmedim. Asla."

Nat dudağını ısıırıyor ve salımdaki ipe uzanıp parmaklarını ona doluyor. Bakışları iki parmağı eksik olan ayağıma kayıyor. "Bilmiyorum Clay. Geçen gün gittiğinde beni gerçekten çok incittin.

Ve beni satın aldığını yüzüme vurduğunda. O zamanlar tanıdığımı sandığım Clay ile uyuşmuyor. Aşık olduğum Clay'le."

"Aynı kişi."

"Bunu düşünüyorum ve bazen de çok fazla zaman geçtiğini düşünüyorum." Sanki eskisi gibi olmadığımızı hatırlatmak istercesine uzanıp kalan ayak parmaklarımdan birine dokunuyor. "Belki de son yedi yılda çok şey değişti. Yani, bana bir bak." Vücudunu işaret ediyor. "Çok şey değişmiş."

"Ya da belki hiçbir şey değişmemiştir ve bunu sana kanıtlamama izin vermen gerekiyordur," diyorum ona hararetle. "Sadece bana bir şans ver."

"Zorundayım, değil mi? Beni kendi tarafına çektin." Nat bana kara bir kaşını kaldırdı.

"Bunun için üzgün değilim," diyorum ona. "Seni tekrar hayatıma sokmamı sağladı ve eğer iyi bir adammışım gibi davranıp eve dönmene izin vermemi istiyorsan, bu olmayacak. Seni burada, yanımda istiyorum. Seni yatağымda istiyorum. Seni hayatımda istiyorum, Nat. Ve eğer seni babanın evinden uzaklaştırmak için zengin bir pislik olmam gerekiyorsa, yapacağım şey bu."

Ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bütün bunlar beni elde etmek için miydi?" "Her şey senin için," diyorum ayık bir sesle. "Bunu tahmin etmedin mi?"

"Şimdi mi?"

Gözleri yine yaşlarla parlıyor. "Korkuyorum Clay. Ya aynı insanlar değilsek? Ya çok şey farklıysa?"

"O zaman yeni şeyleri birlikte öğreniriz," diyorum ona kararlılıkla. Farklı olması umurumda değil. Natalie'yi o zaman da istiyordum, şimdi de istiyorum.

Benim gözümde hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey değişmeyecek. O benim ve hep öyle kalacak.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Natalie

Bugün son zamanların en eğlenceli günü olabilir.

Clay'in bugün onun yanında olmam için beni manipüle ettiğini biliyorum. Buna kızmam gerektiğini biliyorum, tıpkı seks yaptıktan dakikalar sonra beni üç gün boyunca terk etmesine kızmam gerektiği gibi. Bu affedilemez olmalı.

Tıpkı babamın yedi yıl önce hem bana hem de Clay'e yalan söyleyerek bizi ayırmasına öfkelenmem gerektiği gibi.

Garip bir şekilde, artık kızgın değilim. Bunların hiçbirine kızgın değilim. Sadece hayatıma devam etmek ve mutlu olmak istiyorum. Babam eskiden olduğu kişinin bir kabuğu. Peki ya Clay? Clay özür diledi ve tekrar denemek istiyor. Bana söz verdiği kişi olabileceğini göstermek istiyor.

Bu yüzden geçmişte yaşamayı ve geçmişteki acılara takılıp kalmayı bırakacağım. Her şeyi olduğu gibi kabul edeceğim ve geleceğe bakacağım.

Garip bir şekilde özgürleştirici.

İlk defa yeniden bir geleceğim varmış gibi hissediyorum. Clay sadece borçlarımızı ödeyip bana nefes alacak bir alan açmakla kalmıyor, aynı zamanda biriyle gerçekten bir geleceğim olabilir. Şu ana kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemem çok garip. Her zaman biraz yalnız bir insan olmuşumdur ve çok fazla arkadaş edinmem. Bununla bir sorunum yok ama Clay'in etrafında olmak daha fazlasını istememe neden oluyor.

Günün tadını çıkarıyorum. Tanrım, günün tadını çıkarıyorum. Clay ile büyük "konuşmayı" yaptıktan sonra, aramızdaki tüm gerginlik buharlaşıp uçmuş gibi hissediyorum. Rahatlayabiliyorum ve tüple eğlenebiliyorum. Clay ve ben yaklaşık bir saat boyunca nehirde ilerliyoruz, sonra belirlenen yerde iniyoruz ve piknik alanına geri dönmek için bir servis aracına biniyoruz. Orada Ivy ve Boone hamburger ve sosisli sandviç servisi yapmakla meşguldü. Daha fazlası

Su şişeleriyle birlikte bira da dağıtılıyor. Ivy tüple gezmek için çok hamile, bu yüzden piknik yerinde sürekli bir ekip var ve insanlar çiftler ya da gruplar halinde tüple gezmek için yer değiştiriyor. Clay'in kardeşleri komik ve gürültücü, sürekli soytarılık yapıp birbirlerine sataşıyorlar. Yüzünü tıraş ettiği için Knox'la dalga geçiyorlar ve Knox birinin havlusunu çaldığında kardeşleri de ona sataşıyor. Görünüşe göre Knox insanların fark edip etmediğini görmek için bir şeyler çalmayı seviyor. Ivy benimle bir süre sohbet ediyor, Boone ile nasıl tanıştıklarını ve karnındaki bebeği anlatıyor, inanılmaz tatlı ve arkadaş canlısı. Ondan çok hoşlandım. Aslında bugün tanıştığım herkesten hoşlandım.

Lexi günün çoğunu Clay'in erkek kardeşlerini taciz ederek geçirir, onlar da sanki hiç sahip olmadıkları tuhaf arkadaşlarıymış gibi onu taciz ederler. Hatta Ivy'ye birkaç yoga hamilelik pozunun nasıl yapılacağını gösterir ve Seth ve Knox da herkesin eğlencesine pozları yapmaya çalışır.

Yemekleri ileri geri karıştırıyorum, birkaç bira içiyorum ve Clay beni düzenli olarak tubing yapmaya götürüyor, sanırım böylece diğerlerinden uzaklaşabiliyoruz. Her zaman elimi tutuyor ya da sahiplenici bir kolunu belime doluyor ve gerçekten de onun "ücretli asistanı" değil de kız arkadaşımıymışım gibi hissediyorum.

Ve öpüşüyoruz. Hem de çok. Tanrım, öpüşüyoruz.

Gece çökerken kimse ayrılmak için acele etmiyor. Nehirde alacakaranlıkta son bir tur attıktan sonra tüplerimizi geri veriyoruz. Boone bir şenlik ateşi yakıyor ve herkes ateşin etrafında takılıp konuşuyor ve gülüyor. Lexi bir kalıp çikolata ve marshmallow ile yanıma oturuyor ve s'mores yapmaya başlıyoruz. Genç Prices, Lexi'nin s'mores'larını yaptığı anda çalmaya çalışıyor ama ben kendiminkileri Clay'e veriyorum çünkü onun parmaklarını yalamasını izlemek hoşuma gidiyor.

Eğer bu yanlışsa, haklı olmak istemiyorum.

Sonunda esnemeye başlıyorum ve Clay kolunu belime doladığında eğilip başımı omzuna koyuyorum.

"Birazdan yola çıksak iyi olacak," diye mırıldanıyor Clay, eli dizime gidiyor. Teni benimkine karşı nefis bir serinlik hissediyor. "Düşmek üzereymiş gibi görünüyorsun."

İtiraz etmeye başlıyorum ama sadece esniyorum.

"Evet," diyor Clay. "Bu bizim işaretimiz. Hadi bakalım." Kıçımı okşadı. "Gitme zamanı."

"Affedersiniz," diyor Lexi ve garip bir İngiliz aksanı takınıyor. "İçki mi içtiniz, bayım? Eğer içtiyseniz bizi eve bırakmanıza izin veremem."

ruhlardan pay aldı."

"Az önce ne dedi?" Seth mırıldanıyor.

"İçki yok," diye söz veriyor Clay. "O işi Nat'e bıraktım. Belirlenmiş sürücü benim ve şimdi sevgilimi odamıza geri götüreceğim."

"Oh güzel, ben de gelebilir miyim?" Lexi mırıldanıyor. "Kendimi *hiç de* üçüncü teker gibi hissetmiyorum."

Ve sonra küçük bir suçluluk duygusu hissediyorum, çünkü Lexi'nin bütün gün kendini fazladan hissettiğini ve benim bunu fark etmediğimi düşünüyorum.

Knox telefonunu çıkararak, "Lexi'yi eve götüreceğim," diyor. "Şu anda soförümü arıyorum."

Tereddüt ediyorum ama Lexi bana sinsice göz kırptıyor ve Knox'un onu bırakmasında bir sakınca görmediğini söylüyor. Oookay, o zaman. "Eğer eminsen," diyorum, birinin konuşmasını bekliyorum.

Kimse bilmiyor. Lexi, Knox'un omzunun üzerinden okuduğu telefonunu işaret ediyor. "Ona bize Happy Meals getirmesi gerektiğini söyle."

Knox başını sallar ve yazmaya başlar.

"Evet, o iyi. Hadi," diye mırıldanıyor Clay.

"Seni sonra ararım," diye bağılıyor Lexi biz çıkarken. Kendimi biraz suçlu hissediyorum ama onu gelmeye zorlayamam ve onun ayık olduğunu biliyorum. İçki içen biri değil. Belki Knox'la ilgileniyordur? Onu yarın mesajla sorguya çekmek için aklıma bir not alıyorum.

Clay elimi tutup çantamı taşıırken kamyonetine geri dönüyoruz ve içeri girebilmem için kapıyı açıyor. Bunu yaptığım anda gözleri büyüdü.

"Ne oldu?" Yüzündeki ifadeden endişelenerek soruyorum. "Güneş kremi kullandın mı?"

"Daha önce yaptım." Şimdi o söyleyince içim ısındı. Gerçekten sıcak. Vizörü indirip yansımama bakıyorum.

Domates kırmızısı oldum. Aman Tanrım. Yüzüm çenemden saç çizgime kadar parlak pembe ve kafa derimin bile güneşten yandığına eminim. Bu nasıl mümkün olabilir? Takım elbisemin askısını kaldırıyorum ve örtülü olan soluk ten çizgisi bayrakta bir şerit olacak kadar parlak görünüyor. Hay Allah. Bu yarın acıtacak.

Parmak uçlarımı cildime bastırarak, "Pek işe yaramamış olmalı," diyorum güçsüzce. "Sanırım eczanede gördüğüm ilk ilacı aldığım için başıma bunlar geldi."

"Seni iyileştireceğiz bebeğim," diye söz veriyor Clay.

Sanırım bir noktadan sonra bana tekrar bebek demesini sorun etmemeye başladım.

Arabayı sürmeye başladı ve bir noktada sanırım uyuyakalmışım. Uyandığımda bir eczanenin önünde durduğumuzu görüyorum. "Burada bekle," diyor bana. Clay birkaç dakika sonra elinde bir poşetle dönüyor ve onu döşeme tahtasının üzerine koyuyor, sonra beni yanına yatırıyor. "Uyumaya devam et. Eve vardığımızda seni uyandırırım."

Başımı sallıyorum ve omzuna sarılıyorum. "Bu kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim," diyorum ona, esneyerek.

"Sorun değil," diyor kıkırdayarak. "Seni tuttum."

"Otele dönüş yolu uzun," diyorum ona, yüzümü sıcak ve lezzetli koluna sürterek. "Biraz benim sürmemi istersen haber ver."

"Biz iyiyiz," diye söz veriyor bana. "Sen uyu."

Uyuyorum. Uyuyakalıyorum ve uyandığımda kamyon durmuş ve Clay kapımı açıyor. "Hadi tatlım," diye mırıldanıyor ve beni kollarına alıyor.

Bu beni uyandırdı. "Clay," diye itiraz ediyorum. "Beni taşıyamazsın. Yürüyeblirim!" "Tuttum seni," diyor bana. "Sadece kollarını boynuma dola."

Başka seçeneğim olmadığı için yapıyorum ve otelde olmadığımızı görünce şaşıyorum. Bir karavanın önündeyiz. Oh. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet, otelden çok daha yakın. Yine de bakacak pek bir şey yok. Bunun için üzgünüm. Hiç kimseyi buraya getirmem." Merdivenlerden çıkıp kapıyı iterek açıyor, sonra da ışığı yakıyor. İçerisi, eski püskü bir kanepe, duvara monte edilmiş büyük bir düz ekran televizyon ve yakındaki bir sandalyenin üzerine atılmış battaniyelerle şaşırtıcı derecede temiz ve düzenli. Mutfağı bile derli toplu. Ev küçük ve biraz yıpranmış görünüyor, ancak Clay'in kişiliğini seyrek mobilyalarda görmek büyüleyici. Duvar da bir Houston Texans forması ve karşısında çerçeveli bir aile fotoğrafı var. Beni yere bırakıyor ve sonra hafifçe burnuma bir öpücük konduruyor. "Cildini serinletmek için soğuk bir duş almalısın."

"Kendimi iyi hissediyorum," diye itiraz ediyorum. "Etrafa bakmayı tercih ederim."

"İyisin, ha?"

"Kesinlikle."

Parmağıyla omzumu dürtüyor.

"Ow." Elini çekiyorum.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Git duşa gir yoksa seni tokatlayacağım." Kaşlarını bana doğru oynattı. "Tabii bu hoşuna gitmezse."

"Belki yapardım, belki de yapmazdım," diyorum kibirli bir şekilde. "Sözleşmemizde var mı?"

Sadece homurdanıyor. "O arsız kışını duşa sok yeter. *Soğuk* bir duş," diye işaret ediyor. "Ve sonra buraya gelip biraz su içeceksin, çünkü susuz kalmanı istemiyorum."

"Dırdır, dırdır, dırdır," diye takılıyorum ve sonra esneyerek bunu mahvediyorum. "Bu gece senin yatağında mı uyuyacağız?"

"Evet, öyle. Sabah otele geri döneceğiz." Beni geçip karavanın içine doğru ilerliyor ve bir kapı açıyor. İçeride düzgünce istiflenmiş çarşaf var ve bir havlu çıkarıp bana uzatıyor.

"Ben gidiyorum, ben gidiyorum" diye mırıldanıyorum. Havluyu ondan alıyorum ve işaret ettiği kapıya yöneliyorum. Banyo bir toplu iğne kadar temiz -Clay'in kaba ve yuvarlanan dış görünüşü göz önüne alındığında beklediğimden daha temiz- ve duş kabındaki vücut yıkama suyu onunki gibi kokuyor. Soyunmadan ve duşu açmadan önce uzun, cennet gibi bir an kokluyorum.

Soğuk su bana bir kütük gibi çarpıyor. Tehditkâr bir çığlık atıyorum ve fayansa yapışıyorum, ne kadar dondurucu soğuk olduğunu görünce şok oluyorum. Düğmelerle oynayıp suyu nasıl biraz daha sıcak hale getireceğimi bulmam biraz zaman alıyor ve sonunda dayanabildiğim kadar spreyin altında titriyorum.

Dışarı çıktığımda aynaya hızlıca baktığımda sabah bunu hissedeceğimi anlıyorum. Gerçekten, gerçekten bunu hissedeceğim. Cildim koyu, kızgın bir kırmızı ve mayomun kapladığı yer soluk beyaz. Ugh. Acı verici olmasının yanı sıra hiç de seksi görünmüyor.

"Dışarı gel," diye sesleniyor Clay bana.

Havluyu vücuduma sarıyorum ve onun sesini takip ediyorum. Güneş yanığı artık beni vurmaya başlamıştı ve kendimi bitkin ve ağrılı hissediyordum. Clay yatak odasında bekliyor - avcılık ve iş dergileriyle dolu bir komodinin ve battaniyeleri çıkarılmış, serin beyaz bir çarşafın ortaya çıktığı tam boy bir yatağın bulunduğu küçük, temiz bir oda.

Clay bana "Uzan," dedi ve yatağa vurdu. "Yanıklarına aloe vera süreceğim."

"Seni bekliyor olmalıydım," diyorum ona acınası bir şekilde. "Geri dönüşün anlaşmanın bir parçası olmadığına eminim."

"Anlaşmayı siktir et," diyor. "Gir şu yatağa artık, bebeğim."

Tamam, yatağa girmemi istemesi biraz anlaşılmamıza benziyor. Yapıyorum ve dikkatlice karnımın üzerine uzanarak sırtımı ona gösteriyorum. Hareketlerim havlunun kaymasına neden oluyor ve kızarmış tenime sürtündüğünde inliyorum.

"Beni öldürüyorsun Nat," diyor Clay sinirli bir sesle. "Seni acı içinde görmekten nefret ediyorum."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, acı çekmekten hoşlanmıyorum."

Kıkırdıyor ve havluyu sırtımdan aşağı çekiyor. "Hayır, bu pek yardımcı olmuyor."

Elinden havluyu kapıyorum ve popomu göstermeden önce havluyu tekrar yukarı kaldırıyorum. "Sadece omuzlarımı yapabilirsin."

"Sanki her santimini zaten görmedim," diye dalga geçerek havluyu tekrar aşağı çekiyor. "Bu kadar utangaç olmayı bırak."

"Çıplak seksi olmak başka bir şey," diye homurdanıyorum. "Çıplak hasta olmak başka."

Çıplak hasta olmak iyi bir çıplak olmak değildir."

"Ne zaman çıplak olsan, bence bu iyi bir çıplaklıktır." Kapağın çevrildiğini duyuyorum ve bir sonraki anda sırtıma çılgılık attıracak kadar soğuk bir şey sıçırıyor. İtiraz çılgınlıklarım üzerine Clay tekrar gülüyor. "Özür dilerim. Sanırım soğuk."

"Berbat bir bakıcısın."

Bir an sonra eli sırtımı yumuşatıyor, o soğuk, yatıştırıcı losyonu etrafa yayıyor ve aniden ne kadar iyi hissettirdiğini görünce inliyorum. "Kimseyle ilgilenmeye alışık değilim," diye itiraf ediyor Clay. "O yüzden en tatlı hemşire olmayabilirim ama en heveslisi ben olacağım."

"Heves iyidir." Gözlerimi kapatıp başımı ellerimin üzerine koyuyorum ve o yanığıma aloe sürerken rahatlıyorum. "Bunun için gerçekten minnettarım." "Zerre kadar umurumda değil. Sana biraz daha dokunmama izin ver ve

Bu konuda açgözlüyüm."

Kendi kendime gülümsüyorum. "Bütün gün boyunca bana dokundun."

"Bu ondan bıktığım anlamına gelmiyor." Sırtıma bir topak daha aloe koyuyor ve onu da ovmaya başlıyor. "Baban... gerçekten hasta olduğunu söylemiştin, değil mi? Ona sen mi bakıyorsun?"

"Biliyorum," diyorum usulca. Clay'le babam hakkında konuşmak garip geliyor, özellikle de babamın bizi birbirimizden ayrı tutmak için çok şey yaptığını fark ettikten sonra. "Ona kızmak zor, çünkü ona ne olduğunu biliyorum. Felç geçirdikten sonra eskisi gibi olmadı. İyileşmesi aylar sürdü ve tekrar hareket edebilecek duruma gelene kadar,

Johanna boşanma davası açmıştı ve muhasebecileri bana hiç parası kalmadığını bildirmişti. Daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştüm ... ve sonra beni, ben beş yaşındayken ölen annemle karıştırmaya başladı."

Elleri nazikçe omuzlarımı okşuyor. "Ahh. Bu acı verici olmalı."

Başımı salladım. "İlk başta bunun sadece bir büyü olduğunu düşündüm. Belki de felçten sonra biraz zorlanıyordu. Ama sonra giderek daha fazla olmaya başladı. Uyanıyor ve bir filme geç kaldığını düşünüyordu. Ya da bazen nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmuyor ve sanki ona işkence ediyormuşum gibi bana bağırıp çağırıyordu. Bazen de kötü bir dönem geçirdiğinde annemin ölümünü hatırlar ve ağlar da ağlar. O günler en kötü günler." Sertçe yutkunuyorum. "Muhtemelen bir bakımevinde kalması gerekiyor ama en basitinden başka bir şeye param yetmiyor ve dünyanın Chap Weston'ın kötü kalpli kızı tarafından ucuz bir bakımevine atıldığını bilmesini istemiyorum."

"Yani onun yerine müze işletmeye mi başladın?"

"Yapılacak tek şey bu gibi görünüyordu. Hâlâ aklı başındayken, filmlerden hatıra kalan bazı eşyalarını satmayı önerdim. Onda tonlarca var, biliyorsun. Debbie Reynolds'la birlikte tüm stüdyo müzayedelerine katıldığını söyledi. Hiçbirini satmak istemedi. Reddetti ve bunlar onun eşyaları, bu yüzden onun etrafından dolaşamam. Zaten bunu yapmak zalimlik olurdu. Ben de bir süre eBay'de imzalı resim ve fotoğraf satmaya çalıştım. Çok para kazandırmadı ama bir gün aniden bir hayranımız geldi ve babamın fotoğraflarını istedi, babam da ona etrafı göstermekten ve koleksiyonunu gezdirmekten büyük mutluluk duydu. İşte müze böyle başladı."

"Mmm." Elleri en lezzetli şekilde sırtımdan aşağı kayıyor. "Stanford'a hiç gidemedin, değil mi?"

"Kasabadan hiç ayrılmadım bile," diye itiraf ediyorum. "Babamın sağlık sorunları birbirini izledi ve durumu düzeldiğinde para da herkes de bitmişti. Sürekli hizmetçilerimiz, yardımcılarımız ve uşaklarımız varken hiç kimsemiz yoktu. Babamın sahip olduğu tek şey bendim. Bu yüzden . . . Kaldım ve işleri yoluna koymaya çalıştım."

"Sen tanıdığım en sadık insansın Nat." Sesi boğuk. Nedense bunu ondan duymak ağlayacakmışım gibi hissettiriyor.

"Görünüşe göre en önemli kişi dışında herkese sadık."

"İkimiz de aptal çocuklardık," diyor ve elleri kıcıma doğru kayıyor ve onu yoğurmaya başlıyor. Tam olarak güneş yanığı sayılmaz ama itiraz edecek gücü kendimde bulamıyorum. Çok iyi hissettiriyor. "Belki de akıllanmak için birkaç yıl ayrı kalmaya ihtiyacımız vardı. Tekrar bir araya gelmeden önce dünyanın bize birkaç darbe indirmesine izin vermeliydik."

"Belki."

"Yine de bu babanın suratına yumruk atmak istemediğim anlamına gelmiyor."

"Senin kim olduğunu hatırlayacağından şüpheliyim," diyorum iç çekerek. "Ve ne yaptığının farkında olduğunu bile bilmiyorum. Babam her zaman ..."

"Bencil mi?" Clay gönüllü olur.

Bunun için yanlış bir kelime gibi görünüyor. "Açıklaması zor. Hollywood'daki insanlar sizden ve benden farklı. Altmış yıl boyunca etrafını saran insanlar ona ne kadar muhteşem olduğunu söylediler. Bence böyle şeyler eninde sonunda insanın aklını başından alıyor. Ayrıca, ekranda başka insanlar gibi davranması için para alıyordu. Ekran dışında, bunu nasıl kapatacağını bildiğini sanmıyorum. Babam kimin yanında olursa olsun şov yapar. Sanırım bu yüzden birçok kez boşandı. Tüm oyunculuk katmanlarını soyduğunuzda altta pek bir şey kalmıyor."

"Bana sorarsanız biraz üzücü."

Ve bu doğru kelime. Üzücü. Babamın hasta olması ve çok genç bir kızıdan başka kimsesinin kalmaması üzücü. Şöhretin doruğuna ulaşmışken son günlerini unutulmuş ve yalnız geçirecek olması üzücü. Hiç kimseyle gerçek bir bağ kuramadığı için üzgünüm... benimle bile. Onu önemseydiğim ve hâlâ küçük bir kızken hep istediğim gibi bir baba olmasını dilediğim için üzgünüm. "Evet. Üzücü."

Clay'in elleri yine popomu okşuyor ve sonra parmakları kalçalarımın iç kısımlarına doğru kayıyor. Vücuduma sıcak küçük karıncalanmalar gönderiyor. "Um . . ."

"Burada güneş yanığı değilsin ama dayanamıyorum," diye mırıldanıyor. "Ağzımı teninde gezdirmeyi çok istiyorum ama güneşten yanmışsın. Seni incitmek istemiyorum."

"Ve muhtemelen bir ağız dolusu aloe istemezsin," diye takılıyorum, ama nefesim kesiliyor ve tahrik oluyorum. "Artık babam hakkında konuşmayalım, tamam mı? Ortamı bozuyor."

"Tamamen katılıyorum. Neden arkana dönmüyorsun ve ben de senin için önünü ovmuyorum?"

Sırt üstü dönüyorum ve ellerimi göğüslerimin üzerine koyuyorum, utanıyorum. Yanık tenim çarşaflara sürtünüyormuş gibi hissediyor ve

irkiliyorum. "Belki de yüzüstü kalmalıyım. Sanırım sırtım önümden iki kat daha kötü."

Clay bana hınzırca sırıtarak, "Evet ama manzara böyle muhteşem," diyor. Bir an için yedi yıl önce aşık olduğum çocuğa o kadar benziyor ki nefesim kesiliyor. Sakalı gitmiş, biraz daha genç görünüyor ama o hâlâ Clay. Hâlâ yakışıklı, hâlâ yontulmuş, bronzlaşmış ve lezzetli. Gülümsemesi kayboluyor ve inliyor. "Bana bakış şeklin, Nat-"

"Özür dilerim," diyorum uysalca.

"Sakın özür dileme. Beni gözlerinle yiyip bitirmene bayılıyorum." Bakışları hararetli ve ellerimden birini tutup göğsümden kaldırıyor. "Bunları benden saklamayı da istemiyorum. Onlar benim. Her şeyin bana ait."

"Beni satın aldığın için mi?" Alay ediyorum.

Gözlerindeki bakış ciddi. Aç. Sahiplenici. "Hayır. Çünkü sen hep benimdin ve hep benim olacaksın."

Bu sözler karşısında ürperdim. Tanrım, onun yanında kendimi çok muhtaç hissediyorum. Daha fazlası için çok aç. "Gidip güneşte yanmak zorunda kaldığım için özür dilerim," diyorum usulca. "Sanırım bu gece seks yapma umutlarımı mahvettim. Ve burada sürekli yeniden birleşme seksinin ne kadar harika olduğunu duyuyorum."

"Mmm. Bana sorarsan hiçbir şey mahvolmadı." Eğilip hafifçe yuvarlaklaşmış karnıma bir öpücük konduruyor ve sonra tenimi yalıyor. Oram solgun ve yanmamış. Sonra daha aşağıları öpüyor. Ve daha da aşağıya, tümseğime doğru bir çizgi çiziyor.

"Clay," diye itiraz ediyorum usulca. Bana oyuncağı olmam için para ödüyor olması ve bu gece tüm zevki onun veriyor olması doğru görünmüyor. Çünkü ne yapmak istediği çok açık ve ben onu durdurmak istediğimden emin değilim. Tanrı merhamet etsin, istediğim *son* şey onu durdurmak.

"Sen sus. Bu senin için olduğu kadar benim için de," diye mırıldanıyor ve sonra kalçalarımı birbirinden ayırıyor.

Nedense bundan şüpheliyim. Ama inanmak istiyorsa, ona izin vereceğim.

Ağzı amıma inerken saf bir zevk sesi çıkarıyor. "Günlerdir bunu düşünüyordum." Eli kalçamı kavırıyor ve bana uzun, sevgi dolu bir tat veriyor, sonra dilini klitorisimin etrafında döndürüyor. Bu his karşısında haykırıyorum, vücudum tepki olarak sarsılıyor. Clay bana, "Bu amın tadı ne kadar güzel diye kendimi kandırdığımı sanıyordum," diyor. "Hayal gücümün çıldırdığını ve onu olduğundan daha iyi gösterdiğimi sanıyordum. Ama şimdi seni tekrar yalayabildiğime göre? Yanılmamışım. Sen benim yeni favori lezzetimsin, bebeğim."

Titreyerek inliyorum. Hangisinin daha iyi olduğunu bilmiyorum - onun iğrenç sözleri mi yoksa beni en gizli yerimden öperkenki ağzı mı? Tek bildiğim durmasını istemediğim. Asla.

Clay dilinin uzun, yavaş darbeleriyle beni yalıyor, klitorisimin üzerinde biraz işkence biraz da mutluluk hissi veren bir şekilde ileri geri sürüklüyor. İhtiyaçtan kıvranmama neden oluyor ve yatakta ne kadar kıvranırsam, kalçalarımı o kadar sıkı kavıyor, böylece kaçamıyorum.

"Clay," diye inliyorum. "Tanrım, lütfen dur. Beni öldürüyorsun."

"Gerçekten durmamı istiyor musun?" diye soruyor ve sonra dilini klitorisimin kaputu boyunca kaydırıyor. "Yoksa sana biraz daha vermemi mi istiyorsun?" Bir parmağı göbeğimin girişinde oynuyor, oradaki hassas etimin etrafında dönüyor.

Lanet olsun. "Daha fazla," diye bağıriyorum. Tanrım, çok daha fazlasını istiyorum. Boşalmak istiyorum. Beni parmaklarıyla becermesini istiyorum. Her şeyi istiyorum. "Eğer şimdi durursan, sanırım çılgılık atabilirim."

"Çılgılık atacağın düşüncesi hoşuma gidiyor," diyor ve kıvrımlarıma hafif bir öpücük daha konduruyor. Parmağını içime daldırıyor ve sonra yavaşça içeri ve dışarı doğru okşamaya başlıyor. "Kontrolünü kaybettiğin zaman hoşuma gidiyor Natalie. Her zaman çok düzgün ve çekingensin. Seni vahşi bir kediye dönüştürmek istiyorum." İkinci bir parmak daha ekliyor ve kendimi dolu ama yine de içim boş hissediyorum. Daha fazlasını istiyorum. Artık onu içimde hissettiğime göre, neyi kaçırdığımı biliyorum.

Bu lezzetli işkence karşısında boğazımdan kısık bir inilti yükseliyor.

"Bu daha iyi," diye fısıldıyor Clay, sonra dilini klitorisime değdiriyor. "Ağzımı üzerinde ne kadar sevdiğini söyle, Nat."

Bu noktada tutarlı düşünmenin ötesindeyim. Tek bildiğim, adını her haykırışımda dilinin hareket ettiği. Her inlediğimde parmakları içime pompalanıyor. Sessizce beni gürültülü olmaya teşvik ettiğini biliyorum ama umurumda bile değil. Beni acımasızca dillerken, eliyle iterken yalvaran bir karmaşayım. Zevk arttıkça sesim de artıyor. Orgazm olduğumda, Clay'in adını haykırdığımı üç ilçeden insanların duyduğundan eminim.

Ama dostum, buna değdi. Nefes nefese battaniyeye uzandığımda, zevk üzerime çökerken sersemlemiş bir halde tavana bakıyorum. Tam geçen seferkinden daha iyi olamayacağını düşünürken, Clay yanıldığımı kanıtladı.

Kalçama bir öpücük konduruyor ve sonra yanımdaki yatağa geçiyor. Başını bir eliyle destekleyerek, ben nefes nefese kalırken bana bakıyor ve

nefesimi tutmaya çalışıyorum. Rahatlamaktan kemiksiz ve güçsüz hissediyorum ama aynı zamanda şu anda kendimi çok ama çok seksi hissediyorum. Uzanıp alnımdaki terli bir tutam saç fırçaladığında, serin elinin tenimdeki hissi bana bazı yerlerimin parlak kırmızı olduğunu hatırlatıyor. "Bu muhtemelen benim en baştan çıkarıcı anım değil," diyorum ona gülümseyerek.

"Yanırlırsın," diyor ve eğilip dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor. Ağzında hafif bir misk tadı olduğunu fark ediyorum ve tadına baktığım şeyin ben olduğumu anlayınca kızarıyorum. Vücudu benimkine baskı yaparken, sikini kalçamda hissedebiliyorum. Hâlâ sert, sikinin ucu pre-cum ile ıslak.

Tabii ki zor. Boşalmadı. Sadece ben zevk aldım.

Bu bir şekilde yanırlış görünüyor. Ağzını tekrar indirdiğinde öpücüğe doğru eğiliyorum ve elimi sikine doğru kaydırıp parmaklarımı uzunluğunun etrafında kıvırıyorum.

Ağzı bir solukta benimkinden ayrılıyor. Gözleri kapanıyor ve alnını benimkine bastırıyor. Güneş yanıklarında yarattığı sancıya aldırıyorum bile.

-Verdiği yanıt beni büyülüyor. "Nat," diye nefes alıyor. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum. "Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum." Sanki bu koca salak ona dokunmak istemeyeceğimi mi sanıyor? O muhteşem biri. Ve onu çıplak gördüğümünden beri ona dokunmak istiyorum. Bana zevk verdiği gibi ben de ona zevk vermek istiyorum.

Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olsun istiyorum.

Parmaklarımla onun uzunluğunda aşağı yukarı oynamasına, onu keşfetmesine izin veriyorum. Parmaklarımı her damarın, her kıvrımın üzerinde gezdiriyorum, teninin burada ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu ve altında ne kadar sert olduğunu görünce büyüleniyorum. Aletini çevreleyen yumuşak tüyler yay gibi ve koyu renkte, kesesini avuçlamadan önce üzerlerini fırçalıyorum. "En iyi ne hissettiriyor?" Merakla soruyorum.

"Hepsi," diyor bana. "Hepsi iyi hissettiriyor. Elini üzerime koyduğün sürece ne yaptığın umurumda değil."

Bunu kesinlikle yapabilirim. Parmak uçlarımla sikinin başını okşuyorum, orada boncuklanan sıvıyla oynuyorum ve onu tenine sürüyorum. Sanırım ona elle muamele etmek istiyorum ama onu nasıl düzgün kavrayacağımdan emin değilim. Eğilip ağzımı onunkine doğru bastırıyorum ve beni öptüğünde, Clay olarak düşünmeye başladığım tüm

yoğun aciliyetle öpüyor ve bu beni yeniden heyecanlandırıyor. Sikini kavrayışım sıkılaşıyor ve

Elimi ona deneysel bir şekilde pompalıyorum. Bir şey söylemeyince, tekrar yapıyorum.

Öpücüğü daha acil hale geliyor, dili benimkine sürtünüyor.

"Yanlış mı yapıyorum?" diye soruyorum. "Nasıl daha iyi yapabilirim?"

Clay'in eli benimkini kavlıyor ve parmaklarımı sikinin etrafında yumruk yapıyormuşum gibi hissedene kadar sıkıyor. "Daha sert ol," diyor, kelimeler dudaklarıma çarpıyor. Dili ağzıma doğru kayıyor ve elimi kendini okşamak için kullanırken bile beni yalıyor. Alçak sesle inliyor, sonra alt dudağımla hafifçe ısıyor.

Vay canına. Bu beni de tahrik ediyor. Onu tekrar öpüyorum, daha acil bir şekilde ve sikini bir kez daha pompalıyorum.

Clay elini benimkinin üzerinde tutuyor, beni yavaş ve sert bir şekilde okşamak için kullanıyor. Sonra elimi, onu tam başının dibinden kavrayana kadar şaftından yukarı çekiyor. Çırpınan öpücükler arasında bana "Burayı küçük, sıkı sık," diyor.

Gözleri ihtiyaçla kapanıyor ve diğer eli sanki işleri yoğunlaştırmak için çaresizmiş gibi göğüslerime dokunuyor.

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. İsteddiği gibi yapıyorum, küçük, sıkı küçük sarsıntılar kullanarak horoz başının tepesine sürtünüyorum ve bunu yaparken sırtımı eğiyorum, göğüslerimi ona doğru itiyorum, böylece meme uçlarımla cildine sürtünüyorum.

Nefesi patlıyor ve göğüslerimden birini sıkıca kavrayıp iki parmağının arasında meme ucumla oynuyor. Diğer eli benimkinin üzerine, sikinin üzerine kapanıyor ve sonra beni yönlendiriyor - onu daha sert ve daha hızlı çekmem için beni zorluyor.

Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Göğüs ucumu çimdiklediğinde nefesim kesiliyor ve ağzı tekrar benimkini alıyor, sonra sanki beni öpmeye konsantre olamıyormuş gibi açılıyor. Bu kadar çok şey varken olmaz. Heyecanla nefes alıyorum, ona sürtünüyorum ve beni şaftını ovmak için kullanırken yardım etmeye çalışıyorum.

Nefesi patlıyor ve elimi sıcak ve yapışkan bir şey kaplıyor. Şaşırtıcı bir şekilde devam ediyor, elini -ve benimkini- birkaç uzun an boyunca sikinin üzerinde aşağı yukarı sürüklemeye devam ediyor, orgazmı sağlıyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor ve alnını tekrar benimkine bastırıyor.

Kendine gelmesi için zor nefes alarak bekliyorum. Bu benim orgazmım bile değildi ve şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlardan biriydi.

Clay derin bir nefes alır. "Temizlenmeliyiz."

"Duşa geri dönelim mi?" Ben gönüllü oluyorum. "Muhtemelen ikimizi

de oraya sıkıştırabiliriz." Küçüktü ama birbirimize biraz sürtünerek idare edebileceğimizi düşündüm.

Bana sırtıyor ve ağızma sert, hızlı bir öpücük daha konduruyor.
"Büyük akıllar ve hepsi bu."

Ona gülümsüyorum. Garip ama kendimi mutlu hissediyorum. Istakoz gibi kızarmış olmam ya da tüm bunların ertesi gün başıma yıkılabilecek olması umurumda bile değil. Birlikte yedi yılımızı kaybetmiş olmamız ya da Clay'in bir karavanda yaşaması ve babamın ondan nefret etmesi umurumda değil.

Mutluyum. Bunun uzun süreceğinden şüpheliyim -asla uzun sürmez- ama şimdilik mutluluğun tadını çıkaracağım ve keyfime bakacağım. Başka hiçbir şey olmasa bile, hayat tekrar boka sardığında saklayabileceğim güzel bir anım olacak.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Bir Hafta Sonra

Natalie

LEXI: Evin önünden geçtim ve tadilat neredeyse bitmiş gibi görünüyor.

LEXI: Ve büyük bir açılış duyurusu yapan büyük bir reklam panosu var. Otoyolun hemen dışında. Birinci sınıf gayrimenkul!

LEXI: Kaç tane oral sekse mal oldu? Bir arkadaş için soruyorum. Günaydın, Lexi. :)

LEXI: Ooh, bir gülen yüz. Birileri mutlu. NATALIE: Birisi!

LEXI: İğrenç ilişkinizin iğrenç detaylarını bana anlatmayın. Az önce bana oral seks hakkında soru sordun.

LEXI: Kibarca sohbet etmeye çalışıyordum. Oral seksle mi?!

LEXI: Kahvaltıdan önce paslı bir trombonu gündeme getirmenin çok fazla olabileceğini düşündüm.

Sormayacağım bile. NATALIE: İşler nasıl?

LEXI: Kötü olduğunu söylemiyorum. . .

LEXI: Ama diyorum ki yoga dersi almak isteyen birini tanıyorsanız, oldukça açık bir programım var.

Belki de biraz daha arkadaş canlısı olmayı denemelisin? Yerlilerin çoğunu korkutup kaçırdığınıza eminim.

LEXI: Seni dalkavuk!

LEXI: Gerçekten, bugün ilerleyen saatlerde stüdyoyu gezmek için gelecek potansiyel bir müşteri-yatırımcım var.

Yaşasın!!!

LEXI: Anlat bakalım. Clay ile işler nasıl?

Rüya gibi. :) Mükemmel bir hafta geçirmek mümkün mü? Ben geçirmişim gibi hissediyorum.

LEXI: İğrenç. Çok fazla duygu var.

Elimde değil. Birlikte iğrenç derecede duygusalız. LEXI: Peki bu hüzünlü hafta boyunca ne yaptınız?

NATALIE: Şey, otelde kalıyorduk. Bir gün şehir merkezinde turistik şeyler yaptık ve biraz alışveriş yaptık. Ve sadece normal buluşma şeyleri. Güzeldi.

LEXI: Hiç hayalet gördün mü?

NATALIE: Hayır mı?

LEXI: Ona hayalet avına çıkmak istediğini söylemelisin.

Ben hariç mi? Onunla yemeğe ve sinemaya gitmeyi tercih ederim.

LEXI: Sen tam bir avamsın. Onunla birlikte olmamana şaşırdım. Şimdi.

LEXI: Yoksa . . . sen misin?

NATALIE: Hayır, bugün toplantılarla dolu bir günü var. Bazıları bazıları PBO ve bazıları IC. LEXI:

PBO MU? IC?

NATALIE: PBO = Price Brothers Oil. Kurul toplantıları.

IC = IntelligentCamo. Kurmaya çalıştığı start-up. Askeri tipler ve avcılar için uygun fiyatlı olmasını istiyor. Bütün planını hazırlamış. Gerçekten çok ilginç!

LEXI: Yaaaawn.

Tamam, tamam. Ağladığımı biliyorum.

LEXI: O üç gün seni terk ettiği için özür diledi mi? NATALIE:

Dün söyledim mi? Özür diledi bile.

LEXI: Evet ama bence her gün özür dilemeli. Hatta her gün yalvarmalı!

LEXI: Bu yüzden bekâr olabilirim. NATALIE:

Knox'tan haber var mı? LEXI: Kimden?

Knox? Clay'in kardeşlerinden biri mi? İkiniz geçen hafta t p partisinde iyi anlaşmış gibiydiniz.

LEXI: Eh.

Sanırım değil. Senin tipin değil mi? LEXI: Öyle de denebilir.

NATALIE: Senin tipin ne? LEXI: Byronically ironik?

LEXI: İronik olarak byronik mi?

NATALIE: Keşke bir kez olsun ciddi olsaydın!

LEXI: Asla!

Keşke Knox'la iyi anlaşsaydınız. Çifte randevu falan eğlenceli olurdu. Clay ve ben geçen gece Ivy ve Boone ile yemek yedik. İkisinden de gerçekten hoşlandım! Ivy çok tatlı. Clay'in bir ev bakmasını istiyor ve bu konuda benim fikrimi almak istiyor. Boone da çok iyi biri. Karısına karşı çok korumacı.

LEXI: Boone'la daha önce tanışmadın mı? Sen ve Clay  ıkarken?

NATALIE: Hayır, o sırada babasıyla birlikte sondajda çalışıyordu.

LEXI: Mmhmm. Bana ev alışverişinden biraz daha bahset. LEXI: Ooh ooh! Bekle! Onlara Clay'in bir yurttta yaşamak istediğini söyle. Ne?

LEXI: Bir yurt! Google'dan bak. Ben beklerim. NATALIE: Sanmıyorum

NATALIE: Babamın hemşiresinden bir mesaj daha alıyorum.

TTYL LEXI: L8R

* * *

ALICE: Bayan Weston, babanızın birkaç gündür aklı başında olduğunu ve sizi sorduğunu bilmenizi istedim. Görünüşe göre sizi çok özlemiş. Önümüzdeki birkaç gün içinde uğrayıp onu ziyaret edecek vaktin olacak mı? Bay Price'in sizi meşgul ettiğini biliyorum ama babanıza soracağıma dair söz verdim.

Bay Price yarın şehir dışında olacak. Öğle yemeği için uğrayacağım. Şimdi arayıp babamla konuşayım mı?

Buna gerek olmadığını söylüyor. Biraz kestirmek için uzanmak üzere. Yarın seni görmeyi dört gözle beklediğini söylüyor.

* * *

Sedan Chap Weston Müzesi'nin yeni otoparkına girerken kendimi biraz keyifsiz hissediyorum.

Bir bakıma, geri dönmek istemiyorum. Bunu düşünmek korkunç ama elimde değil. Geçen hafta Clay'le o kadar mutluydum ki, bunun bitmesini istemiyorum. Mutluluk balonuma hiçbir şeyin müdahale etmesini istemiyorum. Araba yanaşırken fark ediyorum ki, ben günlük hayatıma devam ederken, burada babamla pek de mutlu değildim.

Sonra da böyle şeyler düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum. Clay hayatıma gireli iki haftadan az oldu. Tekrar aşık olmamız daha uzun sürecektir, değil mi?

Ama eminim ki şu anda yine oradayım. Belki de hiç durmadım.

Tabii ki bunu Clay'e söylemeyeceğim. Deli olduğumu düşünecektir. Nasıl hissettiğimden ve onun da aynı şekilde hissettiğinden kesinlikle emin olana kadar bir süre daha bekleyeceğim.

Babamın bu resme nasıl uyum sağlayacağını bilmiyorum. Şu anda her şey yolunda gidiyor elbette ama Clay'in üç hemşire için sürekli para saçmaya devam etmesini bekleyemem, babamın da neredeyse her zaman Clay'le birlikte olursam mutlu olmasını bekleyemem. Üçümüz de garip bir bekleyiş içindeyiz. Geleceğin bazı şeyleri değiştireceğinden korkuyorum.

Şu ana odaklan, kendime hatırlatıyorum. Şu anda sahip olduklarınızın tadını çıkarın. Yarının ne getireceği konusunda endişelenme.

Gözlerimi kapatıp Clay'i düşünüyorum, telefonumu elimde sıkıca tutuyorum. Kardeşleriyle birlikte potansiyel kazı alanlarından birini ziyaret ediyor. Görünüşe göre Boone bir kazıbilimci -her ne demekse- ve bu yüzden pek çok kazı yeri ziyaretine bizzat gitmeyi seviyorlar. Clay onunla gitmemi istedi çünkü geç saatlere kadar eve gelemeyecekti ve beni yalnız bırakmak istemedi. I

içten içe onunla gitmek istememe rağmen reddettim. Babam beni çağırıyor ve ben de gidip onunla vakit geçirmek zorunda hissediyorum.

Ve işte buradayım.

Gözlerimi tekrar açıyorum ve yeni yenilenmiş otoparka bakıyorum. İtiraf etmeliyim ki şu ana kadar evin ve arazinin ne kadar perişan olduğunu fark etmemiştim. Benim bildiğim park yeri pütürlü, engebeli ve çukurlarla doluydu; şimdi ise pürüzsüz bir kaldırım ve müşteriler için düzgünce belirlenmiş park yerleri var. Otoparkı çevreleyen çitler düzgün bir şekilde budanmış ve çeşmenin yanındaki bahçe alanı makyajlanmış. Birkaç cılız kaktüs ve yerli Teksas bitkisi yerine, çiçek açan çiçekler, bir pergola ve yepyeni çalılardan gelen renk cümbüşü var. Çimler daha önce hiç görmediğim kadar biçilmiş ve yeşillendirilmiş; hatta bir bahçıvan müzenin içine giden yürüyüş yolu boyunca daha fazla çiçek dikeyor.

Şoför arabayı park edip yanıma geldi ve kapıyı açtı. "Sizi burada bekleyeceğim Bayan Weston. İstedığınız kadar zaman ayırın."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim." Telefonumu cebime atıp eve bakıyorum, midem düğüm düğüm. Evin dışına dağılmış birkaç işçi var, ikisi merdivenlerde ve ikinci kattaki bir pencereyi değiştiriyorlar. Müze için sevimli bir logo ve babamın daha genç, daha ünlü günlerindeki bir resmini içeren yeni bir tabela var. Tüm değişiklikleri onaylamış olsam da, hediyelik eşya dükkânının yeni açılışını, taze boyayı ve yepyeni çatıyı görünce yine de şaşırdım. Her şey yepyeni görünüyor. Sadece iki kısa hafta içinde neler yapılabildiği inanılmaz. Sanki burada bana ihtiyaç yokmuş gibi.

Eminim hüsnükuruntu.

Ön kapıyı açıyorum ve içeride işler pek bitmemiş görünüyor. Müze parçalarının hepsi toz bezleriyle örtülmüş, duvarlar boyunca istiflenmiş ve halılar kaldırılmış. Adamlar hararetle ve şaşırtıcı derecede sessiz bir şekilde döşemeler üzerinde çalışıyorlar. Çok az çekiç sesi duyuluyor ve herkes kısık sesle konuşuyor. Tüm bunların babamın iyiliği için olduğundan eminim ve müteahhitlerin ona uyum sağlamak için katlandıkları mesafeyi takdir edip etmediğini merak ediyorum.

Muhtemelen hayır. Babam nadiren kendinden başka kimseyi düşünmez. Bu bencilce düşünceyi bastırıyorum.

İçeriye doğru ilerlerken Bay Slocum bana el sallıyor ama ben merdivenleri işaret ediyorum. "Sadece babamı ziyaret ediyorum," diye onu temin ediyorum. "Devam edin." Acele ediyorum.

-merdivenler bile artık gıcırdamıyor!- ve koridordan babamın odasına doğru dönüyorum. Oraya varmadan önce, arka planda çalan Küçük Tiki Prensesi'nin müziğini duyabiliyorum.

Dudağımı ısırarak kapıyı çalıyorum. Acaba bugün hangi babamla karşılaşacağım; nerede olduğunu bilmeyen mi, geçmişte yaşayan mı, yoksa akli başında ve her şeyi düşünen mi?

"Kim o?" Babamın sesi güçlü geliyor, yaşından dolayı biraz da yalpalıyor.

"Benim, Natalie." "İçeri gel."

Yüzümde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle kapıyı açtım. "Merhaba, baba!"

Karşılığında aldığım bakış pek de hevesli değil. "Demek sonunda var olduğumu hatırladın, ha?"

Görünüşe göre bugün alacağım baba dramatik ama tutarlı olacak. Tamam o zaman. Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak kapıyı arkamdan kapattım. "Tabii ki seni hatırladım."

"Hmph."

Babamın huysuzluğunu görmezden geliyorum ve yatağının karşısındaki boş sandalyeye oturuyorum. Oturduğu yerden kalkıyor ve çarşaflarının taptaze olduğunu görmek beni mutlu ediyor. Odasındaki büyük cumbalı pencerelerin perdeleri çekilmiş, güneş ışığı içeri giriyor ve yatağının karşısındaki duvarda, büyük ekran televizyonda Küçük Tiki Prensesi oynuyor. Babamın eski filmlerinde kendini izlemeyi sevdiği düşünülürse bu şaşırtıcı değil. Raflarının bu kadar düzenli olması ve her şeyin derli toplu tutulması hoşuma gidiyor. Hemşireleri eşyalarını toplamış gibi görünüyor ki bu iyi bir şey. Babam öyle bir ruh haline bürünüyor ki her şeyi çekip çıkarıyor, belirli bir eşyayı arıyor ve ortalığı darmadağın ediyor. Onu sürekli izlemek zorunda olduğunuz küçük bir çocuk gibi. "Yoğun bir hafta geçirdim ve çok fazla çalamadım," diyorum ona uzanıp uzaktan kumandadaki "Pause" tuşuna basarken. "Sana yeni işimden bahsetmişim, değil mi? Sana tüm bu harika hemşireleri almamı sağlayan iş bu."

"Bana yeni işinden bahsettin ama bunun neden gerekli olduğunu anlamıyorum," diyor huysuzca. Beline sıkıştırdığı çarşafı çekip çıkarıyor. "Aşağıda olmanı tercih ederim, böylece seni istediğim zaman çağırabilirim. Bu işi bırakmalısın. Buna hiç gerek yok."

"Elbette gerekli," diyorum ona, ellerimi kucağımda birleştirip sırtım dik oturarak, tıpkı küçükken beni hep azarladığı gibi.

"Hayır, öyle değil. Para konusunda iyiyiz."

"Para konusunda iyi değiliz. Hiç para yok. Sorun da bu baba."

"Saçmalık." Uzun parmaklı bir el sallıyor. "Meteliksiz olduğumuzu sana kim söyledi? Muhasebeci mi? Ucuz olmak onun işi. Size hep hiç kalmadığını söyler ve sonra sihirli bir şekilde hep daha fazlasını bulur."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. Onunla bu yola daha önce de girmiştim. "Her zaman sihirli bir şekilde daha fazlasını buluyorsun çünkü muhasebecilerin bilmediği bir kredi kartı açıyor ya da bir çek yazıyorsun. Hiç para kalmadı baba."

"Yanılıyorsunuz. Madem bu kadar meteliksiziz, neden bu kadar adam tuttunuz gelip burayı tamir etsinler diye? Bütün gün çekiç seslerini duyuyorum."

Yalanlarım beni yakalamaya başladı. Tam olarak yalan sayılmazlar. Daha çok "gerçeğin göze batan ihmalleri" gibi. "Size müzeye bir yatırımcı bulduğumuzu söylemiştim. Büyük açılış için buranın iyi görünmesini istiyor. Hatırlamıyor musun?"

Babam kaşlarını çatıyor ve sonra başını yavaşça sallıyor. "Sanırım bilmiyorum. Hafızam eskisi gibi değil."

Bu küçük, üzücü ifade ağlamak istememe neden oluyor. "Her şey yolunda." Uzanıp elini elime alıyorum ve sıcak bir şekilde sıkıyorum. "Bana hemşirelerinden bahset. Onları nasıl buluyorsun? İyi görünüyorsun! Sana iyi bakıyor olmalılar."

"Günün her dakikası beni rahatsız ediyorlar mı diye soruyorsanız, cevabım evet." Bana aktör Chap Weston'la (babam Chap Weston'la değil) özdeşleştirdiğim bir bakış atıyor. "Ama hepsi çok güzel ve hikayelerimi seviyorlar."

"Umarım hemşireleri rahatsız etmiyoursundur,

baba." "Sadece bakmayı seviyorum.

Bakabilirim, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Yapabilirsin."

"Ama hemşireler senin burada olmanla aynı şey değil." Elimi sıkıyor ve bana üzgün bir bakış atıyor. "Kızımın yanında olmasıyla aynı şey değil. Patronuna babanla birlikte olmak için zamana ihtiyacın olduğunu söylemelisin."

"Bu sadece geçici bir iş," diyorum ona, kalbim acıyla sıkışarak. Geçici olabilir ama bu öyle olmasını istediğim anlamına gelmiyor.

"Evet, ama ben yaşıyım Natalie. Kim bilir daha ne kadar buralarda olacağım? Bu zamanı birlikte geçirmemiz gerekmez mi? Beni bir hemşireye emanet etmek yerine?"

Bir de suçluluk duygusu var. Bana doğru gönderdiği üzgün bakışlarla birleşince işe yarıyor. Kendimi çok suçlu hissediyorum. Onunla daha çok vakit geçirmeliyim ve o *da* haklı, sonsuza kadar yanımda olmayacak. Ama Clay'le vakit geçirmek çok güzel ve beni çok özgür ve mutlu hissettiriyor.

İç çekişimi bastırıyorum. "Ne yapabileceğime bakacağım."

* * *

Gittiğimde ruh halim mahvolmuştu. Babam her ne kadar konuşkan bir ruh halinde olsa ve tüm zaman boyunca şimdiki zamanda kalsa da, ben hayal kırıklığı içinde çılgılık atmaya hazır olana kadar suçluluk duygusunu tekrar tekrar ortaya koymayı seviyor. Benim de zaten suçlu hissetmeme yardımcı olmuyor. Kurnaz değil. Öyle olması gerekmiyor - söylediği her şey gerçek ve benim kendi suçluluk düşüncelerimi doğruluyor. Bu kadar çok uzak kalmalı ve babamla ilgilenmeleri için yabancılara -iyi eğitilmiş, yetkin yabancılar da olsa- güvenmeli miyim? Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlar. Ona asla bir kızın baktığı kadar bakamayacaklar.

Daha da kötüsü, birisinin asistanlığını yaptığım için uzakta olduğumu düşünüyor.

Ona ortada pek bir yardım olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Clay dikkatimi çekebilir diye hepsi bir oyunmuş.

Babama yeni patronumun Clay Price olduğunu da söylemedim. O noktada gerçekten kendini kaybederdi.

Arabayla otele dönerken tüm sırların ve suçluluk duygumun ağırlığı üzerimdeydi. Evrenden bir işarete ihtiyacım var. Bana doğru yolda olduğumu ve Clay'le birlikte olarak doğru şeyi yaptığımı söyleyecek bir şeye.

Ne yazık ki evren bana hiçbir işaret vermiyor. Verdiği tek şey, otoyolda yanından geçtiğim iki araba enkazı.

Umarım bunlar benim "işaretlerim" değildir. Değilmiş gibi davranıyorum.

Odaya döndüğümde Clay hala dönmemişti. Birkaç saat daha gelmeyecek. Ama o yokken otel çalışanlarına bir düzine gül dağıttırması, yatağın ucuna bir kutu çikolata ve benim için küçük bir not koydurmuştu.

Nat,

Seni şimdiden özledim. Yakında

evde olursun. CP

Tabii bu beni daha da kötü hissettiriyor. O çok düşünceli biri. Ve bu sadece günübirlik bir gezi; tüm bunları sırf o birkaç saatliğine yokken kendimi özel hissedeyim diye yaptığını düşününce. Çikolata kutusunu elime alırken burnumu çekiyorum ve sonra kendimi gelmiş geçmiş en kötü kız çocuğu -ve en kötü asistan- gibi hissederek yatağa giriyorum. Bütün kutuyu yemenin de bir faydası olmadı. Sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu, çünkü şimdi hem midem bulanıyor hem de kendimi suçlu hissediyorum. Pijamalarımı giyip yatağa uzanıyorum, üzülüyorum ve ne yapacağım konusunda endişeleniyorum.

Clay kısa bir süre sonra eve geliyor ve kapı açıldığında izlediğim reality şovu kapatıyorum. Sanki bir an daha bensiz kalmaya dayanamayacakmış gibi gözleri parlayarak odaya dalıyor. Yatağın kenarında duraklamıyor, kendini yanıma atıyor, tamamen giyinmiş, iş botları ve her şeyiyle.

Kıyafetlerinden bir toz bulutu yükselirken küçük bir ciyaklama sesi çıkarıyorum.

"Clay!

İğrençsin!"

"Mmm, evet öyleyim." Beni altına çekti ve boynumu kemirmeye başladı. "Bugün senin hakkında o kadar çok iğrenç şey düşündüm ki. Kulaklarının yanmadığına şaşırdım bebeğim."

Kıyafetlerinden dökülen kirler karşısında irkildim. "Kum fırtınasına mı yakalandın?"

"Hayır. Orası sadece rüzgarlı ve düz. Yeni sondaj sahasını ziyaret ettikten sonra Seth'e merhaba dedim. İşe geri döndüğü için pek memnun değildi ama Boone ve Gage işe gitmediği için onu azarlıyorlardı, o da geri döndü. Knox ve ben de onunla biraz çene çalmak için geldik." Boynumu ısırdı. "Erkeğinin koca, pis kokulu bir cahil olmasından hoşlanmıyor musun, bebeğim?"

Aslında seviyorum. Sorun şu ki, bundan çok fazla hoşlanıyorum. Küstahça bir karşılık vermek istiyorum ama aklıma babamın onaylamayan yüzü geliyor ve gözlerim doluyor.

"Nat?" Clay başını kaldırdı ve endişeyle bana baktı. "Neyin var?"

Burnumu çekiyorum ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum çünkü ona söylemek istemiyorum. "Bir şey yok."

Gözleri kararıyor. "Baban sana ne dedi?" "O kadar belli mi ediyorum?"

Başını sallayarak doğruluyor. Bunu yaparken pijama üstümün önünü tutuyor ve yavaşça düğmelerini açmaya başlıyor. "Bütün hafta boyunca, her ayrı kaldığımızda, beni gördüğünde gülümsediğini düşünüyorum. Şimdi bugün babanı ziyaret ediyorsun ve seni gördüğümde ağlamaya hazırsın. Yani sebebin o olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Ne yapıyorsun?" Kıyafetlerimin düğmelerini açmaya devam ederken soruyorum. "Duşumuz için seni soyuyorum. Konuyu değiştirme. Sana ne dedi?"

Beni yorumlamakta çok iyi. İç çekişimi bastırıyorum ve gömleğimin düğmelerini açmaya devam etmesine izin veriyorum. "Hemşirelerin orada olmasından, kızının onu beklemesinden hoşlandığı kadar hoşlanmıyor."

Clay homurdanıyor. Üstümün düğmelerini açmayı bitiriyor ve yanlara doğru iterek göğüslerimi ve karnımı ortaya çıkarıyor. Yüzünde saf bir zevkle onlara bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Devam et."

"Onun kızı olduğuma ve bu dünyada fazla zamanı kalmadığına göre, zamanımı onunla geçirmem gerektiğini söylüyor." Clay yüzünü göğüslerimin arasına gömerken küçük bir itiraz çığlığı atıyorum. Benim önerimle sakallarını yeniden uzatıyor ve şu anda kirli sakalları gür ve sert. "Duş alacağımızı sanıyordum!"

"Öyleyiz. Eninde sonunda." Bir göğsünün ucunu öpüyor. "Ama seni duşta becermeyi planlıyorum ve o noktada baban hakkında konuşmak istemiyorum." Bir eliyle göğsümü kavırıyor ve başparmağını ucuna sürüyor. "Bunlar dikkatimi dağıtıyor."

Dokunuşunun altında kayıyorum, göğsümü eline doğru itiyorum. "O zaman artık babam hakkında konuşmayalım. Bu sadece bir suçluluk duygusu. Bu kadar işe yaramasından nefret ediyorum. O haklı, biliyorsun."

"Ne, yaşlı olduğunu mu? Evet, öyle. Ama bu onun için hayatından vazgeçmen gerektiği anlamına gelmez. Bu konuyu açmasının tek nedeni, seni tekrar kendi tarafına çekmek ve ona bakmanı sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya çalışıyor olması. Yanılıyor muyum?"

Bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. Öyle olmadığını biliyorum. Kalbimde, onun haklı olduğunu biliyorum.

"Hemşirelerden de rapor alıyorum, biliyorsun." Tembelce göğüslerimin arasında bir iz yalıyor.

"Öyle mi?" O kadar şaşırdım ki dirseklerimin üzerinde doğruldum ve neredeyse onu geriye doğru deviriyordum.

"Biliyorum," diyor, parmağını omzuma koyuyor ve beni yatağa geri indiriyor. "Bana ne söylediklerini bilmek ister misin?" Başımı sallayınca devam ediyor. "O manipülatif biri. Eğer istediğini elde ederse iyi huylu ve tatlı biri. İstediklerini elde edemezse, çılgına döner. Suçluluk duygusunu kullanır. Ve harika bir aktördür."

Tüm bunlar kulağa son derece kötü ve neredeyse acımasız geliyor. "O yaşlı ve hasta-"

"Öyle. Bu onun piç olmadığı anlamına gelmez. Kızlar onu yeterince seviyor. Ama aynı zamanda onun gibi saçmalıkları anlayacak kadar çok hastayla ilgileniyorlar. Baban görüldüğünden daha sağlıklı. Sadece senin onunla ilgilenmenden hoşlanıyor."

"Ama-"

"Demans hastası olduğu gerçeğini hafife almıyorum. Ama iyi günleri kötü günlerinden daha fazla. Alice farklı insanlarla birlikte olmasının iyi olduğunu söylüyor.

Zihni uyarır. O sadece kontrol edebileceği bir durumu ve insanları tercih ediyor. Bu yüzden seni geri istiyor."

Clay'in açıklaması beni biraz incitti. "Ben de onun kızıyım ve beni seviyor."

"Eminim öyledir." Clay diğer göğsümü avuçluyor ve ağzını ona doğru indiriyor. "Ama seni kullandığından da eminim ve şimdi biraz özgürlüğün olduğu için surat asıyor." Dikkat dağıtıcı bir yalama yapıyor. "Bizi tekrar ayırmaya çalışıyor."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, çünkü Clay'in işin içinde olduğunu bilmiyorum.

Ama çoğu konuda haklı olduğunu düşünüyorum. Babam bir kullanıcı olabilir ve istediğini elde etmek için oyunculuk cazibesini devreye sokabilir. Suçluluk duygusunu da aynı kolaylıkla devreye sokabilmesi beni şaşırtmamalı. "Pekâlâ. Babam hakkında başka bir şey yok."

"Amin." Meme ucumu ısırtıyor ve vücuduma bir ürperti gönderiyor. "Şimdi seni soyup duşa sokacağım."

Kalçalarımı kaldırıyorum ve pijamalarımın altından sıyrılıyorum. "Tek yönlü bir aklın var."

"Size gelince mi? Hem de çok." Aç gözlerle soyunmamı izliyor, sırtışı daha da büyüyor. "Ağzıma almak için sabırsızlanıyorum"

tatlı kedi tekrar."

Sözleri yüzümü kızartıyor. "Belki de ağzımı sana değdirmek istiyordumdur."

"Tamamen giyinikken bunu yapmak zor olacak," diye dalga geçiyor. "Oooh, bir meydan okuma." Gümleğinin önünü tutup çekiştiriyorum.

Bu bir meydan okuma gibiydi. Sonraki birkaç dakika boyunca ikimiz de onu olabildiğince çabuk soymaya kararlı bir şekilde giysilerini parçaladık. Kot pantolonu bacaklarında toplanıyor ve sonra botlarını çıkarmaya çalışırken neredeyse yataktan yuvarlanıyor. Kıkırdamalarını onu daha da hızlandırıyor ve tam kendini yatağın kenarına atacak gibi oluyor ki, aniden önce bir botu, sonra da diğeri serbest kalıyor.

Çırılçıplak bana sırtıyor ve elinin tersiyle kıcıma vuruyor. "Neden hala duşu girmedin?"

Büyük boy otel yatağından inerken ona "Yavaş bir adam bekliyordum," diyorum.

"Seni yavaşça dürteceğim," diye alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Oooh, bir tehdit," diyorum en şımarık sesimle ve yemyeşil banyoya doğru ilerlerken kalçalarımı biraz daha güçlü bir şekilde sallıyorum. Duş bir rüyadan çıkmış gibi, birden fazla başlığı ve camla çevrili gördüğüm en güzel fayansları var. Kullanmayı seviyorum, çünkü beni prenses gibi hissettiriyor.

Bu gece erkeğimi yıkamak istiyorum.

Suyu açıyorum, sıcaklık doğru seviyeye gelene kadar elimi spreyin altında gezdiriyorum. Sonra suya girmek yerine önce Clay'in girmesini işaret ediyorum. "Üzerindeki kiri temizleyeceğim."

"Bunun sesini sevdim." İçeri giriyor ve ellerini kaldırıp parmaklarını kısa saçlarının arasında gezdirirken formunun muhteşemliğini hayranlıkla seyretmekten kendimi alamıyorum. Omuzlarının büyüklüğüne, genişliğine ve güneşten bronzlaşmış olmasına bayılıyorum. Ama ne gariptir ki, sanırım beyaz poposunu daha da çok seviyorum. Çılgın bir bronzluk çizgisi olmasına rağmen, poposu sıkı, sert ve yüksek ve her gördüğümde onu ısırma istememe neden oluyor.

Bir erkeğin poposuna dişlerimi geçirmeyi hayal eden bir tip olacağımı hiç düşünmemiştim ama sanırım öyleyim.

Seyahat boyu duş jelinden bir şişe alıp avuç dolusu elime sıkıyorum. "Bir bez kullanırsam daha etkili olacağından eminim ama bunun ne eğlencesi var?"

"Hiç eğlenceli değil," diyor ve sesi daha alçak, daha boğuk bir notaya düşüyor, bu da her yerimi titretiyor.

Sabunlu elimi göğsüne bastırıyorum ve o duş spreyinin içinde durup bana çarpmasını engellerken yavaşça ovmaya başlıyorum. Bir noktada bir ton sabun var, bu yüzden zenginliği yaymak için her iki elimi de küçük daireler halinde kullanıyorum. Ayrıca bu bana ona dokunmak için bir şans veriyor. Parmaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, göğüs kıllarında köpüklü kıvrımlar oluştuyorum ve meme uçlarının üzerinde kasıtlı olarak sürüklüyorum. Daha da aşağı inerek karnını sabunluyorum ve buradaki kasların ne kadar sert olduğunu ve oblik kaslarının ne kadar belirgin olduğunu seviyorum. "İnanılmaz bir vücudun var," diyorum ona usulca. "Her gördüğümde sana dokunmak istiyorum."

"Komik, ben de senin için böyle hissediyorum," diyor bana, ıslak elini kolumda aşağı yukarı kaydırıyor ve sonra göğüslerimden birini avuçluyor. "Bu kadar güzel ve seksi olmana bayılıyorum Nat. Çok mükemmel, çok yumuşaksın. Seni yere yatırmak ve ağzımı amına götürmek istiyorum-"

"Henüz değil," diyorum ona, yoğun sözleri karşısında nefesim kesilerek. "Önce ben seni yıkayacağım, unuttun mu?"

Boğazından sabırsız bir ses çıkarıyor. "O zaman acele et de sana dokunabileyim."

Acele mi edeyim? Bu sadece daha fazla zaman ayırmak istememe neden oluyor. Kasten daha yavaş ilerliyorum, her kasın üzerinden geçiyorum ve devam etmeden önce ana hatlarını çiziyorum. Yanık tenine ulaşıyorum. Daha aşağıya inersem gerilmiş sikine dokunabileceğim anlamına gelirdi... ve eminim işler oradan sonra oldukça hızlı bir şekilde tırmanırdı. Bunun yerine rotayı değiştirip kollarına geçiyorum ve onları sabunluyorum.

Clay inliyor. "Alay et."

O haklı. Onunla alay etmeyi seviyorum. Onunla oyun oynamayı seviyorum. Uzun zamandır o kadar ciddi, o kadar odaklanmış olmak zorundaymışım gibi hissediyorum ki oyuna zaman kalmıyor. Onunlayken istediğim kadar aptal, hafif ve kaygısız olabiliyorum.

Ve şu anda kendimi kesinlikle oynak hissediyorum. Tırnaklarımı hafifçe kolunda gezdiriyorum, sonra dizlerime kadar kayıyorum ve büyük bir kalçasını sabunlamaya başlıyorum. Boğazından acı dolu bir ses çıkarıyor ve eli saçlarıma gidiyor, sanki beni yerinde tutmak istiyormuş gibi parmaklarını saçlarımda düğümlüyor. Oh, evet. Baştan çıkarıcı olabilirim ama o da en az benim kadar bundan hoşlanıyor.

Ona dokunmanın verdiği heyecanla ıslanmaya başlıyorum. Bacaklarımın

arasındaki kaygan sıcaklığın arttığını hissedebiliyorum ve ileri geri kayıyorum, içinde kıvraniyorum

ellerimi güçlü kalçasında aşağı yukarı gezdirirken. "Henüz temiz olduğunu düşünüyor musun?"

"Aklıma henüz vurmadığın bir nokta geliyor." Eli saçlarımda sıkılaşıyor ve ben daha da ıslanıyorum.

Ama ben bundan daha fazlasını istiyorum. "Göster bana," diyorum ona, nefes nefese. Tam olarak neyi kastettiğini biliyorum, ama beni oraya sürüklemesini istiyorum, çünkü bunu yaparkenki zihinsel görüntüsü beni ihtiyaçtan çıldırtıyor.

O da öyle yapıyor. Saçıma gömdüğü elini kullanarak beni sikine daha da yaklaştırıyor, ta ki ağzım neredeyse sikinin başına değene kadar. Uyarılmasından akan kanla kızarmış ve başı birkaç damla pre-cum ile dolmuş. Dilimi dışarı çıkarıyorum ve ucundaki ilk damlayı yakalıyorum.

Nefesi ciğerlerinden tıslıyor. "Beni ağzına al, bebeğim."

Bunu planlamıştım. Yine de sadece dilimin ucunu kullanmaya devam ediyorum, küçük daireler çizerek sikinin başının üzerinde gezdiriyorum.

"Kahretsin, ağzını seviyorum," diyor bana nefes nefese nefesler arasında. "Dilinden daha çok sevdiğim tek şey dudakların."

Kıkırdamamı geri yutuyorum. "Bu bir ipucu mu?"

"Bana istediğini yapabilirsin, bunu biliyorsun," diye mırıldanıyor Clay. "Senin merhametine kalmışım."

Bu düşünce bana baş döndürücü bir güç veriyor. Burada, dizlerimin üzerinde, bu adamdan ve onun zevkinden sorumlu olan benim. Onunla ne istersem yapabilirim.

onu . . . Şansına, onu şehvetten çıldırtmak istiyorum.

Ama önce biraz daha oynamak istiyorum. Eğiliyorum ve sikinin başına şapırdayan, buruşuk, kız gibi bir öpücük konduruyorum. "İşte oldu. Hepsi tamam."

Hayal kırıklığıyla inlemesi tatlı bir müzik gibi ve içimden yükselen kahkahaya engel olamıyorum.

"Sen bana dokunan en zalim kadınsın." "Sana dokunan tek kadını." "O da var. Hala en zalimisin."

Ama onun tamamen benim olduğunu fark ettiğimde şiddetli bir sahiplenme hazzı hissediyorum. Geçmişte aramızda ne olursa olsun, o yoluna devam etmedi. Beni bekledi. Belki de her şeye rağmen birlikte olmamız gerekiyordur ve bu aramızdaki kısa süreli bir şey olmayacaktır. Onunla bir geçmişimiz var.

Bir elimi sikinin altından geçirip kesesini avuçluyorum. Bu kısmıyla oynamak için pek fırsatım olmamıştı ve itiraf etmeliyim ki

bana oldukça yabancı. Nasıl çalıştıracağımdan tam olarak emin değilim, bu yüzden güvenli yoldan gitmeye karar verdim ve ağzımla horozunu çalıştırırken okşadım.

"Şu haline bak," diye homurdanıyor, sanki konuşmak zor geliyormuş gibi. "Sikim ağzındayken çok güzelsin. Bunu görmeye bayılıyorum." Alçak sesle inliyor. "Tanrım, bu işte çok iyisin. Doğuştan yeteneklisin."

Ne kadar tahrik olduğunu görünce daha da çok çalışıyorum, sikini emerken kesesini ovuyor ve okşuyorum. Onu boğazıma kadar sokabildiğim kadar sokuyorum, diğer elimi kullanarak uzunluğunu dilimin üzerinde ileri geri sürüklerken ona rehberlik ediyorum. Ağırlığını öne doğru kaydırıyor, neredeyse ağzıma sokuyor ve eli bir kez daha saçlarımda sıkılaşıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor bir süre sonra. "Boşaldığımda senin içinde olmak istiyorum. Ayağa kalk, bebeğim."

Son bir hüzünlü yalamayla onu serbest bırakıyorum, sonra ayağa kalkıyorum. Yüzümü kavriyor ve sert bir öpücükle beni kendine çekiyor, sonra elleriyle kıçımı kavrayıp sıkıyor. "Burada bekle. Prezervatifi getireyim."

"Doğum kontrol hapı almayı düşünmeli miyim?" "Hayır," diyor. "Bir faydası olmaz. Burada bekle."

Garip bir şekilde, duygularım incindi. Haplar işe yaramayacak mı? Etkisini göstermesi bir ay sürdüğü için mi? O zamana kadar işimiz bitmiş mi olacak? Bu düşünce içime acı saplıyor. Bitmesini istemiyorum. Clay'in beni bir daha terk etmesini istemiyorum. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum-

Kes şunu, diyorum kendime, gözlerimi kapatıp duş spreyine doğru eğilerek. Kendine anı yaşayacağına söz vermiştin, hatırladın mı? Yarın için endişelenmeyecektin.

Söylemesi yapmaktan daha kolay tabii ki.

Ama sonra Clay geri dönüyor, prezervatif takıyor ve bana şiddetli bir öpücük daha veriyor ve o anın tutkusuna kapılıyorum. O beni istiyor. Öpüşürken karnıma bastıran sert uzunluğunu hissedebiliyorum. Beni istediğine şüphe yok. Belki bu çekim yeniden daha derin bir şeye dönüşebilir.

Değilse, o gün geldiğinde bununla başa çıkacağım. O zamana kadar, neyi satın aldığımı biliyorum. Bu bir sözleşme, başka bir şey değil ve ben de en az onun kadar bundan keyif alabilirim.

Kollarımı boynuna doluyorum ve öpücüğüne kendi yoğunluğumla karşılık veriyorum. Kalçalarımı kavriyor ve beni kendisine doğru sıkıca

tutuyor. "Arkanı dön," diye fısıldıyor bir süre sonra. "Ellerini duvara koy ve o güzel kığını bana göster."

Onun lezzetli sözleri karşısında ürperiyorum ve dediğini yapıyorum.

Bir an sonra elleri kalçalarımın gidiyor ve sert ve keskin bir şekilde içime giriyor. Bir nefes çekiyorum, ne kadar iyi hissettirdiğine, ne kadar dolu olduğuna şaşıyorum. Kaç kez seks yaparsak yapalım, içime ilk girdiğinde hep şaşıyorum. Sanki bedenim onun tarafından doldurulmanın ne kadar inanılmaz olduğunu unutuyor.

Elleri kalçalarımın sıkıca duruyor ve bunun uzun bir sevişme seansı olmayacağını biliyorum. İkimiz de bunun için fazla heyecanlıyız. Tekrar içime girerken ellerimi destekliyorum, ilk seferki kadar sert. Sonra tekrar. Tekrar tekrar, sahiplenici bir kararlılıkla içime giriyor, ta ki parmaklarım fayanslara kıvrılana ve ben onun adını haykırana kadar. "Göbek" orgazmı olarak düşünmeye başladığım yavaş, anlaşılması zor orgazm oluşmaya başlıyor ve Clay'e bu şekilde hareket etmeye devam etmesi gerektiğini bildirmek için "Yaklaştım" diye inliyorum.

Ama yapmıyor - içime derinlemesine itiyor ve diğer eli amıma gidiyor. Parmakları kıvrımlarımı açıyor ve bir sonraki anda klitorisime sürtünüyor ve bir kez daha içime itiyor.

Paramparça oldum.

Durmuyor ve sanki doruk noktam bir diğerinin üzerine inşa ediliyormuş gibi hissediyorum. Parmaklarının klitorisimin etrafındaki her dokunuşunda, her itişinde yeniden boşalıyormuşum gibi hissediyorum ve orgazmlar birbirinin içine geçerken hıçkırıyorum. Clay bir an sonra geliyor, eli nihayet klitorisimden uzaklaşıyor ve sanki kendisi için talep ediyormuş gibi parmaklarını tümseğimi kaplayan buklelere doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

"Nat," diye nefes alıyor ve ben sevgi sözcükleri bekliyorum. Beni sevdiğini söylemesini bekliyorum, böylece ona nasıl hissettiğimi söyleyebileyim.

Ama omzuma bir öpücük konduruyor ve beklemeye devam etmek zorunda kalacağımı anlıyorum.

Bölüm On Dört

Bir Hafta Sonra

Kil

"Kıvrınmayı bırak," diyorum Nat yanımdaki koltukta kayarken. Elimi kalçasına koyuyorum, parmaklarımın amına yaklaşmasına izin veriyorum, çünkü bu genellikle dikkatini dağıtır. Bugün o kadar da değil.

Daha da kıpırdanıyor, otoyolda ilerlerken sedanın camından dışarı bakmak için başını eğiyor. "Sadece gerginim."

"Ne hakkında?"

"Her şey," diyor Nat bana nefes nefese. "Buraya o kadar para döktün ve ben sadece doğru görünmesini istiyorum. Her şeyin iyi görünmesini istiyorum. Paranın karşılığını almanı istiyorum. Şöyle hissetmek istiyorum- Oh bak! İşte reklam panosu!" Otoyolun kenarındaki büyük bir reklamın yanından geçerken parmaklarını ağzına bastırıyor ve alnını neredeyse cama yapıştırıyor. Babasının filmlerinden birindeki denizci şapkasıyla çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğrafı ve yeni logosu. Tabelada CHAP WESTON HOLLYWOOD MÜZESİ VE HATIRALARI yazıyor - SON ÇIKIŞ!

Hiç ilgimi çekecek bir şeye benzemiyor ama Nat'in gözleri mutluluk gözyaşlarıyla parlıyor ve bu beni iyi hissettiriyor.

Ayrıca sikimi de sertleştiriyor ama bu konuda bir şey söylemiyorum. Zamanı değil.

Benim tatlı Nat'im her şey için endişeleniyor ve ben onun bugün eğlenmesini istiyorum. Nat'imın stresli olduğu çok açık. İsteklerinde giderek daha talepkar olan babası için endişeleniyor.

hemşirelere devretmek yerine onunla vakit geçirmesini istiyor. Bu aptal sözleşmemiz için çok fazla para harcadığımdan endişeleniyor. Ailemin beni param için kullandığını düşüneceğinden endişeleniyor. Bu işten beni mutlu edecek kadar para kazanamayacağımdan endişeleniyor. Nat her zaman kendinden önce başkalarını düşünen çok tatlı biri olmuştur ama bu sürekli tedirginlik hali beni endişelendiriyor. Herkesi mutlu edemeyecek, o yüzden neden denemek istediğinden bile emin değilim.

Ben mutluyum. O da mutlu. Benim için önemli olan tek şey bu.

Elimin kalçasında oynamasına izin veriyorum, başparmağımı eteğinin yumuşak çiçekli kumaşının üzerinde ileri geri sürtüyorum. Dizlerine kadar inen küçük çiçekli bir elbisenin üzerine tipik "Natalie" açık renkli kazaklarından birini giyiyor ve bu bende eteği yukarı kaldırıp güzel kıcını ortaya çıkarma isteği uyandırıyor. Belki dikkatini dağıtıyorum ve henüz anal keşfetmediğimizi ve bunun sözleşmede olduğunu söyleyerek şaka yaparım. Tanrı biliyor ya, zavallı bebeğimin dikkatinin dağılmasına ihtiyacı var.

Sanırım şoföre en yakın oteli buldurabilir ve en sevdiğim şekilde birkaç saatliğine dikkatini dağıtabilirim. Bu düşünceyi sevdim. Sikim de öyle. Nat'in de bundan hoşlanacağından eminim -onunla ilgili en şaşırtıcı şeylerden biri, ona dokunmam için her seferinde benim kadar heyecanlanması. Belki de ilk ateşli sevişme nöbetlerimizi atlattıktan sonra işler yavaşlar diye düşünmüştüm.

Ama o kadar da değil. Eğer bir şey varsa, daha da kötüye gidiyor. Şimdi beni sertleştirmek için tek gereken onun parfümünün kokusu ya da gülümsemesinin bir ipucu. Nat gülüyor mu? Sikim sertleşiyor. Nat iç mi çekiyor? Sik gibi. Nat az önce yaptığı gibi arabada bana mı bakıyor? Dick anında sertleşti.

Fazla bir şeye gerek yok. Bu kıza hiç olmadığım kadar deli oluyorum ve yedi yıl önce delicesine aşık olduğumu sanıyordum. Şu anda ona karşı hissettiklerimin yanında hiç kalır. Tüm bunlar onun benim olması gerektiğini pekiştirdi. Sonsuza dek birlikte olmamız gerektiğini.

Elimi eteğinin biraz daha yukarisına kaydırıyorum, serçe parmağım vaat edilmiş topraklara çok yakın. Nat sadece iç çekiyor ve sanki o da elimi orada istiyormuş gibi ağırlığını koltuğunda kaydırıyor.

Ve o otel odasını almak için biraz daha düşündüm. Sanırım bu iyi bir fikir değil, yanımda prezervatif yok. Geçen gün haptan bahsettiğini hatırlıyorum. Bu konu hakkında çok fazla düşünmedim çünkü ne zaman aklıma gelse onun içinde olmak istiyorum. Ama işin aslı, onun doğum kontrol hapı kullanmasını istemiyorum.

Onun derinliklerinde olmak, onu tohumlarımla doldurmak istiyorum. Karnının benim bebeğimle dolmasını istiyorum, tıpkı Ivy'nin Boone'la olduğu gibi. Bir aile olmamızı istiyorum. Onu kalıcı olarak benim yapmak istiyorum.

Doğum kontrolü işleri geciktirecek gibi görünüyor. O yüzden her önerdiğinde reddediyorum. Hazır olduğunda, prezervatifleri atacağız ve her şey olduğu gibi çıplak olarak içine kayacağım ve onu becerilmesi gerektiği gibi becereceğim.

Lanet olsun, bunu düşündükçe kontrolsüzce sertleşiyorum. Keşke benim elim onun küçük, lezzetli amcığında dolaştığı gibi onun eli de benimkindede dolaşsaydı. Belki eteğini başımın üzerine atmama izin verirdi ve ben de onu arka koltukta bir süre yalayabilirdim-

"Oh," diyor Nat, beni pis düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Çok güzel görünüyor. Bak, Clay!" Uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarımı sıkıyor.

Müzenin önüne geldiğimizde, itiraf etmeliyim ki çok daha iyi görünüyor. Evin kendisine yeni bir makyaj yapılmış, temiz ve yeni görünüyor. Arazi oldukça etkileyici bir bahçe setine dönüştürülmüş. Bir bölümü çiçeklerle kaplı ve üzerinde Küçük Tiki Prensesi'nden bir sahne olduğunu belirten bir tabela var. Bir başka Chap Weston filminden bir denizaltı şeklinde şekillendirilmiş uzun bir çit sırası var. Hatta Hollywood Tepeleri'ne benzetilmiş ve içlerine daha küçük ölçekli bir Hollywood tabelası yerleştirilmiş bir grup yontulmuş çalı bile var. Yakınlarda, insanların yüzlerini koyabilecekleri ve fotoğraf çektirebilecekleri Chap Weston filmlerinden bir dizi sahne kesiti var. Turistik bir saçmalık ama Nat çok memnun görünüyor. Ne zaman bir şeyler görse mutlu küçük nefesler alıp veriyor.

Park yeri bile mutlu bir ünlem alıyor. "Baksanıza ne kadar çok yer var! Aman Tanrım. Eğer bu kadar insan gelseydi, babam artık borçlu olmazdı." Araba durduğunda elimi tutuyor ve bana hevesli bir gülümseme veriyor. "Hadi Clay. Bakalım başka neler yapmışlar!"

Nasıl reddedebilirim? Bu muhteşem kadını hiçbir şeyden mahrum edemem. Bugün bile, petrol potansiyeli olan yeni bir arazi satın alma planlarını gözden geçirmek için kardeşlerimle buluşmam gerekiyor ve Fred'le IntelligentCamo üretimi hakkında konuşmam gerekiyor. Natalie'nin gülümsemesini sağlamak kadar önemli görünmüyor ama. Her şey bunun yanında sönük kalıyor.

Arabadan inip müzenin yeni "ön cephesine" doğru yürürken çok sertleşmiş sikimi düzeltiyorum. İtiraf etmeliyim ki eskisinden çok daha farklı görünüyor. Tabelalar parlak ve yeni, çatı ve boya mekânı değiştirmiş ve her şey temiz ve davetkâr görünüyor. Kaldırım bile yeni dökülmüş ve çimentoya at nalları serpiştirilmiş, bu da ona büyüleyici bir his veriyor.

Natalie'nin yüzündeki ifadeden onun da çok sevdiğini anlayabiliyorum. Bana dönüyor ve yüzündeki ifade sevinçten başka bir şey değil. "Babam buna bayılacak."

Sanki o yaşlı piçin ne düşündüğü umurumda. Beni ve Nat'i kasten ayırdığını bildiğim için onu daha da az seviyorum. O olanları geçmişte bırakmaya istekli olabilir ama benim içim hala yanıyor. Gidip o ihtiyarın ağzını burnunu kırmamamın tek nedeni seksen yedi yaşında, aklını kaçırmış ve muhtemelen bir gün benim kayınpederim olacak olması.

Natalie beni kaldırıma kadar götürürken elimi sıkıyor ve çiftlik evinin kapısını açtığında nefesi kesiliyor. "Aman Tanrım! Her şeyin ne kadar güzel ve temiz olduğuna bakın!" Beni ileriye doğru sürüklüyor, müze olarak belirlenmiş alanları oda oda gezerken haykırıyor. Elbise giymiş ve sahnelerde poz vermiş mankenler, tozlu bir köşeye atılmak yerine spot ışığıyla iyi aydınlatılmış aksesuarlar var ve hepsi birisinin evinin önündeki eşyalar yerine gerçek bir müze gibi görünüyor. Slocum'a prim vermek için aklıma bir not alıyorum, çünkü gerçekten iyi bir iş çıkarmış ve Natalie'm çok mutlu. Tur alanından geçerken elimi sımsıkı tutuyor ve sonra hediyelik eşya dükkanındaki tüm yeni eşyaları gözden geçirmek zorunda kalıyor, özel bir şeymiş gibi yazılı kupalara veya yeni kartpostallara haykırıyor. Niye bu kadar telaşlandığını anlamasam da katlanıyorum. Onun için önemli olduğunu biliyorum.

Bir süre sonra dönüp bana bakıyor ve gözlerinde daha fazla yaş parlıyor. "Ah, Clay," diye nefes alıyor. "Bir müze kurmaya çalıştığımızda tam da böyle olacağını hayal etmiştim. Çok mükemmel." Elleri tişörtümün önüne gidiyor. "Çok teşekkür ederim, gerçekten. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Mesele de bu. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bu, babasına destek olabilmek için üç beş kuruşa muhtaç olmak yerine burayla mücadele etme şansı olduğu anlamına geliyor. Endişelenecek daha az şey demek. Bu demek oluyor ki

her şeyini bir tür şehit gibi huysuz yaşlı bir adama vermek yerine bir hayatı olabilir.

Ama tek söyleyebileceğim, "Beğendiğinize sevindim."

"Bayıldım." Genişletilmiş hediyelik eşya dükkânına bakarken coşkusu biraz azalıyor. Unlu mamuller ve kahve satılan bir bölüm ve minyatür bir kafe gibi kurulmuş birkaç küçük masa var. Slocum, insanların oyalanması için bir neden olursa hediyelik eşya bölümünün daha fazla ziyaretçi çekebileceğini düşünmüş ve bence bu iyi bir fikir. "Yine de tek bir kişinin tüm bunları nasıl idare edeceğinden emin değilim. Aynı anda üç yerde birden olmam gerekecek." Bir an düşünüyor ve sonra ekliyor: "Aslında dört. Hâlâ babama bakmam gerekiyor."

Bu düşünce beni hasta ediyor. Hâlâ tüm bunları kendisinin yapması gerektiğini mi düşünüyor? "Aslında," diyorum, "ön tarafta bilet satması ve tur atması için bir aktris tuttum. İşin bu kısmıyla o ilgilenecek. Ezberlediği bir senaryosu ve her şeyi var." Yazdığı ve başrolünü oynayacağı bir filmi finanse etmeyi kabul ettiğimden ve bunun oldukça pahalıya mal olacağından bahsetmiyorum. Nat üzülürdü. "Sonra hediyelik eşya dükkanını işletecek bir çalışan var ve Slocum'la konuştum, yerel bir fırıncı bu bölümü kullanacak" -kafeyi gösteriyorum- "taze ürünler satmak için. Tezgâhı o işletecek ve kârdan pay alacak, siz de kârın yüzde ellisini alacaksınız çünkü onun işini yürütebileceği bir yeriniz var. İkinizin de işine geliyor. Ve tabii ki her gece gelip burayı toparlayacak bir temizlik ekibi de var. Her şey halledildi."

Gözleri büyüdü. "O zaman tek yapmam gereken babamla ilgilenmek." Ya da benimle, demek istiyorum. Ya da zamanını benimle geçirebilirsin. "Mmm."

"Tüm bunlar sana ne kadara mal olacak Clay? Burada kötü bir anlaşma yaptığınızdan endişeleniyorum." Güzel mavi gözleri endişeli görünüyor. "Bunu konuşmamız gerek, çünkü bunun ucu açık bir anlaşma olmadığını biliyorum ve cüzdanını yağmaladığımı düşünmeni istemiyorum."

"Peki, şimdi," diye takılıyorum, onu kendime doğru çekerek. "Anal hala masada, biliyorsun."

Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Belki o zaman olmaz," diye mırıldanıyorum, eğilip lezzetli küçük kulaklarından birini ısırarak için. "Belki sessiz bir köşe buluruz ve eteklerini kaldırıp bıyıklarımı amini keşfederim, ha? Senin için yeniden uzatmak için çok çalışıyorum."

Bana karşı titrediğini hissedebiliyorum. "Yatak odam üst katta," diye fısıldıyor.

Daha da iyisi. Natalie'nin kızlık yatağında içine girme düşüncesi hoşuma gidiyor. Kendimi pis bir alçak gibi hissettiriyor. "Yolu göster."

Elimi tekrar avuçlarının içine alıyor ve beni evin arka tarafına, arka duvar boyunca uzanan bir dizi merdivene götürüyor. Yukarı çıkıyoruz ve ikinci kat boyunca uzanan uzun bir koridora açılıyor. Hemen ilk kapıya doğru dönüyor ve omzunun üzerinden bana yaramazlık vaat eden küçük bir gülümseme veriyor.

"Kızımı görmek istiyorum," diye bağılıyor buyurgan bir ses. "Onu benden sakladığınızı biliyorum!"

Natalie tereddüt ediyor ve o anın geçtiğini biliyorum. Lanet olsun. Bana baktı, yüzünde endişe vardı. "Gidip neler olduğuna bakmalıyım."

"Bırak hemşireler halletsin," diyorum ama duymazdan geliyor. Nat'in yumuşak kalbi, yaşlı babasını görmezden gelmesine izin vermeyecektir.

Elimi bırakıyor ve koridorda ilerleyerek Chap Weston'ın odasına açıldığı belli olan büyük çift kapıya yöneliyor.

İçimi çekiyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onun arkasından gidiyorum. Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Bu kız nereye götürürse oraya gideceğim, hiç değilse ondan faydalanmaya çalışacak herhangi birinden korumak için.

Kapıyı çalıyor ve sonra bana el sallayarak gözden uzak durmamı işaret ediyor. Siktir et. O odaya girerken ben de ilerliyorum. "Alo?" diye seslendi.

"Natalie?" Babasının sesi yaşına rağmen güçlü. "Neden beni bu korkunç insanlarla bıraktın?"

Kapıya doğru ilerliyorum, durumu görebilmek için rahatça eğiliyorum. Chap Weston'ın beş parasız olmasına rağmen kendini mahrum etmediğini görmek çok kolay. Duvarda devasa bir televizyon var, yatağı yükseltilmiş bir kürsü üzerinde oyma bir canavar ve devasa odanın her yerinde pahalı görünümlü mobilyalar var. Bir köşede bir minibar, bir buzdolabı ve renkli, egzotik balıklarla dolu üç metrelik bir akvaryum var. İçimden bir ses, Nat'in odasına bakmaya gitseydim, sade ve seyrek olacağını söylüyor. Ama Chap Weston ve kızı arasında her zaman böyle olmuştur. Ona personelden biriymiş gibi davranıyor -önemsiz ve onun rahatlığı için orada ve o da buna izin veriyor.

"Bay Weston," diyor hemşirelerden biri, sesinde sabırla. "Tek yapmaya çalıştığım günlük kıyafetlerinizi giymenizi sağlamak. Bütün gün yatakta oturmak iyi bir fikir değil. Kalkıp hareket etmeniz gerekiyor. Kalbin için iyi olur." Ses tonundan bu konuşmayı onunla daha önce birçok kez yaptığı anlaşılıyor.

"Kalkmak istemiyorum," diye hırılıyor Chap Weston onlara. "Unutulmuş yaşlı bir adam gibi yatakta debelenmek istiyorum." Hemşireden bir yanıt gelmeyince Natalie'ye döner. "Nasıl olduklarını görüyor musun? Yatakta yatmak benim için bir sumuş gibi davranıyorlar. Ben bitkin düşene kadar taciz edip drtklyorlar."

"Baba," diyor Nat nazik bir sesle. Onun yanına gider ve elini ona uzatır. "Hemşireler sadece senin için en iyi olanı yapmaya çalışıyorlar. Alice haklı. Bütün gün yatakta yatmak senin için iyi değil. Kalkıp hareket edersen kendini daha iyi hissedeceksin-"

Onun elini gszce tokatlıyor. "Bana ne yapacağımı söyleme! Beni terk ettin!"

"Yapmadım," diye itiraz ediyor Nat. "Meşgul olduğumu biliyorsun baba. Bunu geçen hafta konuşmuştuk. Yeni bir işim var ve yeni patronum bana çok anlayışlı davrandı ama zamanımı onunla geçirmemi istiyor."

"Bana bakması için kendi kızımı mı tutmam gerekiyor?" Chap huysuz bir sesle soruyor. "İşler bu noktaya mı geliyor? Babasıyla vakit geçirmesi için kıızıma para mı ödeyeceğim?"

Oh lütfen. Ne dramatik, yaşlı bir palavracı. "Onu benden satın almaya gücün yetmezdi," diye sesleniyorum, sesimde ukala bir tını. Nat bana mutsuz bir bakış fırlatıyor ama umurumda değil. Belki de o yaşlı pile kavga etmeye çalışıyorum. Belki de adamın Natalie'ye dşncesizmiş gibi davranmaya devam etmesini istiyorum, çünkü onun nasıl bir pislik olduğunu görmesini istiyorum.

Chap Weston'ın bakışları odada geziniyor ve bana sabitleniyor. Gözlerini kısarak bana doğru bakıyor ve kapının pervazına gelişigüzel yaslanmış halimi görünce kaşlarını çatıyor. "Kim o?"

Nat belli belirsiz, "Adına alıştığım adam bu," diyor. "şimdi, baba-"

"Clay Price," diye seslendim. Beni tanımadığı açıktı ve Nat bu bilgiyi gönüllü olarak vermeyecek, o yüzden ben vereceğim. Kim olduğumu ve bana nasıl kazık attığını hatırlayıp hatırlamadığını görmek istiyorum.

Yaşlı adamın gözleri kısılır. "Değersiz ocuk mu? Kızımı benden çalmaya çalışan mı?"

Natalie cevap vermeden önce, "İşte o," diye mırıldanıyorum. Beş para etmez çocuk. Siktir et onu.

"Baba," diye azarlıyor Nat. "Clay artık bir milyarder. O iyi bir adam ve bir pislik değil. Beni işe alarak içinde bulunduğumuz karmaşadan çıkmama yardım ediyor."

"Muhtemelen seni sadece eteklerinin altına girmek için tutuyordur Natalie. Onun gibi adamların nasıl olduğunu bilirim." Yüzündeki çatık kaşlar bir babadan çok, en sevdiği oyuncağı elinden alınmış bir çocuğunkine benziyor. "Onunla değil benimle vakit geçirmelisin."

"Clay için çalışıyorum," diyor Nat tekrar, sesi kararlı ve bundan gurur duyuyorum. En azından bir an için, çünkü sonra devam ediyor, "Kısa bir süre sonra tekrar senin yanında olacağım. Bu sadece geçici bir sözleşme."

Geçiciymiş, kıcımın kenarı. Aramızdaki bu şeyi devam ettirmek istemiyor mu? Yüzümde nötr bir ifade tutmaya çalışıyorum ama sinirlenmeye başlıyorum.

"Anlıyorum." Chap Weston'ın ses tonu onaylamıyor. "Demek zamanını hasta baban yerine çöplerle geçirmeyi tercih ediyorsun."

"Hiç de öyle değil-"

"Hayır," diye araya girdim. "Aynen öyle. Benimle olmayı tercih eder." Herkes bana ters ters bakıyor. Umurumda değil. Ben alıyorum

Bu yaşlı adamın sızlanmasından ve hepsinin buna kanmasından rahatsız.

"O senin için iyi biri değil Natalie. Geçmişte seni onun gibi erkekler hakkında uyarmadım mı?" Chap Weston başını sallar. "Seni kullanan bir adamla baban arasında seçim yapmak zorunda kalacaksın."

"Oh, bu saçmalık," diye patladım. "Onu kullanan sensin!"

"Beyler, lütfen," diyor hemşire Alice. "Bunu yapmayalım."

Nat'in bir şey söylemesini bekliyorum. Beni babasına karşı savunmasını. Ama yüzünde çaresiz bir ifade belirliyor ve ayağa kalkıyor. "Gitmem gerek baba."

En azından benimle gitmeyi seçiyor. Sanırım bu da bir şeydir. Yine de babasına haddini bildirmesini ve beni sevdiğini söylemesini isterdim.

Yanıma geldiğinde onu yakınımına çekip kulağına fısıldıyorum. "Bir daha olmaz, tamam mı? Bunu seni iplere bağlı bir kukla gibi dans ettirmek için yapıyor. Buna izin vermeyeceğim." Belki bencilim ama Nat'i kendime istiyorum. "Bu sözleşmede olduğumuz sürece sen benim asistanımsın, onun değil."

Başını sallıyor.

Natalie

NAT: Evin bitmek üzere olduğunu görmekten nefret ediyordum Lex. Neyim var benim?

LEXI: İyi bir D alıyorsun ve bunun değişmesini istemiyor musun? Bunda bir sorun göremiyorum.

NAT: Orası benim evim, ama oraya her döndüğümde kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum. Ama Clay de kalmamı istediğini söylemedi.

NAT: Geçen gün ona doğum kontrol hapı kullanmamı isteyip istemediğini sordum ve gerek olmadığını söyledi.

LEXI: Ouch. Yani bir çıkış stratejisi var. Bu bir iz bırakacak.

LEXI: İnternette Santeria yapan bir kadın var, eğer ona biraz Bitcoin gönderirsen. Ona kötü şans getirmesi için bir tavuk kurban etmesini isteyebiliriz.

Ciddi ol. Burada canım yanıyor. LEXI:

Tamam, üzgünüm. :(

LEXI: Dokunaklı şeylerle aram iyi değildir. Siyahlar giyip gölgelerde parlayacak birine ihtiyacın varsa, ben senin kızınım.

LEXI: Odanın arka tarafında durup normal herkesle alay edecek birine ihtiyacınız varsa, ben sizin kızınızım.

LEXI: Ağlamak için bir omuza ihtiyacın var ve ben Santeria şakaları yapıyorum.

Özür dilerim.

NAT: Keşke nerede durduğumu bilseydim.

LEXI: Ona sormak mı?

Ne diyeceğiz? Hey, aramızdaki sözleşmeyi biliyor musun? Seninle olmaktan gerçekten hoşlanıyorum ve bana ödeme yapmasan bile kalmaktan mutlu olurum!

LEXI: Benim için çalışıyor mu?

NAT: Ama bu yapabileceğim anlamına gelmiyor, biliyor musun? Peki ya babam? İşin bakımı ne olacak? Her şey paraya mal oluyor ve sahip olmadığım tek şey de bu. Clay'in onunla kaldığımı düşünmesini istemiyorum çünkü onu bir cüzdan olarak görüyorum.

LEXI: Keşke ona gerçekten nasıl hissettiğini söylemenin bir yolu olsaydı.

LEXI: Oh bekle!

LEXI: Ona GERÇEKTEN NASIL HİSSETTİĞİNİZİ söylemeye ne dersiniz?

NAT: Har de har.

NAT: Sanırım ne söyleyeceğinden korkuyorum.

NAT: Sözleşmemiz onun takdirine bağlı olarak her an feshedilebilir, benim değil.

NAT: Ya ona baskı yaparsam ve o da benim yapışkan ve altın arayıcısı olduğumu düşünüp beni kapı dışarı ederse?

LEXI: O zaman cevabınızı aldınız mı?

Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum.

Lexi'nin mantıklı olmasından nefret ediyorum. Bana cesur olmamı söylüyor. Clay'e nasıl hissettiğimi, yeniden aşık olduğumu söylememi. Hızlı olsa bile. O söylemese bile. Her şeyi göğsümden çıkarmamı, böylece aramızdaki şeyler nasıl giderse gitsin huzurlu olabileceğimi. Sadece ben olsaydım? Sanırım yapardım. Güçlü olmak için elimden geleni yapardım ve Clay'le oturup nereye gittiğimiz hakkında ciddi bir konuşma yapardım.

Şu anki haliyle, bu ilişkide elimde hiçbir koz yok. Bu konuşmayı yapabilecek kişi benmişim gibi hissetmiyorum. Çok fazla yüküm var - babam, onun batan işi, Clay'le ona inanmadığım geçmişim. Artık her şey farklı ve elini uzatmış olan benim. Clay'e gerçek hislerimle nasıl yaklaşırsam yaklaşıyım, hesapçı ve şüpheci görünecekmişim gibi hissediyorum.

Bana gerçekten nasıl hissettiğine dair bir ipucu verse.

Clay'in olayı da bu zaten. Duygularını gülümsemenin arkasına saklamakta çok iyi. Gerçekte ne düşündüğünü kimsenin görmesine izin vermez. Duygularını herkesten daha iyi saklayabiliyor. Geleceğimiz hakkında ne zaman ipucu arasam, ya hiç duyguyla karşılaşmadım ya da geri çevrildim.

Cevabı -birlikte bir geleceğimiz olmadığını- bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ve belki de sadece bunu göremiyorum. Tek ihtiyacım olan bir işaret, diyorum kendime.

Clay'in benimle tekrar ilgilenmeye başladığının bir işareti. Harika seks yapıyoruz ve birlikte olmaktan zevk alıyoruz. Biz arkadaşız ve harika seks partnerleriyiz ve ... ve ben daha fazlasını istiyorum.

Clay biliyor mu bilmiyorum.

Yani evrenden bir işaret şu anda harika olurdu.

* * *

Clay ve ben ertesi gün kanepeye kıvrılmış, House Hunters'ı izliyorduk. Bir çift dört yatak odalı güzel bir çiftliği granit tezgahı olmadığı için reddettiğinde ona "Belki de senin böyle bir eve ihtiyacın vardır" diyorum. "O kadar da titiz değil. Geniş ve karavanınızdan çok daha güzel ama kendi başınızın çaresine bakamayacağınız kadar da büyük değil."

"Mmm." Clay'in benimle aynı fikirde olmadığı ama benimle ters düşmek de istemediği zamanlarda verdiği cevap bu. Bacaklarım onun kucağında ve bir parmağını bir ayağının kemerinde aşağı yukarı gezdirmeye başlıyor, dikkatimi dağıtmak için beni gıdıklıyor.

"Ne?" Kıkırdayarak ve onun gıdıklayıcı pençesinden kurtulmaya çalışarak soruyorum. "Peki ya hizmetçim?"

Kekeliyorum. "Hizmetçin mi var? Karavanında mı?"

"Şey, evet. Benim de o kadar düzenli olduğumu düşünmüyordun, değil mi?"

"Yaptım," diye itiraz ediyorum. "Yani, kimin hizmetçisi var ve tek göz bir evde yaşıyor?" "Benim." Clay sırtıyor.

"Bir eviniz olsa daha iyi olur. Ve bir tane alabilirsin. Televizyondaki ev bile sahip olduklarınızdan çok daha iyi."

"Mmm."

"Bana 'mmm' deme," diye takılıyorum. "Bu evin nesi var?"

"Onları duydun," diyor televizyona başını sallayarak. "Granit tezgah yok."

Homurdanıyorum. "Dostum, şu anda bir karavanda yaşıyorsun. Ve sonsuza kadar bu otelde yaşayamazsın."

"Yapamaz mıyız?" diye soruyor, yüzünde tembel bir sırıtışla.

Ona bakıyorum, bu "biz "i olduğundan başka bir şey olarak yorumlamam gerekip gerekmediğinden emin değilim. Yanlış mı söyledi? Yoksa gelecekte ikimizi de düşündüğünü mü söylemek istiyor?

O anda telefonum çaldı. Sinirle telefonu kapıp koltuktan fırlıyorum çünkü numarayı tanıyorum, arayan Alice. Bir saniye sonra Clay'in telefonu çalıyor ve aramayı açmadan önce ekrana kaşlarını çatarak bakıyor. "Ne oldu?"

Televizyonu kapatıp telefonu omzuma yaslayarak açıyorum ve biraz yalnız kalmak için koridora çıkıyorum. Clay'in babam hakkındaki konuşmaya kulak misafiri olmasını istemiyorum çünkü nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Konu babam olunca çok alınganlaşıyor. Geçen günkü ziyaretimden beri babamdan bahsedilince kıllanıyor. Bu da işleri garipleştiriyor. "Alo?" Yumuşakça söylüyorum. "Bu Natalie."

"Natalie? Oh iyi. Seni yakaladığıma sevindim." Sesi biraz stresli geliyordu. "Ne oldu?" Süitin kapısını arkamdan kapattım ve Otelin salonunda, yalınayak.

"Baban arıyor. Bugün gerçekten kötü bir gün geçiriyor." Duraklıyor ve bir an için yumuşak ağlama sesleri duyabiliyorum.

Kalbim sıkışıyor. "Bu o mu?"

"Evet. Saatlerdir böyle. Kimseyi tanımıyor ve sürekli Janelle diye birini arıyor. Kim olduğunu biliyor musun?"

"O benim annem," diye mırıldandım. "Ben beş yaşındayken öldü."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Onu çok sevmiş olmalı."

"Bence sevdi." Bazen Janelle'in sevdiği tek kişi olduğunu düşünüyorum. Çoğu zaman babamın beni önemsemek yerine bana tahammül ettiğini düşündüğümü biliyorum. Sonra bunu düşünmenin korkunç bir şey olduğunu hissediyorum ve bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Muhtemelen aramızdaki yaş farkından kaynaklanıyor, diyorum kendime. Ben doğduğumda altmış iki yaşındaydı ve küçük bir çocukla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. O yaşta, yirminin altındaki kadınlarla yapmayı bildiği tek şey onlarla çıkmaktı. Bunu düşünmek de iğrenç ve duruma yardımcı olmuyor. "Daha önce de bu tür büyüler geçirdi. Biraz zaman alır ama sonunda sakinleşecektir."

Alice bana, "Kendini epeyce yıprattı aslında," diyor. "Gece hemşiresini çağırdım ama onu sakinleştirip ağlamayı kesmesini sağlayamıyoruz. Bütün öğleden sonra histerikti. Doktoruna onu sakinleştirmek için bir çağrı yaptım ama henüz kimse bana geri dönmedi."

"O kadar kötü mü?" Şaşırarak sordum. Alice normalde çok sakin görünür. "Oldukça kötü," diye itiraf ediyor. "Sanırım bu gece bana uğramak istemezsin."

Bu gece onu görmeye gidelim mi? Belki tanıdık bir yüz onu kendine getirir." "Bilmiyorum," diye başladım.

Uzaktan babamın sesini duyuyorum. "Natalie? Benim Natalie'mle mi konuşuyorsun?" diye soruyor Alice'e. "Ona burada ihtiyacım olduğunu söyle! Hemen şimdi!"

Tanrım. "Bir saate kadar orada olurum. Sadece Bay Price'a haber vermem gerekiyor."

"Teşekkür ederim. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Telefonu kapattım. Babamın telefondakinin ben olduğumun farkında olduğunu anlamam bir anımı alıyor ve eğer durum buysa, normalde olduğu gibi anılarında kaybolmuş olamaz. Garip. Ne düşüneceğimi bilemiyorum - daha önce de dikkatimi çekmek için numara yapmıştı ama ağlaması gerçek gibiydi. Her iki durumda da, bir kova dolusu suçluluk duymadan bunu görmezden gelebileceğimi sanmıyorum. Clay'le paylaştığım süite doğru geri dönüyorum. Babamla tekrar oturmak için onu terk ediyordum gibi görünmeyecek bir ifade bulmam gerekiyor. Terk *ediyorum* ama onun da terk etmediğimi hissetmesini istiyorum.

Sadece bu gecelik olduğunu. Babamı şımartmak için onun yanına koşmayacağımı.

Süite tekrar girdiğimde ortalık sessizdi. Clay kanepenin bir ucunda oturuyor, eli çenesinde, boşluğa bakıyor. Ağzı düz bir çizgi gibi.

"Sen bir şey söylemeden önce," diye başlıyorum, bana zaten kızgın olduğundan emin olarak. "Babam gerçekten kötü bir gün geçiriyor. Söz veriyorum birkaç saatten fazla kalmayacağım ve sonra geri döneceğim."

"Kötü bir gün, ha?" Ses tonu düz ve ağzını kıvıran gülümsemenin sert bir kenarı var.

"Evet," diyorum usulca. "Bir daha geri dönmeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama bana ihtiyacı var-"

"Sadece git." Clay koltuktan kalkıp uzaklaşır.

Bu hiç de onun için sorun değilmiş gibi geldi. Endişeyle arkasından gittim. "Sakıncası olmadığına emin misin?"

Omuzlarını silkiyor. "Her zaman ona geri dönüyorsun. Git hadi. İşimiz bitti." Nefes alamıyordum gibi hissediyorum. "İşimiz bitti mi? Ne demek istiyorsun?"

"Yani işimiz bitti," diyor açıkça. "Sözleşme bitti. Evine, sevgili babanın yanına gidebilirsin ve artık benim için endişelenmene gerek yok."

Kalbim acıyor. Uyuşmuş hissediyorum. Öylece bir kenara mı atılacağım? Gittiğimi umursamayacak mı? Acı çekmeyecek ve beni tekrar özlemeyecek mi? Söylediği gibi beni "sisteminden çıkardı" mı? Arkasına bakıyorum, dönmesini bekliyorum. Acıyor. İhtiyacım var. Beni sevdiğini göster, zihinsel olarak yalvarıyorum. Bizim için umut olduğunu söyle. Böyle hisseden tek kişi ben değilim.

Ama arkasını dönmüyor. Sadece telefonunu eline alıyor, ekrana bakıyor ve sonra tekrar cebine koyuyor.

"Tüm alabileceğim bu mu?" Kısık sesle sordum. "Şu anda verebileceğim tek şey bu."

Vay canına. Sanki tokat yemiş gibi hissediyorum. İncinmenin ötesindeyim. Gözyaşları gözlerimi bulandırıyor ama onları uzaklaştırıyorum. Clay'in beni ağlarken görmesini istemiyorum. O bunu anlamaz. Kızgın olmak istiyorum. Öfkeli olmak istiyorum.

Ama olamam, çünkü bunun olacağını biliyordum. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum - onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu. Eskiden olduğumuz yerden tekrar başlayabileceğimizi düşünmekle aptallık ettim. Kalbinin son yedi yılda değişmemiş olabileceğini ve beni hâlâ benim onu sevdiğim kadar sevebileceğini. Bu sadece seks içeren bir sözleşme değildi.

Sanırım başından beri kendimi kandırıyordum.

Çantamın masanın üzerinde durduğu yere doğru ilerliyorum. Kıyafetlerimi, fazladan ayakkabılarımı, tuvalet malzemelerimi almalıyım ama şu anda bunlar önemli görünmüyor. Şu anda sadece kırık kalbimin parçalarını toplamak ve kaçmak istiyorum. Kendimi boş, yalnız ve çok ama çok incinmiş hissediyorum. Bu yüzden çantamı alıp kapıya yöneliyorum. Geride bıraktıklarımın yerine yeni kıyafetler alabilirim.

Bir kenara atılmışlık hissinden kurtulabileceğimi hiç sanmıyorum.

Otelin koridorunda asansöre doğru ilerliyorum. Hava o kadar da soğuk olmamasına rağmen soğuktan titriyorum. Clay Price'ın beni sevmediğini fark ettiğimde sanki tüm vücudum kendini kapattı. Duygularını bir düğme gibi kapatabilmesine çok şaşırdım. Orada bir şey yok mu? Tepkisi çok boştu.

Babamı ziyaret ettiğim için benden ayrıldığına inanamıyorum. Babamın iyi olmadığını biliyor. Bazı şeylerin ortaya çıkacağını biliyor. Babamın çıkarıcı olduğunu biliyor ama o da yaşlı ve ona karşı zalim olamam. Clay'in de bunu isteyeceğini sanmıyorum. Her şeye rağmen rahat etmesini sağlamak için o kadar para harcadıktan sonra olmaz.

Hiç mantıklı değil. Neden bu kadar soğuk davrandığını anlamıyorum. Bana karşı çok boştu. Sanki bana verecek hiçbir şeyi yokmuş gibi.

Bunu düşündükçe daha da sinirlenmeye başlıyorum. Asansörün kapısına bakıyorum, asansörü çağıracak ve beni Clay'den ve küçük mutlu yuvamızdan uzaklaştıracak düğmeye basmıyorum.

Bu ne cüret?

Beni kullanmaya ve bir şansımız olabileceğini düşündürmeye nasıl cüret eder? Birlikte geçirdiğimiz mutlu, harika ve neşe dolu haftalardan

sonra

ve sevişmek ve sadece birbirimizin arkadaşlığından zevk almak- tek aldığım "işimiz bitti" mi?

Yumruklarımı sıkıyorum, boğazımdan hüsrana dolu bir ses çıkıyor. Hayır. Hayır.

Bundan daha fazlasını hak ediyorum. Neyi yanlış yaptığıma dair bir açıklamayı hak ediyorum. Gerçekten nasıl hissettiğini duymayı hak ediyorum. İki yetişkin insanın ayrılırken yapacağı gibi gerçek bir konuşmayı hak ediyorum. Bunun yerine, tek aldığım sert, kapalı bir yanıt... tıpkı yedi yıl önce yaptığım gibi.

Siktir et.

Haklı bir öfke ve kızgınlıkla odaya doğru yürüyorum. Yedi yıl önce bunun nasıl olduğuna gülmemiş miydik? Ne kadar aptalmışız? Bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim. Bu sefer izin vermeyeceğim.

Kapıya geldim ve anahtar kartımı içeride unuttuğumu fark ettim. Kendimi tekrar içeri alamam. Lanet olsun. Kapıyı çaldım. Önce sessizce, sonra ısrarla, yumruğumu zarif ahşaba vurarak.

Babam bekleyebilir. Muhtemelen onu tekrar görmemi sağlamak için bir numara. Öyle olmasa bile, orada hemşireleri var. Kalbimin yine arka planda kalmasına izin vermeyeceğim. Eğer bu Clay'le benim aramda olmaması gereken bir şeyse, gerçek bir konuşma yaptıktan sonra bunu kabul edebilirim.

Kapıyı öfkeyle çalmaya devam ediyorum, parmak eklemlerim stres altında morarıyor. Clay'in cevap vermesi sonsuza kadar sürüyor ama pes etmiyorum. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir sürenin sonunda kapı açılıyor ve Clay cevap veriyor.

"Neyin var senin?" Hemen ona tükürdüm.

İrkildi. O zaman gözlerinin donuk olduğunu fark ediyorum. Yüzü her zamanki gibi boş, ama eksik bir şey var. Yanlış bir şey. Gerçekten solgun. Ve telefonu hala elinde.

"Dönmüşsün," diyor donuk bir sesle.

"Öyleyim," diyorum, içeri doğru ilerleyerek. Ayrılığımıza duyduğum öfke, gerçek bir endişenin ardından geri çekiliyor. "Clay, bir sorun var. Sinirlendiğimi biliyorum ama seni bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum ve ..."

Yanımdan geçerken beni tutup kollarının arasına aldığı anda sessizliğe gömülüyorum. Yüzünü boynuma gömüyor ve bana sımsıkı sarılıyor. Çok yakın.

Ayrıldığımız için pişmanlık mı duyuyor?

"Özür dilerim," diyor bir süre sonra ve boğazında garip bir sıkışma oluyor. "Gidip babanı görebilirsin. Seni ikimizden birini seçmeye

zorlamayacağım.

Çünkü bu gece iyi bir arkadaş değilim."

Tereddüt ediyorum, sonra elimi sırtında aşağı yukarı kaydırıyorum. "Clay? Ne oldu?"

Bir eli saçlarıma gidiyor ve elini saçlarımin içinde kıvrarak kendini bana sabitliyor. Yüzünü boğazımdan kaldırmıyor ve bir an sonra orada ıslaklık hissediyorum. Gözyaşları.

"Gage aradı. Seth ölmüş."

Oh, benim zavallı Clay'im. Bu yüzden taş suratlı ve yalnızdı. En küçük kardeşi öldü. Ona sımsıkı sarılıyorum, acısını hissediyorum ve acısını dindirebilmeyi diliyorum. şu anda benim nasıl hissettiğim onun yaşadıkları kadar önemli değil.

Benden başka bir zaman ayrılabilir.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Beş Gün Sonra

Kil

Hâlâ aklıma yatmadı.

Gerçek hissetmiyorum. Sanki her an arkamı döndüğümde küçük kardeşimi kanepede kıpırdanırken görecekmışim gibi geliyor. Sanırım böyle bir şeyden nefret ederdi.

Seth resmi toplantılarda hep rahatsız olurdu. Kravat takmayı sevmezdi. Herkesin bu kadar ciddi olmasından hoşlanmazdı. En çok insanların gülmesini severdi.

Gerçi şu anda kimsenin gülecek hali yok.

İnsanlar cenaze töreni için yavaş yavaş içeri süzülürken Boone'un büyük evinin salonunda bir sandalyede oturuyorum. Merdiven trabzanlarına siyah krep asılmış ve her yerde çiçek çelenkleri var. Seth'in büyük bir portresi girişe yakın bir şövalenin üzerinde duruyor ve Boone ev sahibi olmak için elinden geleni yapıyor ve bir şekilde kendini toparlamayı başarıyor. Ivy onun yanında, eli kolunda, Boone'u destekliyor mu yoksa kendisinin de desteğe ihtiyacı mı var emin değilim. Belki ikisinden de biraz.

"Çok güzel bir cenaze töreniydi," diyor yanından geçen biri. Bir çalışanın karısı. Birinin. Kim olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil.

"Teşekkür ederim," diyor Nat, eline tutuşturulan güveç kabını alırken. "Gidip şunları kaldırayım. Oturmaz mısınız? Aile ana salonda." Aceleyle yanından geçiyor, elbisesinde siyah bir parıltı, güzel bacakları topuklarıyla belirginleşiyor. Kardeşimin cenazesinde kız arkadaşımın bacaklarını kontrol etmek yanlış geliyor ama başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Burada yanımda olduğu için çok mutluyum.

Sanırım haberi aldığımda onu ittim. Şoktaydım. Ne söylediğimin yarısını bile bilmiyorum. Sadece ağlayarak uzaklaştığını ve sonra geri geldiğini biliyorum. Benim için geri geldi ve işte o zaman kendimi kaybettim.

Omzunda bir bebek gibi ağladı ve ona Seth'in-

Sikeyim. Ağzımı ovuyorum. Kelimeyi bile söyleyemiyorum. Söyleyemiyorum. En küçük kardeşimin ölümü gerçek gibi gelmiyor. Eddie'nin cenazesine katıldıktan ve hayatımı değiştirmeye karar verdikten bir ay sonra onun cenazesinde olmam doğru gelmiyor.

En azından artık Nat var. O burada olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Bu hafta inanılmazdı. Ivy kendi kederi ve hamileliği yüzünden zorlandı. Boone berbattı. Ben de, gerçekten. Knox mesafeliydi. Gage sarhoştı. Hepimiz perişan haldeyiz. Ama Nat devreye girdi ve cenaze işlerini üstlendi. Herkesin işini kolaylaştırmak istedi, biz de ona izin verdik. Ben ve kardeşlerim beş yerine dört kişi olduğumuz için Price Kardeşler'le ne yapacağımızı düşünüürken o ve Ivy bu iş üzerinde çalıştılar.

Düşüncesi bile gözlerimi yakıyor. Lanet olsun. İnsanlar salona doluşup birbirlerine başsağlığı dilemeye başlarken bile tavana bakıyorum. Gage yanımda oturuyor, elinde bir bira var -Seth'in en sevdiği bira. Son bir haftadır ilk kez şişeyi ağzına götürmüyor. Sadece boş olarak tutuyor.

Sanırım bunu hepimizden daha fazla kaldıran o. Ben yıprandım ama Gage yıkıldı. O ve Seth hepimize hem yaş hem de arkadaşlık olarak en yakın olanlarımızdı.

"İşe dönmesi için başının etini yiyen bendim," diyor Gage aniden.

"Ha?" Ona doğru bakıyorum.

Gage birasına bakar, yüzünde boş bir ifade vardır. "Boone'un ondan kendini göstermesini istediğini söyledim. Bizi gururlandırması gerektiğini söyledim. Herkes bir teçhizatta sırasını savdı, biliyor musun? Paramızın olması önemli değildi. Bu bir gurur meselesiydi. Price kardeşler böyle yapar. Kabadayılık yaparız. Ve o gitmek istemedi." Şişeyi elinde ileri geri yuvarlıyor. "Onu ikna ettim."

"Bilmiyordun," diyorum ona, boğazımdaki düğüm geri gelmiş. Son zamanlarda oraya kalıcı olarak yerleşmiş gibi görünüyor. "Garip bir kazaydı. Ekipman

kaymış. Olur böyle şeyler." Ayak parmaklarımı botumun içinde oynatıyorum, çünkü ne zaman bir teçhizat kazası olsa, benimkini ve bana neye mal olduğunu düşünüyorum.

Seth'in hayatına mal oldu.

"Bilmeliydim," diyor Gage acı acı. "Seth tam bir aptaldı, biliyor musun? Hiç dikkat etmezdi. Bu yüzden kamyonu kaza yaptı - hep dikkati dağılırdı. Diğerleri borunun gevşemesinin kimin suçu olduğunu söylemiyor ama ikimiz de onun tembelin teki olduğunu biliyoruz." Ayağa kalkıyor ve bira şişesini aniden odanın öbür ucuna fırlatıyor.

Duvara çarpıyor, ıslak bir sıçrama bırakıyor ve uyanış sessizleşiyor.

Gage, "Burada kalamam," der ve hışımlla odadan çıkar.

Natalie bir an sonra içeri girer, gözleri fal taşı gibi açılmıştır. Bakışları duvardaki lekeye gitti. "Ben havlu getireyim." Hızla uzaklaşır ve kısa bir süre sonra geri gelir, Ivy'yi lekeyi temizlemekten uzaklaştırır. O halleder.

Sanırım hepimizle ilgileniyor. Nat insanların incindiğini görmekten nefret eder. Sadece daha iyi hale getirmek istiyor.

Onu hak etmiyorum. O çok iyi.

Camları toplayıp aceleyle atmasını içim acıyarak izliyorum. Aramızdaki her şeyi berbat ettiğimden endişeleniyorum. O gece onun duygularını incittiğimi biliyorum. Yine de geri geldi ve omzunda ağladım, ama o zamandan beri uzak ve meşgul olduğumu biliyorum. Sanki bu hafta olan her şey içime saplanan başka bir bıçak gibi. Seth'in Price Brothers Oil'deki hisselerine ne olacağını belirlemek için hissedarlarla toplantılar. Mirasının nasıl çözüleceğini belirlemek için avukatlarla toplantılar. İş raporlarını doldurmak için çalışanlarla toplantılar. Cenaze eviyle toplantılar. Önünde koca bir hayat olan küçük kardeşimin basit bir teçhizat kazasında her şeyini kaybettiğini hatırlatan bitmek bilmeyen bir geçit töreni.

Ve bununla pek iyi başa çıkamadım. Günlerdir Nat'e dokunmadım. Dokunmak istedim. Tanrım, çok istedim. Ama Seth gittiğinde ona dokunmak ve kollarımda olduğu için mutlu olmak yanlış geliyor. Yatakta yanımda kıvrılmış halde uyandığımda hissettiğim memnuniyet için kendimi suçlu hissediyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Bu yüzden yapmıyorum ve bunun işleri daha da kötüleştirdiğinden şüpheleniyorum.

Nat bana bir şey söylemedi ama en kötüsünü hayal ediyor olmalı.

Nasıl yapamaz? Onun hak ettiği adam olamadım. Son zamanlarda olmadım.

Biri gelip yanıma oturdu. Tam onlara defolup gitmelerini söyleyecekken, onun ağır hamile sarışın bir kadın olduğunu fark ettim. Ivy.

Yanımdaki sandalyeye yerleşiyor ve sonra bir elini karnının üstüne koyuyor, parmaklarının arasında bir mendil tutuyor. "Biraz oturmamın sakıncası var mı?"

Bebek bugün kendini biraz ağır hissediyor."

"Elbette hayır," diyorum ona. Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum çünkü çok yorgun ve yıpranmış görünüyor. Yaklaşık iki hafta sonra doğum yapacak ve çok bitkin görünüyor. Bu hiçbirimiz için kolay olmadı, ama Boone'un işleri gerçekten zorlaştırdığını biliyorum çünkü hepimiz için bir baba figürü gibi hissediyor. Siktir, kimi kandırıyorum ben?

Hepimiz mahvolduk. Ama Ivy'nin endişelenmemesi için neşeli olmam gerektiğini hissediyorum. "Ufaklık mesanenin üstünde mi oturuyor?"

"Junior değil," diyor bana, tanıdık oyunumuza başlarken.

Dizginleri elime aldım. "Boone'un adına yakın bir şey seçmelisin diye düşünüyordum. Bud gibi. Ya da Bo."

Ivy bana bakıyor ve tatlı, memnun bir gülümsemeyle bakıyor. "Dün gece bir isme karar verdik, biliyorsun. Seth olacak." Bir eliyle karnındaki şişliği ovuşturuyor. "Bence bu hoşuna gider."

"Buna bayılırdı," diyorum ona kısık sesle. Görüşüm bulanıklaşıyor ve iki katına çıkıyor.

Hay sikeyim. Ivy'nin önünde bebek gibi ağlayacağım. Lanet olsun, ama küçük kardeşimi özledim. Onu çok özlüyorum.

Ivy sözünü sakınmadan bana mendilini uzatıyor.

Aldım ve yüksek sesle burnumu sildim. "Teşekkürler." Ben bunu yaparken Nat elinde başka bir tabakla yanımdan geçip gidiyor. İçeri giren bir çiftle hararetli bir şekilde konuşuyor, onlara evi gezdiriyor. Kıyafetlerine bakılırsa uzaktan kuzenler. Ya da Seth'le birlikte bir teçhizatçı çalışan PBO çalışanları.

Bilmiyorum. Bu cenaze töreninde garip bir karışım var; bazı insanlar Armani takımlar giymiş ve altın takılar takmış. Bazıları ise sadece en iyi pazar gömleğini ve kot pantolonunu giyiyor, çünkü ellerinde düzgün olan tek şey bu. Önemli olan tek şey saygı göstermek için burada olmaları ve Nat'in hepsine yakın aile dostları gibi davranması hoşuma gidiyor, hatta Seth'in gelip bir köşede toplanan keş arkadaşları bile.

"Bu hafta bize çok yardımcı oldu," diyor Ivy yumuşak bir sesle. "Zor durumda olduğumuzu biliyor ve yardım etmek için elinden geleni yapıyor. O olmasaydı kendimi kaybederdim." Bana bakıyor ve zayıfça gülümsüyor. "Wynonna pek yardımcı olamadı. Finaller falan."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Gerçekten yumuşak bir kalbi var. Bizi incinmiş görmekten nefret eder." "O harika biri Clay."

"Biliyorum."

Baldızım uzanıp elimi okşuyor. "Sadece emin olmak istedim. Ona kız arkadaşın olması için para verdiğini biliyorum ama ona değer verdiğini de söyleyebilirim. Bir noktada bunu ona söylediğinden emin ol, tamam mı? Kızlar böyle şeylerin söylenmesinden hoşlanır. Biliyorum siz erkekler bunun sadece ima edildiğini düşünüyorsunuz ama öyle değil."

Başımı salladım.

"Sadece onun kaçmasına izin vermeni istemiyorum." Ivy elini yine yavaşça karnında aşağı yukarı gezdiriyor. "Boone bana geçmişten bahsetti, ikiniz ayrıldığınızda. Sen mutluluğu hak ediyorsun. Sadece parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verme." Bana kendini küçümseyen küçük bir gülümseme veriyor. "Bana bak, sanki büyük bir aşk uzmanıymışım gibi sana ders veriyorum. Sadece ondan hoşlanıyorum ve bir noktada bir baldızım olsun istiyorum. Ve bence o senin için iyi."

Benim için de iyi olduğunu düşünüyorum. "Ona söyleyeceğim. Söz veriyorum."

Natalie

Törenden sonra çok yoruldum. Misafirler gittikten saatler sonra mutfak personeliyle birlikte bitmek bilmeyen bulaşık yığınlarını temizliyorum. Ivy üst katta uyuyor, temizliğe yardım edemeyecek kadar hamile. Kardeşlerin hepsi yukarıda kart oynuyor ve Seth'le ilgili anılarını paylaşıyorlar. Clay'in dün gece bana söylediğine göre Seth pokeri çok seviyormuş ve bu yüzden cenazesinden sonra onun şerefine birkaç el oynamak istemişler. Tamamen anlıyorum ve Clay üzüntüsünü üzerinden atarken ben de meşgul oluyorum. Yapılacak işlerin listesi kabarıyor ve babamın müzesindeki tek kişilik şovum sayesinde geç saatlere kadar temizlik yapmaya alışkınım. Bu yüzden Ivy'nin devasa evindeki süpürgeyi buluyorum ve diğerleri kederleriyle meşgul olurken ben de temizlik yapıyorum. Bu konuda iyi olduğumu sanmıyorum. Annem ben küçükken öldü ve ben ortaya çıktığımda ailemin baba tarafı neredeyse ölüp gitmişti. Hiç büyük bir ailem olmadı, hiç kardeşim olmadı. Üvey annelerim oldu elbette ama onlar gittiğinde ağlamadım. Clay'in şu anda yaşadığı acıyı hayal bile edemiyorum.

Ben de yardım etmek için elimden geleni yapıyorum.

Onu bu kadar acı çekerken görmekten nefret ediyorum. Her gece sevişmek istemiyor. Sadece beni kendine çekiyor ve saatlerce sarılıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Ağlamıyor. Kardeşini ondan alan dünyaya kızmıyor. Ama benim dokunuşuma ihtiyacı var. Sabah uyandığımda bile, sanki onu terk edeceğimden korkuyormuş gibi hala bana sarılıyor.

Ama ben bunu yapmayacağım. Tatlı Clay'imi bir daha asla bırakmayacağım. Geçen gece benim için bir uyanış çağrısıydı. Üzüldüğümde içime kapanmanın ve çekip gitmenin benim için ne kadar kolay olduğunu fark ettim. Artık bunu yapamam. Bu bana yedi yıllık mutluluğa mal oldu ve yedi yıla daha mal olmasına izin verirsem lanetleneceğim. Mutsuz olduğumda bunu daha iyi ifade etmeliyim. Ve Clay'le acı çektiğinde beni dışlaması konusunda uzun uzun konuşacağım.

Ama şimdi zamanı değil. Her şey birkaç gün daha bekleyebilir.

Süpürmeyi bitiriyorum ve kabloyu sarıyorum. Bir an sonra bir kol belime dolanıyor ve Clay yüzünü boynuma gömüp derin derin nefes alıyor.

"Hepsi bitti mi?" Yumuşakça soruyorum.

"Şimdilik. Milyonlarca el oynadım ve Seth hakkında hikâyeler paylaştım. Yine de onu geri getirmedi." Sözcükleri mutsuz ve hafifçe bulanık. Muhtemelen duygularını bastırmak için birkaç bira içmiş. Zavallı şey.

Dönüp ona sarılıyorum, acısını biraz olsun dindirebilmeyi diliyorum. "Gidelim mi? Yoksa bu gece burada mı kalmak istersin?"

Başını sallar. "Gidebiliriz. Seninle yalnız kalmak istiyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Seks yapmayalı günler oldu ve Clay'in havasında olmadığını bilsem de seks yapmayı arzuluyorum. Bunu tamamen anlıyorum ama bedenim hâlâ onunkini arzuluyor. Belki bu gece tekrar sevişiriz.

Ama şoför bizi otele geri götürürken Clay sessizdi. Ve o gece yatağa girdiğimizde, beni kendine yakın tutuyor ve sarıyor ... ve hepsi bu. O zaman daha fazla zamana ihtiyacı var. Anlıyorum. Dönüp ona sarılıyorum, saçlarıyla oynuyorum ve o da başı göğüslerimde uyuyakalıyor.

Sabah erkenden gitmiş.

Nat,

Bugün iş var. Daha fazla toplantı. Kaçtığım için üzgünüm.

Uyu, tamam mı? CP

Kalbim onun için bir kez daha acıyor. Belli ki mücadele ediyor. Bana ulaşmasını istiyorum ama sanırım şu anda yapabileceğinin en iyisini yapıyor. O

O akşam eve geç geliyor ve kardeşlerinden gelen sürekli mesajlarla dikkati dağılıyor. Onunla birlikte televizyon izliyorum ama dikkatini vermediği açık ve sakın bir akşam.

Sabah yine iş için erkenden çıkıyor ve uyandığımda benimle vakit geçirmek için eve erken gelmeye çalıştığına dair bir şeyler mırıldanıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Sonra da gitti. Gidişini izliyorum ve içimi çekiyorum. Hâlâ uzakta ve keşke ona nasıl ulaşabileceğimi bilseydim.

Ben de sorunun bir parçası mıyım diye merak ediyorum.

Sürekli buradayım ve kardeşlerin zamanlarını tüketen acil iş meseleleri olduğu açık olsa da benimle zaman geçirmek zorunda hissediyor. Clay yokken Price Brothers Oil hakkında biraz araştırma yaptım ve binlerce çalışanı olan devasa bir şirket olduğunu görünce şaşırdım. Clay bana bunu hiç söylememişti ama belki de şirket onun ayırdığından çok daha fazla zamanını alıyor ve bu da onu yakalıyor olabilir mi?

Bana geri dönmek için acele etmesi gerekiyormuş gibi hissetmesini istemiyorum. Geç saatlere kadar çalışırsa anlamayacağımı. Neler yaşadığını anlayamayacağımı ya da bencilce davranıp zamanını benimle geçirmesini talep edeceğimi düşünmesini istemiyorum. Ben sadece onun mutluluğunu istiyorum ve şu anda yaşadığı stres ve duygusal acıyı biraz olsun hafifletmek istiyorum.

Ertesi gün babamı ziyaret etmeye karar verdim. Bu beni Clay'in saçlarından kurtaracak ve onun biraz yalnız kalmasını sağlayacaktı.

Belki de şu anda ihtiyacı olan şey budur.

Kapıdan çıkmadan önce ona kısa bir not yazıyorum.

Clay,

Şu an sadece yoluna çıkıyorum. Babama gittim. Acele etme.

Nat

Kil

Bu haftaki toplantılar tam bir canavar gibiydi. Her şey birbiri ardına geldi. Seth vasiyet bırakmadı. Neden bıraksın ki? Daha 21 yaşındaydı.

-Bu yüzden hisseleri en yakın akrabasına, yani bana ve kardeşlerime kaldı. Parayı şirkete geri yatırmak ve işimize devam etmek yerine, kardeşimizin anısını onurlandırmak için parayı nasıl kullanabileceğimizi tartışıyoruz. Avukatlarla ne yapmak istediğimizi konuşuyoruz. Knox burs vermenin iyi bir yol olduğunu düşünüyor. Boone çalışanlar için emeklilik maaşı bağlamak istiyor. Gage ise her şeye öfkeleniyor ve verecek bir cevabı yok.

Ben Nat'le konuşmak istiyorum. Bakalım o ne düşünüyor. Her zaman olaylara iyi bir bakış açısı vardır.

Bugün, kardeşimin ölümünün acısı biraz daha az. Bugün, onun kamyonetimin güneşliğine sıkıştırılmış son fotoğrafına bakabiliyorum.

-Ve karnımdan bıçaklanmış gibi hissetmiyorum. Kalbimde eskiden onun olduğu yerde hâlâ esneyen bir boşluk var ama artık hayatta kalabileceğimi hissetmeye başladım. Natalie'nin olması yardımcı oluyor. Bu sabah uyandığımda onun tatlı, uykulu yüzünü ve çarşaflara dolanmış yemyeşil kıvrımlarını gördüm ve bu ayrılmamı zorlaştırdı. Bütün gün ona geri dönmeyi, kıyafetlerini çıkarmayı ve onu altıma almayı düşündüm. Onun içine girmeyeli çok uzun zaman oldu. Sanırım daha önce çok uyuşmuştum, ama şimdi ona olan ihtiyacım bir intikamla geri döndü ve aletim bana neyi kaçırdığını hatırlatıyor.

Nat'e bugün eve erken dönmeye çalışacağıma dair söz verdim ve bu sözümü gerçekleştirmeye karar verdim. Birkaç toplantıyı azalttım - AkıllıCamo arazi satın alma planlarımla birlikte birkaç gün daha bekleyebilir. Nat ve benim için bir ev inşa etmeyi düşünüyorum. Başkasının eski evine taşınmak yerine tam onun istediği gibi tasarlanmış bir şey. İkimiz için de mükemmel olan bir şey. Bu düşünce hoşuma gidiyor ve ne yapmak istediğimi anladığında gözlerinin nasıl parlayacağını hayal etmek hoşuma gidiyor. HGTV'deki o bayat ev programlarına bayılıyor. Onu suçlayamam. Tüm yetişkin hayatı boyunca babasının parmağı altında yaşadı. Kendine ait bir evi olmasının onun için hayalden öte bir şey olduğunu düşünüyorum.

Bu hayali gerçeğe dönüştürmek istiyorum. Ona ne kadar değer verdiğimi göstermek istiyorum. Onu ne kadar mutlu etmek istediğimi. Göründüğüm gibi bencil bir pislik olmadığını göstereceğim.

Onu görmek için sabırsızlanıyorum ve oteldeki katımıza çıkan asansörden indiğimde, koridorda koşarak bizim katımıza doğru ilerliyorum.

Oda. Belki şanslıysam hâlâ yatakta, soyunmuş ve seksi olacaktır. Çarşafların altından kayabilir, kalçalarının arasına girebilir ve saatlerce onun tatlı amını öpebilirim. Buna bayılır. Ne zaman onu yiyerek boşaltsam, sanki bu bir tür hediyeymiş gibi şaşırmış gibi davranıyor. Buna bayılıyorum.

Aslında, onun her şeyini seviyorum.

Kapıya vardığımda aletim sertleşmişti ve kapının kilidini açmak için anahtar kartını almak birkaç dakikamı aldı. Açtığımda, onu uyandırmamak için kapıyı sessizce kapatıyorum ve içeri giriyorum. Ama yatakta değildi. Kafamı banyoya soktum, orada da yoktu. Kafam karıştı, odayı adımladım. Nereye gitmişti?

Sonra masaya bıraktığı notu gördüm.

Görür görmez kalbim küt küt atmaya başladı. Yavaşça elime alıyorum, damarlarımda korku dolaşıyor.

Clay,

Şu an sadece yoluna çıkıyorum. Babama gittim. Acele etme.

Nat

Benim yolumda mı?

Benim yolumda mı?

Deli mi o? Son zamanlarda kendimi kaybetmemi engelleyen tek şey o. Kendimi kaybolmuş hissettiğimde, bana yakın olmak için yanımda oldu. Seth'in cenazesinde kendimi bunalmış hissettiğimde, hemen devreye girdi ve işleri halletti. Yanımda oldu, sevgi dolu, tatlı ve destekleyici ve bu çok takdir edildi ve o lanet olası *yolda olduğunu mu* düşünüyor?

Ağzım kurudu. I . . . Onu kovaladım. Hay sikeyim.

Seth öldüğünden beri eskisi kadar şefkatli olmadığımı biliyorum. Sevişmeyeli bir hafta olduğunu biliyorum. Bana elini uzattığını ve benim uzak durduğumu biliyorum. Bu sadece benim anlaşma yöntemim. Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu bildiğini sanıyordum ama ya bilmiyorsa? Ya sessizce ona gitmesi için bir mesaj göndermeye çalıştığımı düşündüyse?

Ya onu kaybettiysem?

Bu düşünce mideme bir yumruk gibi indi ve kendimi hasta hissettim. Yakındaki bir sandalyeye çöküp notu tekrar okudum. Acele etme. *Zaman ayırmak mı?* Onunla değilse zaman istemiyorum. Zamanımı istemiyorum. *Onun* zamanının her saniyesini, her saatini istiyorum.

Nat'i kaybedemem. Onu geri kazanmışken olmaz.

Kendimi sandalyeden fırlatıp anahtarlarımı kaptım. Bugün sedan yok, bugün limuzin yok, onların gelmesini beklemek istemiyorum. Kamyonetimi alma zamanı. Asansöre doğru koşuyorum ve yeterince hızlı gelmeyince merdivenlere yöneliyorum. Nat gittiyse, onu geri getireceğim. Benim için önemli olmadığını düşünüyorsa, ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek bana kalmış.

Daha fazla para gerekiyorsa,
harcayacağım. Yaltaklanmak
gerekiyorsa, yaparım.

O yanımda olmadan bir hayat düşünemiyorum. Düşüncesi bile boş geliyor.

Berbat ettim. Canım yanıyordu ve sevgilime ulaşmak yerine onu kendimden uzaklaştırdım. Tıpkı yedi yıl önce olduğu gibi, onunla konuşmadım. Onu kendimden uzaklaştırdım ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğim.

Umarım çok geç değildir.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Kil

Bir adam otoyolda hiç bu kadar hızlı sürmemişti. Kamyonetimin pedalını döşeme tahtalarına kadar itiyorum. Geçen her dakika, her şeyi çok geç yapabilecek bir başka dakika gibi geliyor. Yoluma çıktığını düşünmesi içimi parçalıyor. Benim iyiliğim için gidiyor. Siktir et hepsini.

Onu her zaman yanımda istediğimi itiraf edecek kadar bencil bir piçim. Onun *kalması* benim iyiliğim için. Bana geri döndüğünde, aptal sözleşmemi ve cahil taleplerimi kabul ettiğinde ne kadar iyi bir şeye sahip olduğumu fark etmemiştim. Lanet olası anal. Anal istemiştim çünkü komik olduğunu düşünmüştüm.

Burada babasını sokaklardan uzak tutabilmek için gururundan ve haysiyetinden vazgeçmek zorunda kalıyordu ve ben onun kış deliğini talep ediyorum çünkü bu benim gururumu yatıştırıyor.

Ben lanet olası bir piçim. Ona yaşattıklarım için şu an kendimden nefret ediyorum.

Onu kaybetmek istemiyorum. Kaybedemem.

Chap Weston Müzesi ve Çiftliği'nin önüne geldiğimde, büyük bir açılış olduğunu ve her yerin tıklım tıklım dolu olduğunu fark ederek kendi kendime homurdanıyorum. Yeni genişletilen otoparkta tek bir boş yer bile yok. Direksiyona sabırsızca vurarak ve bir yer açılmasını umarak iki kez daire çiziyorum. Yer açılmayınca beklemekten yoruluyorum ve kamyonetimi yeni düzenlenmiş çimlerin üzerine sürüp oraya park ediyorum. Çiçek tarhlarının tamir edilmesi için para ödeyeceğim. Umurumda değil. Şu anda sadece Natalie'mi görmek istiyorum.

Kamyondan inip yola çıktım. İçeri girmek için bekleyen kısa bir sıra var ve ben onların önüne geçiyorum. Biri itiraz ediyor ama kimse beni durdurmuyor. İçerisi iki kat daha kalabalıktı ve tıka basa dolu iki odayı iterek geçtim.

Biri omzuma dokunmadan önce insanlar. Kolunun altında bir bebek ve arkasında iki çocuk olan bir kadın bana en iyi anne bakışını atarak "Sıranızı beklemeniz gerekiyor bayım" dedi.

"Tur için burada değilim," diyorum, geçip gitmeye çalışarak.

İri yarı bir adam -muhtemelen kocası- yan odanın kapısının önüne geçerek beni engelliyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Durup ne yaptığınızı düşünmeniz gerekiyor, efendim."

Lanet olsun, yeter artık. Normalde Price'ın iyi huylu kardeşiymdir ama şu anda bir adamın suratına yumruk atmak üzereyim. "Ve senin hareket etmen gerek-"

"Neler oluyor?" diye soruyor bir kadın parlak, neşeli bir sesle. Birden yanımda pembe bir kovboy şapkası belirliyor ve bir an için onun Natalie olduğunu düşünüyorum. Ama bu sadece turu yapması için tuttuğum aktris. Natalie'nin eski kostümüne benzer bir kıyafet giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmış. "Oh, Bay Price!" Bana gülümsüyor. "Büyük açılış için mi buradasınız?"

"Natalie'yi arıyorum," dedim ona. "Natalie Weston."

"Oh!" Eliyle onu işaret ediyor. "Sanırım şu anda hediyelik eşya dükkanına yardım ediyor-"

Onu omuzlarından tutup nazikçe kenara çekiyorum. "Bilmem gereken tek şey buydu." Bir adım öne çıkıyorum ama adam hâlâ yolumu kesiyor ve ona ölümcül bir bakış atıyorum.

"Sorun yok efendim," der aktris adama. "Bay Price buranın sahibi."

Onu düzeltmiyorum. Bunun için zamanım yok. Tek umursadığım, adamın kenara çekilmesi ve ardından yanından hızla geçip kalabalık odalar arasında çılgınca ilerleyerek hediyelik eşya dükkanını aramam.

Çok geç kalmış olamam. Bunu düşünmeyi reddediyorum. Eğer beni dinlemesini sağlayabilirsem, bizim için hala bir şans var demektir.

Hediyelik eşya dükkanına daldım ve hayal kırıklığına uğradım, diğer odalardan iki kat daha kalabalıktı. İnsanlar modası geçecekmiş gibi hediyelik eşyaları kapışıyorlar. Köşeye sıkışmış küçük kafede büyük bir kuyruk var ve kahve makinesinin köpürtücüsünün dakikada bir mil gittiğini duyabiliyorum. Umutsuzca Nat'i arıyorum ama siyah saçlı, kısa boylu ve kalabalığın içinde göze çarpmıyor. Burada değil mi? Onu kaçırdım mı? Yoksa benden mi saklanıyor? Bu düşünce kalbimi burkuyor. Eğer onu kaybettiysem-

"Duble mocha latte?" diye sesleniyor tanıdık bir ses ve o yöne baktığımda tanıdık bir kolun Chap Weston süslemeli tek kullanımlık bir fincanda kahve tuttuğunu görüyorum. "Duble mocha latte mi? Kim içti?"

Nat.

Tanrıya şükür.

İnsanları kenara iterek ilerliyorum. İşte orada, her zamanki gibi güzel görünüyor. Saçları omuzlarına dökülmüş ve hafifçe kıvrılmış, üzerinde onu şeftali ve krem gibi gösteren hoş, soluk pembe bir elbise var.

İlerleyip kahveyi elinden aldığımda dudakları şaşkınlıkla aralanıyor.

"Hey, o benim" diyor biri, itiraz ederek.

Kahveyi tezgâha bırakıyorum ve ellerini ellerimin arasına alıyorum. Ağzı hafifçe açık ve şok içinde bana bakıyor. "Clay?"

Hay sikeyim. Onu gördüğüme çok sevindim. O burada. Hayatımdan tekrar çıkıp gitmeden önce onu yakaladım. Son iki haftadır içimde tuttuğum duygular sarsıcı bir güçle üzerime hücum ediyor ve dizlerimin üzerine çöküp yüzümü eteklerine gömüyorum, kollarım beline kilitleniyor. "Beni asla terk etme," diyorum ona hışımla. "Asla, bir daha asla."

"Ah... tatlım," diyor usulca ve eliyle saçlarımı okşuyor. "Gitmiyordum. Sadece nefes alman için sana biraz yer açmak istedim."

"Nefes almak için odaya ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var." Ona bakıyorum. "İhtiyacım olan tek şey sensin."

Yüzündeki ifadeyi görmek çok güzel. Küçük, anlayışlı bir gülümseme güzel ağzını kavislendiriyor ve parmaklarını kısa sakalının üzerinde gezdiriyor. "Zor birkaç gün geçirdiğini biliyorum Clay. Sadece benim yüzümden acele etmen gerekiyormuş gibi hissetmeni istemedim. Şu anda çok fazla zamanın olduğunu biliyorum-"

Başımı sallıyorum, çünkü onu tekrar kaybettiğimi düşündüğüm bu son bir iki saat her şeyi çok netleştirdi. Ona sahip değilsem hiçbir şeyin önemi yok. O beni mutlu ediyor. "Seni seviyorum, Natalie Weston."

Kalabalıktan biri "awwws."

Nat'in gülümsemesi daha da genişler, ışıldar. "Ben de seni seviyorum Clay Price. Her zaman sevdim. Bunu söylemeni bekliyordum, biliyorsun. Sanırım ben de hep seni bekliyordum."

Ayağa kalkıp yüzünü kavıyorum ve ona bir öpücük verebilmek için eğiliyorum. Şiddetli, sahiplenici bir dudak kenetlenmesiyle ağzını sahipleniyorum ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu gösteriyorum.

"Bu çok tatlı bir an," diyor yakınlardan biri, "ama bunu tezgahdan uzak bir yerde yapabilir misiniz? Burada kahve yapmaya çalışıyorum."

Nat uzaklaşıyor, gözleri parlıyor. "Yatak odam üst katta, hatırladın mı?" diye fısıldıyor.

"Başka bir şey söyleme." Ellerimi Nat'in kalçalarının altına kilitleyip onu kollarımın arasına alıyorum. Küçük bir şaşkınlık çığlığı atıyor ve kollarını boynuma dolayarak göğüslerini yüzüme yaklaştırıyor. Onlara bir öpücük kondurmamak için kendimi zor tutuyorum ama şu anda bizi izleyen onlarca insan var. Kalabalığın arasından geçip evin arka tarafına, merdivenlerin olduğunu hatırladığım yere doğru ilerliyorum, kadının kollarımda.

Merdivenleri çıkana kadar Natalie'yi yere bırakmadım. Koridorun sonuna doğru baktığımda Chap Weston'ın odasının çift kapısının kapalı olduğunu görüyorum ve kızımın geçen sefer yaptığı gibi oraya gidip babasıyla konuşup konuşmayacağını merak ediyorum. Onu yatağa atmak istiyorum ama biliyorum ki içindeki bakıcı her zaman herkesin iyi olduğundan emin olmak ister, puşt ihtiyarın bile.

Ama bugün o tarafa bakmıyor bile. Parmağını dudaklarına götürüp odasının kapısını açıyor ve beni içeri çekiyor.

Ve . . . vay canına. Gençken, ilk kez çıktığımız zamanlarda Nat'in odasına gizlice girdiğimi hatırlıyorum. Her şeyin pembe, beyaz ve kız gibi olduğunu hatırlıyorum, sanki on altı değil de beş yaşındaymış gibi. Şimdi, yedi yıl sonra, hiç değişmemiş olduğunu görmek beni biraz şaşırttı. Nat'in hâlâ fırfırlı beyaz bir cibinlikli yatağı ve pembe duvarları var. Yerde kabarık beyaz bir halı, narin beyaz şifonyerler ve bir kenarda yıpranmış peluş hayvanlarla kaplı bir sandık var. Hala yetişkin bir kadın yerine Shirley Temple'ın odası gibi görünüyor.

"Uh," diyorum usulca.

"Biliyorum," diyor Nat ve yanıma doğru ilerliyor. Yüzünü göğsüme gömüyor. "İğrenç bir oda. Ama babam mezun olana kadar benim küçük bir kız olduğumu düşünüyordu -'küçük'ün altını çiziyorum-. Değiştirecektim ama sonra zaman olmadı, zaman olduğunda da para olmadı. Yani ... evet." Ellerini belime doladı. "Umarım çok fazla ereksiyon katili değildir."

"Sana karşı duyduğum ereksiyonu öldürebilecek hiçbir şey yok," diye itiraf ediyorum. "Yine de bu yakın olabilir."

Kıkırdıyor ve bu ses o kadar tatlı ve hoş ki içimi yeniden sızlatıyor. Sadece onun varlığında olmak bile beni sertleştiriyor. Tanrım, bu kadını seviyorum.

"Belki de sadece gözlerini kapatmalısın," diye mırıldanıyor ve başını tekrar göğsüme yaslıyor.

"Hayır. Sana bakma fırsatını kaçırmış olurum." Elimi ipeksi saçlarında gezdiriyorum. "Seni kaybettiğimi sanmıştım. Temelli gittiğini düşündüm."

"Kesinlikle olmaz. Unutmayın ki kontratımıza göre bertarafı."

Şu lanet sözleşme. "Sana imzalattırdığım için özür dilerim. Sana gelip normal bir insan gibi çıkma teklif etmeliydim."

Elleri sırtımda aşağı yukarı hareket ediyor, bu yumuşak hareket aynı anda hem rahatlatıcı hem de erotik. "Fark ettin mi bilmiyorum ama hayatımda pek normal insan yok. Muhtemelen soruyu anlayamazdım."

Kıkırdıyorum.

"Seni terk etmezdim," diyor bana nazik bir sesle. "Asla. Aslında son birkaç haftadır benden bıkmış olanın sen olmandan korkuyorum ve beni tekrar gönderdiğinde bununla nasıl başa çıkacağımı merak ediyorum."

"Delirdin mi sen?" Kollarımı ona sımsıkı sarıyorum, dikkatini dağıtmadan bu elbiseyi üzerinden nasıl çıkaracağımı merak ediyorum. "Limuzinde beni öptüğünden ve bu konuda ne kadar kızgın olduğunu bana söylediğinden beri sana yeniden aşık oldum."

"Bunu söylemene sevindim," diye itiraf ediyor Nat iç çekerek. "Çünkü en başından beri sana yeniden aşık oldum ve fazla yapışkan olduğumu düşündüm."

"Öyle miydin?" Kaşlarımı çattım. "Seks yaptıktan sonra ağladın."

"Evet," diye itiraf ediyor ve yan tarafımı dürtüyor. "Bana seks yapmam için para verdiğini nezaketsizce söyledin ve ben yine sana aşık oldum ve bu beni suçlu hissettirdi."

İnledim. Muhtemelen öyle söyledim. "Kelimelerle aram pek iyi değildir, Nat. Bunu fark etmiş olmalısınız."

"Olabilir," diye alay ediyor. "Soru sormama eğiliminde olduğumu da fark etmiş olabilirsin ve sonra sana gerçekten nasıl hissettiğimi söylemeden duygularımı incitiyorum."

"Bu benim de aklıma geldi." Bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Yani temel olarak duyduğum şey, ikimizin de iletişimde berbat olduğumuz."

"Bunun doğru bir ifade olduğuna inanıyorum, evet."

"Belki de bunun üzerinde çalışmalıyız," diyorum ona. Odasına göz gezdiriyorum ve yatağının yanındaki şifonyerin üzerinde bir kalem görüyorum. Başına bir öpücük kondurduktan sonra kollarından çekilip kalemi alıyorum. Yatağın kenarına oturuyorum ve bana yaklaşmak için hamle yaptığında elini elime alıyorum. "Fark ettin mi bilmiyorum ama bir süredir nasıl davranacağımı unutmamak için elime bir şeyler yazıyordum."

"Hatırlıyorum," diyor bana. "Bir S ve bir R gördüm. Ne için olduklarını merak ettim."

"R 'acımasız' demekti çünkü seni yatağıma almak konusunda acımasız olmaya karar verdim. S ise 'alçak' içindi çünkü Knox öyle olmamı önerdi. Sana imzalattırdığım bu sözleşmede kötü davranmamı ve duygularını önemsemememi söyledi. İstedığımı elde etmek için seni kullanacak ve bir şekilde umursamayacaktım." Başımı salladım. "Boktan bir tavsiye."

Nat gülümseyerek, "Belki de bekâr kardeşinden kadınlar hakkında tavsiye istemezsin," diye takılıyor.

Başımı salladım. "Mesele şu ki, sana karşı acımasız olamadım. Sen her zaman çok tatlı, mükemmel ve tam istediğim gibi oldun ve ne zaman acımasız olmaya çalışsam, bu hiç işe yaramadı. Ben bir alçak olmak için yaratılmamışım." Kalemi aldım ve parmak eklemine minik bir kalp çizdim. "Tek bildiğim sana aşık olmak."

"Bu o kadar da kötü bir şey değil," diyor bana nefes nefese. "Peki eline bir mesaj yazabilecek miyim?"

Kalemi ona uzattım. "Devam et."

Yumruğumu eline alıyor ve özenle bir şeyler yazmaya başlıyor. Sadece birkaç satır ve beni bıraktığında orada bir E harfi görünce biraz şaşıyorum. "E?"

"Çünkü sen benim her şeyimsin," diye itiraf ediyor usulca. "Ve bunu hatırlaman gerekiyor."

İnliyorum. O başıma gelen en güzel şey. Kalemi elinden alıp tekrar şifonyerin üzerine koyuyorum ve sonra onu kendime çekiyorum. "Seni seviyorum, Nat."

"Ben de seni seviyorum Clay." Gülümsemesi mutlu ve nazik.

Eğildim ve ona hafif bir öpücük verdim. "Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var." "Oh?"

"Seni burada, yatağında sert ve pis bir şekilde becermeme izin verebilirsin ama sessiz olmalısın," diyorum ve bir elimi eteğinden yukarı kaydırarak kıcını avuçluyorum. "Ya da

Arabama gideriz, yolda bir mil kadar gideriz ve kenara çekeriz, sonra seni orada sert ve pis bir şekilde beceririm ve polislerin ziyaret için durmamasını umarım."

"Mmm. Seçenekler, seçenekler." Ağırlığını kaydırıyor ve kıcı elime değişiyor. Küçük bir alay. "Sanırım buradaki yatağı tercih edeceğim. Biraz kirlenmeye ihtiyacı var gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Düşünme şeklini seviyorum. "Sessiz kalabileceğine emin misin?"

"Yoksa ağzıma bir şeyler tıkmak zorunda kalacaksın, değil mi?" Gözleri parlıyor.

Onu öne doğru çekiyorum ve yüzümü tekrar göğüslerine gömüyorum, iniltimi bastırıyorum. "Sen gelmiş geçmiş en yaramaz şeysin Natalie Weston. Bu yönünü seviyorum."

"Benimle ilgili her şeyi seviyorsun," diyor hafifçe, sesinde hafif bir yalpalama.

"Seviyorum," diyorum ona. "Sakın sevmediğimi düşünme. Seni gördüğüm andan itibaren sevdim. Benden nefret ettiğini düşündüğümde bile seni sevdim. Seni o zaman da sevdim, şimdi de seviyorum. Seni nasıl sevmeyeceğimi bildiğimi sanma."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Çok, çok fazla."

Onu yanıma çektim. "O zaman şu eteğini yukarı çekip yeni sakalımı test etmemin bir sakıncası olmaz değil mi? Epey uzadı."

Titriyor. "Bir kontrol edelim, olur mu?" Eli çeneme gidiyor ve uzunluğunu düşünüyormuş gibi yaparak hissediyor. "Kabul edilebilir görünüyor," diyor bir süre sonra. "Belki eskisi kadar iyi değil ama kabul edilebilir."

"Bu sadece dilimin biraz daha fazla çalışması gerektiği anlamına geliyor," diyorum ona ve ayağa kalkıyorum. Aletim aramızdaki bu şakacı konuşmaya çoktan cevap veriyor, sertleşiyor ve kotumun ön tarafına baskı yapıyor. Yine de görmezden geliyorum. Nat bu kabarık canavar yatağın içinde onunla birlikte olmama izin vermeye hazırken olmaz. O en az bir kez boşalana kadar taşaklarımı almayacağım. Düşündüğü kadar sessiz olup olamayacağını görmek istiyorum, çünkü tecrübelerime göre? Nat yataktayken nasıl sessiz olunacağını bilmiyor.

Ki bu oldukça eğlenceli. Ben de onun sahip olduğunu sandığı kontrolü kırmak istiyorum. Bu yüzden bana göz kamaştırıcı ve yumuşak bir şekilde baktığında, eğilip ona hızlı bir öpücük veriyorum ve sonra "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök" diyorum.

Yanakları hemen kızarıyor, ki bu çok güzel bir şey. "Ne?"

"Eller ve dizler," diye tekrarlıyorum, sırtarak. "Ama ben gideceğimizi sanıyordum-" "Oh, öyleyiz. Bu konuda bana güvenin."

Dudağını ısırtıyor ve yüzü daha da parlak bir kırmızıya bürünüyor. "Arkadan mı?" diye soruyor, skandala uğramış bir halde.

"Kesinlikle. Tavuk musun?"

"Yüzünü mahremime sokmandan mı? Hayır. Saçmalama." Ama gürültüsünü tam olarak bir arada tutamaz. Ayağa kalkıyor, eteklerini düzeltiyor, sonra elleri ve dizleri üzerinde yatağa tırmanıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Şimdi, unutma," diyorum. "Sessiz kalmalısın. Öğrenilmek istemem."

"Biliyorum!"

Eteğinin kenarından tutup yavaşça kalçalarına doğru çekmeye başlıyorum. Titriyor ve tüylerinin diken diken olduğunu söyleyebilirim. Neredeyse beklentiyle titriyor.

Bu kadına sahip olduğum için en şanslı orospu çocuğuyum. Bu farkındalıkla alçakgönüllülükle, ona bir değil, iki kez orgazm olacağına yemin ediyorum. Yüz tanesini hak ediyor ama ben ondan iki tane aldığımda yatakta kıvranıyor olacağından şüpheleniyorum.

Eteğini dikkatlice yukarı kaldırıyorum ve krem si kalçalarının arkasına biraz hava üflüyorum. Kıpırdanıyor, ben bunu yaparken nefesini içine çekiyor ve minik külotunun içinden amının kasıldığını görebiliyorum. Soluk, krem rengi bir saten, kenarları biraz dantelle süslenmiş ve tıpkı onun gibi zarif, hanımefendi ve hala seksi.

Onlar da hemen geliyorlar.

Bir parmağımı kumaşın içine sokuyorum ve yavaşça kıcının kıvrımları üzerinde sürükleyerek solgun tenini ortaya çıkarıyorum. Ben bunu yaparken o da kıpırdanıyor ve sanki güzel kıcı onu bu açıdan becereceğimi düşünerek kıpırdanıyor. Külotunu santim santim aşağı indiriyorum ve sonra amcığı ortaya çıkıyor, pembe kıvrımları ve teni bir miktar uyarılma ile parlıyor. Külotu kalçalarından aşağıya çektiğimde Nat küçük bir iç çekme sesi çıkarıyor.

"Şşşt," diye hatırlatıyorum ona. "Sessiz olman gerekiyor."

"Öyleyim," diye fısıldıyor. "Peki ayakkabılarımı çıkarayım mı?" Bir ayağını bacağıma vuruyor.

"Hayır," dedim ona. "Tek ihtiyacım olan bu külotun gitmesi. Ben dilimle amını sikerken geri kalanları üzerinde tutabilirsin."

Küçük bir iniltiyi bastırıyor ve dirseklerinin üzerine çöküyor. "Tanrım, Clay," diye nefes alıyor. "İğrençsin."

Öyleyim. Ama bu hoşuna gidiyor. Bunu söyleyebilirim. Onu tatma düşüncem bile onu ıslattı ve ben daha ağzımı ona yaklaştırmadım bile.

Her iki bacağından külotlarını çıkarabilmek için arkasında diz çöktüğüm yataktan kalkıyorum. Külotları çıkarıp ona veriyorum. "Bunları benim için sakla."

Başını battaniyeye doğru eğiyor ve boğuk bir inilti çıkarıyor. "Sessiz ol, sessiz ol," diye hatırlatıyorum alçak bir sesle, bir parmağımı battaniyenin üzerinde gezdirirken bile

Kalçasının içine. Titriyor ve sonunda parmağımı yavaşça yarığına doğru götürdüğümde, ona çok hafifçe dokunuyorum, amının dikişine doğru ileri geri hareket ediyorum. "Ağzımı üzerine koyduğumda sıırıslıklam olmanı istiyorum bebeğim," diyorum ona. "O amcığı benim için sıırıslıklam yap ki tüm o suları yalayabileyim."

Titriyor ve yatak başlığının yanından bir yastık kapıyor, ağır nefes alışını bastırmak için yüzüne bastırıyor.

"Bacaklarını benim için aç, sanırım," diyorum ona, parmağımı kıvrımlarının üzerinde ileri geri sürterek. "Güzel ve geniş."

Nat yine titriyor ve kalçaları sarsılıyor, sanki sikimin etrafında kenetlenmeye çalışıyor. Kahretsin, buna bayılıyorum. Parmaklarımı içine sokmak ve onu elimle becermek için can atıyorum ama bunu uzatacağım. Kontrolünü kaybetmesini istiyorum ve sessiz olmaya çalışmanın ek işkencesi sadece oyunun bir parçası.

Bundan zevk aldığı belli, çünkü o kadar ıslak ki kalçalarının içi nemden parlıyor. Hepsini yalamak istiyorum.

Belki de yaparım. Belki de sırtüstü uzanmalı ve biraz yüzüme oturmasına izin vermeliyim. Zihnimdeki görüntü, sanki ben de boşalmaya hazırmışım gibi kesemi sıkılaştırmaya yetiyor. Peki ya itaatkâr bir şekilde bacaklarını açıp pembe kıvrımlarını ortaya çıkardığında? Karşı koymak için çok fazla. "Yatakta biraz yukarı kay."

"Ne?" Yüzü kızarmış ve saçları dağılmış bir halde bana bakıyor. Gözleri ihtiyaçtan parlıyor ve ben daha ona dokunmadım bile.

"Yukarı kay." Dolgun kıkına hafif bir tokat attım ve sonra o noktayı ovdum.

"Yatağa uzanabilmem için yeterli."

Kafası karışmış bir şekilde bir iki adım ileri sürünüyor ve sonra bana dönüp bakıyor. "Ne yapacaksın?"

"Boş ver," diyorum ona. "Bir dakika içinde öğreneceksin." Lezzetli poposunun kıvrımlarına öpücükler kondurup gerginliğini biraz azaltıyorum. İyice kıvranmaya başladığında yatağa uzanıyorum ve dizleri omuzlarıma gelene kadar kıvrıyorum ve bir erkeğin görebileceği en güzel manzarayla karşılaşıyorum: Natalie Weston'ın amcığı yüzümün birkaç santim ötesinde.

Mükemmellik.

Ellerimi kalçalarında aşağı yukarı kaydırıp ovuşturuyorum. "O tatlı amcığını biraz indir bebeğim."

Nat nefesini içine çekiyor ve sonra ne demek istediğimi anlayınca yastığına doğru inliyor. "Clay, beni istiyorsun-"

"Tabii ki istiyorum." Hemen hareket etmediğinden, uzanıp bir parmağımı kıvrımlarında yukarı aşağı sürüklüyorum, sularıyla kaplıyorum ve sonra ağzıma getiriyorum. "Tadın çok güzel bebeğim."

Sızlanmasını bastırıyor ve sonra kıcı biraz kıpırdıyor ve kalçaları bir parça aşağı iniyor. "Eteğim," diye nefes alıyor.

Eteği umurumda değil. Tek umursadığım ağzımı amına götürmek. Eteğinin kumaşını başımın arkasına sıkıştırıyorum ve kalçalarını biraz çekiştiriyorum. "Daha aşağı, bebeğim."

Nat inliyor, ama dediğimi yapıyor, kalçalarını daha geniş açıyor, böylece vücudunu yüzüme doğru indirebiliyor.

Sonra, orada, ağzımdan sadece bir santim uzakta ve kokusu burnumu dolduruyor. Buna bayılıyorum. Kokusunu, tadını, hatta amının güzel, kızarmış kıvrımlarını ve onu çevreleyen koyu bukleleri seviyorum. Tadına bakmaya hevesli bir şekilde başımı kaldırıyorum ve dilimi vücudunun dikiş yerlerinde gezdiriyorum.

İçindeki titremeyi hissedebiliyorum, kalçalarının tepki olarak sıkıldığını hissedebiliyorum.

"Daha fazla mı?" Nefes nefese soruyorum. Hayır derse, onu yatağa fırlatıp istediğimi alabilirim, ihtiyaçtan o kadar uçmuş durumdayım. O utangaç "hayır", gizlice olmasını istediği "evet" e dönüşene kadar onu yalıyorum.

"Tanrım, evet," diye nefes alıyor.

Sonra inleyen ben oluyorum. Dilimi tekrar tatlılığının üzerinde gezdiriyorum, onu dilimle ve dudaklarımla keşfediyorum, uyarılmışlığının her zerresini yalayıp yutuyorum. Dilimin kıvrımları üzerindeki her darbesi onu biraz hareket ettiriyor, kalçaları

Bilinçaltında beni klitorisine, yani en çok zevk aldığı yere doğru yönlendirmeye çalıştığını biliyorum. Yine de oraya ulaşacağım. Sadece bunu yapmak biraz daha zaman alacak. Sonunda ona dokunduğumda ihtiyaçtan kendinden geçmesini istiyorum.

Bu yüzden öpmeye ve kıvrımlarını keşfetmeye devam ediyorum, dilimi sadece bir kez göbeğinin kuyusuna daldırıyorum. Onu dudaklarımla haritalandırıyorum, vücudunu öğreniyorum ve sıcak nefesimle uyluklarının iç kısımlarını buharlaştırıyorum. Tüm bunlar olurken, sabırsızlık ve arzunun bir karışımı olarak üzerimde sessizce kıpırdanıyor.

Parmaklarımı kalçalarının arkasında aşağı yukarı gezdiriyor, alayına yenilerini ekliyorum. Ona her türlü dokunuşu yapıyorum ama onu boşaltacak dokunuşları yapmıyorum ve o da bunu biliyor.

Hareketleri daha sabırsız hale geliyor. "Clay," diye bağılıyor. "Kahretsin, hiç adil oynamıyorsun."

"Adil olan ne?" Kıvrımlarının uzun, yavaş yalamaları arasında soruyorum. İçlerinde saklanan sulu parçaları değil, sadece dışını. Tatmin edilmemiş şehvetle onu çıldırtmaya yetecek kadar.

"Bu olmaz!"

"O zaman sana nasıl dokunmalıyım?" "Derine," diye yalvarıyor bana. "Çok derine."

Reddedemem. Bu kadar güzel yalvarırken olmaz. Yüzümü kıvrımlarının daha derinlerine itiyorum, dilimle klitorisini arıyorum. Küçük çıkıntıyı buluyorum ve tam da onun sevdiği şekilde etrafında dönmeye başlıyorum ve küçük zevk sesleri her an daha da yükseliyor. Hafifçe emdiğimde kalçaları yüzüme çarpıyor ve boğulur gibi bir ses çıkarıyor.

"Bu kadar gürültülü olma," diye azarlıyorum onu ve bir parmağımı kalçalarının arasına sokup merkezini arıyorum. "Yoksa sana daha fazlasını veremem."

İniltisi neredeyse duyulmuyor ve seslerini bastırmak için yastığı bir kez daha yüzüne bastırıyor.

Yine de seviyorum. Ona dokunduğumda nasıl vahşileştiğini, benim çekingen, sevimli Natalie'min çarşafların arasında nasıl vahşi, muhtaç bir yaratığa dönüştüğünü seviyorum. Klitorisini tekrar emiyorum ve bir parmağımı çekirdeğine sokuyorum.

O kadar derin nefes alıyor ki neredeyse bir boğanın homurdanması gibi ses çıkarıyor ve onu tekrar yalamadan önce kıkırdıyorum.

"Hiç komik değil," diye homurdanıyor kısık bir fısıltıyla. "Sen bir işkencecisin." Öyle miyim? O zaman ona daha çok işkence etmem gerekecek. İkinci

parmağımı onun sıcaklığına sokuyorum ve amcığı hemen parmaklarımı sıkıca kavırıyor.

kalçalarının titrediğini hissediyor. Daha fazlasını istiyor. Klitorisini yalamaya devam ederken bile içine giriyorum ve hemen inliyor. Amcığı parmaklarımın etrafında tekrar sıkılıyor ve yakın olduğunu biliyorum. Parmaklarımdan birini öne doğru kıvrıyorum, internette okuduğum küçük pürüzlü yamanın orada olması gerektiğini arıyorum.

Nat neredeyse yataktan fırlayacaktı. Bu kez iniltisi yastıkla boğulmuyor ve sessiz odada yüksek sesle yankılanıyor.

Ve lanet olsun, buna bayıldım. Sikim pantolonumun içinde sarsılıyor ve kontrolümü kaybetmemek için kendimi zorlamak zorunda kalıyorum. "Sessiz olmalısın bebeğim," diye fısıldıyorum. "Kimsenin gelip beni yüzüm bu tatlı amcığa gömülmüş halde görmesini istemiyorum-"

Nat boğuk bir inleme daha çıkarıyor ve sonra boşalıyor, amcığı refleks olarak parmaklarımın etrafında tekrar tekrar sıkılıyor. Yine de durmak istemiyorum. Gelmeye devam etmesini istiyorum. Yatağı parçalayacak kadar sert boşalmasını istiyorum, bu yüzden ona doğru itmeye devam ediyorum, parmağım duvarlarındaki G noktasını bulmak için kıvrılıyor ve klitorisini emmeye ve çalıştırmaya devam ediyorum.

"Clay," diye sızlanıyor, nefes nefese. "Yapamam- İhtiyacım var- Oh-oh!"

Tekrar boşalıyor, yastığına boğuk bir çığlık atıyor. Bu sefer boşaldığında, kalçalarının arasından bir ıslaklık dalgası hissediyorum ve dilim ıslaklıkla kaplanıyor. İnanılmaz bir başarı duygusu hissediyorum. Sanırım kızımı az önce fişkırttım. Lanet olsun, eğer bu bir erkeği kral gibi hissettirmiyorsa.

Hareketleri üzerimde yavaşlıyor ve kalçalarının sürekli titremesi, orgazmları azalmaya başladıkça yavaşlıyor ve durgunlaşıyor. Israrcı ağzımdan kurtulmak için üzerimden kalkmaya çalışıyor ama ben bir kolumu kalçasına dolayarak onu yerinde tutuyorum ve hem dilimle hem de parmaklarımla onu becermeye devam ediyorum.

Tekrar boşaldığında ona merhamet ediyorum ve yanımda sırt üstü yatmasına izin veriyorum. Serin hava yüzüme çarpıyor ve dudaklarımdaki ve sakalımdaki onun tadını siliyorum, iyi tatmin olduğu için memnunum ama kendi serbest bırakılmam için ağrıyorum. Bir bakıyorum yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri donuklaşmış, saçları darmadağın. Ağzı şişmiş ve yanındaki yastığın bir köşesi ısırıldığı yerden ıslanmış.

Tamamen zevk almış ve iyi sikilmiş görünüyor ve sikim henüz içine girmedi bile.

"Seni seviyorum," diyor zayıf bir sesle. "Tanrım, seni daha önce sevmediysem bile bundan sonra seveceğime eminim."

Elimde olmadan sırtıyorum ve ayağa kalkıp kemerimin tokasını çözdükten sonra yere bırakıyorum. Tenini tenimde hissetmek istiyorum. Ona dokunmak ve vücudunun benimkinin etrafında kenetlendiğini hissetmek istiyorum. "O güzel kalçalarının arasında bir tur daha atmamı ister misin?" Bir elimle kotumu çıkarırken diğer elimle bacağını düzeltiyorum. Ona dokunmadan edemiyorum. Bu bir bağımlılık gibi.

Elleri eteklerinin altından amına doğru kayıyor ve amını kavrayarak dokunuşumdan koruyor. "Sanırım senin içimde olmanı tercih ederim," diyor usulca. "Şu anda kendimi çok boş hissediyorum ve doldurulmaya ihtiyacım var."

Bunu duyunca inledim. Soyunabileceğimi hiç düşünmediğim kadar hızlı bir şekilde kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıyorum ve sonra tekrar onun kız yatağında, kalçalarının arasındayım. Etekleri kalçalarından yukarı kalkmış, bacakları genişçe açılmıştı ve bir dizini tutup bacağını kalçama doğru götürüyorum.

Hemen bana sarılıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Clay," diye nefes alıyor. "Benim tatlı Clay'im."

Vücudunu kendi vücudumla örtüyorum ve onu öpmek için eğiliyorum, hafif ve nazikçe. Dudakları yumuşak ve tadı çok güzel ve hızlı bir öpücük olması gereken şey, ağzımın onunkini okşadığı, tekrar tekrar öpüşmekten başka bir şey yapmadığım uzun dakikalara dönüşüyor. "Seni sahiplenmek için dünya kadar zamanım olduğunu bilmek iyi hissettiriyor."

Gülümsemesi utangaç. "Sonsuza kadar, eğer istersen."

"Bu başlangıç için yeterli." Aramıza uzanıyorum ve sikimin başını kıvrımlarında aşağı yukarı ovuyorum, sularıyla kayganlaştırıyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve kalçalarını oynatarak sikime doğru hareket ettiriyor. "Şimdi doğum kontrol hapı kullanmamı mı istiyorsun? Seni prezervatifsiz içimde istiyorum. Her şeyini hissetmek istiyorum."

Kendi isteklerimin ve ihtiyaçlarımın onun tarafından yankılandığını duymak beni şaşırttı. Birbirimiz için her zaman mükemmel olduğumuz ve bunca zamandır bizi ayrı tutan şeyin sadece kendi inatçılığımız olduğu gerçeğini pekiştiriyor. "Senin içinde böyle olmak istiyorum," diye itiraf ediyorum ve sonra bir adım daha ileri gidiyorum. "Ama doğum kontrol hapı kullanmanı istemiyorum."

"Bilmiyor musun?"

Başımı salladım. "Bebeğimi doğurmanı istiyorum. Birlikte bir aile olmak istiyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorsan bunu yapamazsın. Belki çılgınca bir düşünce ama seni döllerimle doldurma düşüncesi bana ilkel bir tür zevk hissettiriyor."

Dudakları ayrılıyor. "Öyle mi?"

Evet, öyle. Ona vermek zorunda olduğum her şeyi alacağı düşüncesi mi? "Senin bilebileceğinden çok daha fazlasını."

"Ve bir bebek mi istiyorsun?" Gözleri bir parça yaşla parlıyor. "Benden mi?"

Kıkırdıyorum. "Ben de başka biriyle istemiyorum."

Zavallı şakam karşısında omzuma bir tokat atıyor ama gülümsemesi kocaman. "Bir aile büyük bir adımdır."

"Ben hazırım. Senin için yedi yıl bekledim Natalie Weston. Hayatımıza birlikte başlamaya hazırım."

"Ben de," diyor usulca. "Oh, Clay."

Sikimin başını tekrar ıslaklığında aşağı yukarı sürüklüyorum. "Ve bu sadece senin içine eyersiz girmek için bir numara değil."

Kıkırdıyor, ama içine girdiğimde kahkahası bir nefese dönüşüyor.

Ve ... lanet olsun, bu şimdiye kadarki en harika şey gibi hissettiriyor, bir engel olmadan onun içinde olmak. Hayal ettiğimden daha sıcak ve ıslak. Vücudunda dolaşan her titremeyi hissediyorum. "Benim için tekrar boşalmanı istiyorum, Nat. Ben böyle içindeyken."

İnliyor. Kalçaları kalkıyor ve bana küçük bir baş selamı veriyor.

Elini tutup tekrar yatağa bastırıyorum. Onu örtüyorum ve bu şekilde gözlerinin içine bakabiliyorum. Belki bir noktada bir sürü farklı pozisyon deneyeceğiz, ama onu becerirken Nat'e bakmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok. Sert, emin vuruşlarla başlıyorum ve prezervatif olmadan aletim on kat daha hassas hissediyor. Her şeyi hissedebiliyorum. Her şeyi.

Bu sefer inleyen ve içine doğru iterken kontrolü ele almak için mücadele eden bendim. "Kalçalarımın altına yastık koy," diyor Nat ve başının üstündeki yastığı tutuyor, sonra bana doğru itiyor.

Homurdanıyorum ve birleşmiş bedenlerimizi yukarı kaldırıyorum. Kendi vücudunu benden daha iyi tanıyor ve neye ihtiyacı olduğunu biliyor. Onu pelüş poposunun altına sokuyorum ve sonra tekrar içine sokuyorum. "Daha iyi mi?"

İnlemesi ve tırnaklarını omuzlarıma geçirmesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ona doğru daha sert ve daha hızlı sallanıyorum, aramızdaki sürtünme zevki yoğunlaştırıyor. Nat'in amcığı tekrar etrafımda sıkılaşmaya başladığında, duraklamak ve kontrolümü yeniden kazanmak zorundayım.

"Hayır," diye pantolonunu indirdi, elini yumruk yapıp omzuma dayadı. "Devam et. Çok yaklaştım."

Ve ben çok yakınım. Ama onun aceleciliği benimkini körüklüyor ve ona doğru itiyorum, ağzını kendi ağzımla yakalamak için eğiliyorum. Sadece birkaç vuruş daha, diyorum kendime. Birkaç kez daha dayan ki boşalabilsin ve sonra-

Altımda çığlık atıyor ve ben onun çığlığını öpücüğümle yutuyorum. Amcığı sikimin etrafında sıklaşıyor ve sanki yumruğuyla sıkıyor, çok sıkı ve-

Ve sonra ben de geliyorum. Kontrolüm kayboluyor ve içine dalıyorum, onu tohumlarımla dolduruyorum ve ona sahip olduğum her şeyi, kalbimi, bedenimi ve ruhumu veriyorum. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Dakikalar geçiyor ve nefesim yavaş yavaş normale dönmeye başlıyor. Üstündeki çıplak, terli bedenimin hayal meyal farkındayım ve o hâlâ, artık iyice mahvettiğimiz güzel elbisesini giyiyor. Bakir yatağı da oldukça dağılmış durumda. Onu ezmek için yana kaymadan önce nemli alnına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Nat."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

Onu kendime doğru çekiyorum, sikim hala içine gömülü. Serbest kalmaktan ikimiz de yapış yapış olmuştuk ama hareket etmek istemiyorum. Sadece sonsuza kadar onunla burada uzanmak istiyorum.

Yatakta büyük bir ıslak nokta olması dışında. "Bu çarşafı yıkamak isteyebilirsin."

"Muhtemelen yakmışlardır," diyor esneyerek. "Kanıtları sakla."

"Neden saklayayım?" diye soruyorum, sahiplenici bir kolla onu sarıyorum ve büyük, kabarık bir meme üzerinde. "Baban eninde sonunda birlikte olduğumuzu öğrenecek."

"Mmm, iyi bir nokta. Bunu hiç düşünmemiştim." Omzunun üzerinden bana bakıyor, yumuşak ve doygun. "Peki şimdi aramızda ne olacak?"

Bir dakika düşündüm. "Yeni bir sözleşme." Kaşları düştü. "Yeni bir sözleşme mi?"

Başımı sallıyorum ve çenemi omzuna yaslayıp yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Bir evlilik."

"Oh." Sesi yumuşar. "Tamam, evet, kulağa hoş geliyor. Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Bu da doğru.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Dört Ay Sonra

Natalie

Telefonum bir mesajla çalıyor ve beni uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi ovuşturup telefonumu almak için çabalıyorum, ancak onu kanepeden yere düşürüyorum. Hay aksi. Oturma odasında uyuyakalırsam olacağı buydu. Kendimi kanepeden kaldırıp yeni döşenmiş fayansın üzerinde gezinirken esniyorum.

Eğildiğimde hemen midemin bulandığını hissediyorum ve kanepeye geri çekiliyorum. Ugh. Sabah bulantıları her an geçebilir. Tekrar uzanıp gözlerimi kapatıyorum, terliyorum ve zor yutkunuyorum, hissin geçmesini bekliyorum. Sonunda geçiyor ve telefonuma bakmak için bir gözümü sıkarak açıyorum.

Postacı yine yanlış eve teslimat yapmış. Lexi'ye gönderilmiş, üzerinde kafatasları olan büyük bir kutu aldım.

IVY: Arabaya binip getirecektim ama Seth sonunda uykuya daldı.

Ben de ona mesaj atıyorum, henüz koltuğumdan kalkmaya hazır değilim.

NAT: Hala kusmukların etkisindeyim, o yüzden Lexi'ye mesaj atıp senin evine gittiğini söyleyelim, tamam mı?

Teşekkürler. Yakında gelirse verandaya bırakırım.

Ona zili almamasını söyle çünkü bebek uyuyor. :)

Tamam.

Midenin bu kadar kötü olmasına üzüldüm. Zencefil çayı iyi geldi.

Ben!

Clay'i gönderip biraz aldırırım. TY!

Telefonuma bakıp iç geçiriyorum ve hâlâ düz olan karnımı ovuyorum. Bir süredir hamileydim.

Sanırım iki ay kadar oldu ve şimdiden çok yoruldum. Birçok kaynaktan öğrendiğime göre Ivy hamileliği boyunca ıslıl ıslıl bir güzelliğe sahipmiş. Benimse şimdiden ayak bileklerim şişti, cildim kötüleşti ve beş kilo verecek kadar kustum ... ki bu hiç mantıklı değil, çünkü on kilo aldım. Hamilelik boyunca acı çeken insanlardan biri olacağımı söyleyebilirim.

Eğlenceli zamanlar.

Önce Clay'e mesaj atıyorum, çünkü her zaman önce Clay'e mesaj atarım. Hayatıma tekrar girdiği gün ne kadar saçma bir şekilde aşıksam şimdi de o kadar saçma bir şekilde aşığım. Sabah, öğle ve akşam birbirimize bağlıyız. Onun kollarında uyanıyorum ve Clay kalkıp işe gitmeden önce birkaç dakika sarılıyoruz. Genellikle öğle yemeğini birlikte yeriz ve ziyarete gitmesi gerektiğinde ona teçhizat sahalarına kadar eşlik ederim. Onu ve Boone'u kuyulara inerken izledim, ancak Boone gibi sihirli bir dokunuşa sahip olmadığını söylüyor. Eve geldiğinde de genelde kanepeye uzanır, ya televizyon izler, ya video oyunları oynar (onun sevdiği futbol oyunlarında iyi olmak için umutsuzca çabalıyorum) ya da sevişiriz. Sürekli birbirimizin yanında olmaktan bıkacağımızı düşünebilirsiniz ama tam tersi oluyor. Her geçen gün onu daha da çok arzuluyorum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ya da o gittiğinde çok yalnız.

Şu anda IntelligentCamo prototiplerinin ilk turunun üretimini denetliyor. Askerlere yardım etme olasılığını tartışmak için yerel bir üsle planlar yaptı ve bunları ücretlendirmek yerine hepsini bağışlamaktan bahsetti. Seth'in ölümü Price kardeşlerde birkaç şeyi değiştirdi. Clay'in daha önce IntelligentCamo'yu asker ailelerine satmakla ilgilendiğini biliyorum ama şimdi bir vakıf kurup binlerce takım elbise bağışlamaktan bahsediyor. Eğer birkaç hayat kurtaracaksa, bu parayı vermeye hazır olduğunu söylüyor.

Bence bu çok tatlı. Erkeğimin fedakar bir yanı var. Buna bayılıyorum.

Bu gece normal bir saatte evde olacak, bu yüzden ona küçük bir sevgi notu gönderiyorum.

NAT: <3 <3 Hey bebeğim, bu gece eve dönerken biraz zencefil çayı alabilir misin?

CLAY: Hey aşkım

Karnın mı ağrıyor?

NAT: Evet-Ivy zencefil çayının hastalığa iyi geldiğini söylüyor. Kullanıyorum. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum bebeğim.

Lexi'nin numarasına geçip ona bir mesaj gönderirken gülümsüyorum.

Uyanık mısın?

Lexi'nin telefonundan cevap yok. Anlaşıldı. Lexi normalde erken kalkan biri olmasına rağmen sabahın oldukça erken saatleri. Bütün gece uyanık kalıp şeytani minyon ordularını çağırdığına dair şaka yapmayı sever, ama bu sadece bir paravandır. Lexi erken kalkmayı ve günle yüzleşmeyi seven insanlardan biridir.

Gidip ne olduğuna bakmam gerekecek.

Kanepeden yuvarlanacak cesareti bulmam birkaç dakikamı alıyor. Sonunda ayağa kalkıp bir şeyler deniyorum ama midem şimdilik yatışmış görünüyor. Güzel. Yeni evimizin zemininde ilerliyorum, yürürken plastik kaplamaları tekmeliyorum.

Clay benim için yeni bir ev inşa etmek istedi ve bunu hayalimdeki ev yapmamı istediğini söyledi. Ancak evler için fiyat teklifleri aldık ve istediğimiz evi inşa etmek en az bir yıl ve çok fazla para gerektirecekti. Sorun para olmasa da hamile kaldım ve bebeğimin Clay'in karavanında ya da bir otelde yaşarken doğmasını istemediğimi fark ettim. Weston Çiftliği'nde yaşamak da söz konusu bile olamazdı.

Biz de bir ev aldık. Özellikle de Ivy ve Boone'un sokağının aşağısında bir ev aldık. Aslında tam olarak sokağın "aşağısında" sayılmaz çünkü onların devasa bir çiftliği var ve bizim de biraz daha az büyük bir çiftliğimiz var ama aynı bloktayız. Evimiz eski ve modası geçmiş, patlamış mısırlı.

Her yerde tavanlar ve ahşap paneller var, bu yüzden işlerimin "arasında" ve hamileyken tadilat yapmaya karar verdim.

Yenilemekten kastım, odaları dağıtıp sonra da dağınıklığı düzeltmeleri için birilerini çağırmak. Ne yazık ki pek iyi bir ressam değilim ama yarın gerçek bir ressam gelecek. Ebeveyn yatak odasına gidiyorum, ayakkabılarımı giyiyorum, sonra anahtarları alıp evden çıkıyorum, yürüyüş yolundan aşağı iniyorum ve Lexi'nin bungalovuna doğru gidiyorum. Seçtiğimiz mülk, arka bahçedeki küçük bir patika ile geniş ana eve bağlanan bir kır evi ile geldi, bu yüzden Lexi'ye taşınmasını teklif ettim. Yoga işi Luka'da başarısızlığa uğruyor ve çok kötü gidiyor. Kasaba çok küçük ve Lexi de çok tuhaf olduğu için bu iş yürümüyor. Şimdi ev ziyaretleri yapıyor ve bir web sitesi kurmaya çalışıyor, ancak son zamanlarda pek bir şey yapmak için dikkati oldukça dağınık.

Bu duyguyu bilirim. Hayat bazen her şeyi aynı anda vuruyor gibi görünüyor. Benim için de aynısı oldu.

Clay ve ben evlendikten kısa bir süre sonra babam bir kez daha düştü ve hemşirelerinin önerisiyle babamı San Antonio'da bir eve taşıdık. Mevcut en pahalı evlerden biriydi ve sadece kendisine ait büyük bir süiti vardı. Gece gündüz onunla ilgilenebilecek bakım personeli var. Daha da önemlisi, düşebileceği merdivenler yok. Nefret edeceğini düşünmüştüm ama sürpriz bir şekilde aslında evi seviyor. Görünüşe göre filmlerinin pek çok hayranı var ve odasından her çıktığında ona bir ünlü gibi davranılıyor. Hatta düzenli olarak Chap Weston film geceleri düzenliyorlar ve bu gecelerde babam ilgi odağı oluyor. Buna bayılıyor. Dün ziyaret ettim ve babam sanki sürekli mahkemeye çıkıyor, imza dağıtıyor, kadınlarla flört ediyor ve hemşireleri büyülüyordu. Onu yıllardır bu kadar mutlu görmemiştim. Sadece bir bakıcıya değil, gerçek bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu fark etmek üzerimdeki stresi büyük ölçüde aldı.

Babam Clay'le birlikte olduğum için heyecanlanmıyor. Hem de hiç. Ama çoğu gün Clay'in kim olduğunu bile hatırlamıyor, bu yüzden bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Babamın mutsuzluğunun hayatımı kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Artık değil. Günün sonunda, o sadece üzgün, yaşlı bir adam ve herkesin geçirmesi gerekenden daha fazla mutsuz zaman geçirdi ve bunun bana olmasına izin vermeyeceğim. Bazen beni arar ve kötü yaşam tercihleri yaptığım için bana yakınıyor ama çoğu zaman babam kendi küçük dünyasında yaşıyor.

Ben Clay'den bahsetmiyorum, Clay de babamı görmek istemiyor. Bana uyar.

Clay ile evlendiğimden ve artık San Antonio'ya yakın bir yerde yaşadığımızdan beri Chap Weston Müzesi artık birkaç çalışan tarafından yönetiliyor ve Clay ile ben de ara sıra işleri kontrol etmek için oraya gidiyoruz. Çok fazla para kazanmıyor ama babam için -ve garip bir şekilde benim için- başarısız olmaması önemli, bu yüzden devam ediyor. Zarar etmediği sürece, bu konuda kendimi suçlu hissetmiyorum.

Para tuzağı olsa bile Clay'in umurunda değil; o sadece benim mutlu olmamı istiyor.

Lexi'nin küçük kulübesinin kapısına geliyorum ve arka odalardan birinde çalan tuhaf yoga müziğini duyabiliyorum. Kapıyı çalıyorum ama cevap yok, ben de pencerelerden birine bakmaya çalışıyorum. Yine de hepsi kapalıydı. Hmm. Ona tekrar mesaj atmayı düşünürken içim isyan etmeye karar veriyor ve başka bir mide bulantısı dalgası vuruyor. Uh-oh. Ana eve bir göz atıyorum, ama merdivenleri çıkmak için epey yürümem gerekiyor ve zamanında yetişemeyeceğimden şüpheleniyorum.

Ben de Lexi'nin kapı kolunu denedim. Tanrıya şükür kilitli değildi, ben de kendimi içeri attım ve koridorun sonundaki banyoya doğru koştum. Bağırsaklarımı kusmak için tam zamanında tuvalete ulaştım. Midemde fazla bir şey kalmamıştı, bu yüzden bir süre porselen kaseye kuru kuru vurdum ve sonra yüzümü silmek için en yakın havluyu kaptım, sızlandım.

"Ahbap? İyi misin?"

Arkamı döndüğümde Lexi'nin havluyla -ve başka hiçbir şeyle- arkamdaki kapı aralığında durduğunu görüyorum. Koyu renk saçları dağınık ve terli görünüyordu.

"Özür dilerim," diyorum zayıfça. "Kendimi içeri sokmaya çalışmıyordum ama midemin kendi fikirleri vardı."

"911'i arayayım mı?" Sesi donuk ama küvetin kenarına gidip bana yeni bir havlu uzatıyor.

"Çok komik," diyorum başımı sallayarak. "İyi olacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Duşa girmeden önce seni yakalayabildim mi?"

"Duşun kenarında oturduğuma göre bu biraz zor olurdu," diyor Lexi, eğlenerek. "Yine de beni kötü bir zamanda yakaladın."

"Bir paketin var-" diye başlıyorum ve sonra duruyorum, çünkü başımı kaldırdığımda Lexi'nin yatak odasını görebiliyorum. Yatağında çıplak bir kış var. Bembeyaz, çıplak bir kış ve sahibi yorganın içinde yüzüstü yatıyor. Bir an için kalbim durdu. Ama sonra adam doğruluyor ve onun Knox olduğunu görüyorum.

İğrenç. Az önce kayınbiraderimin çıplak kışını gördüm. En iyi arkadaşımın yatağında.

Lexi'ye dehşet dolu bir bakış fırlatıyorum. "Ne-"

"Göründüğü gibi değil," diye başlıyor ve sonra başını eğiyor. "Aslında, hayır, tam olarak göründüğü gibi."

* * *

Çok kısa bir süre sonra eve döndüğümde Lexi ve Knox'un birlikte uyuduklarını öğrendiğim için hala biraz sinirliydim. Oturma odasındaki -ya da sonunda oturma odası olacak olan- kanepeye çöküyorum ve gözlerimi kapatıyorum, tuhaf arkadaşımın tuhaf kayınbiraderimin seks yaptığını bir kez daha görmemeye çalışıyorum.

Daha uzanır uzanmaz ön kapı açıldı. "Bebeğim?" Clay bağılıyor.

"Oturma odasında," diye sesleniyorum, doğrulmaya çalışarak.

Bir an sonra beliriyor, her kadın için muhteşem bir manzara. Artık kalınlaşan sakalını, biraz fazla uzun siyah saçlarını, gülen yeşil gözlerini, geniş omuzlarını ve muhteşem, gergin vücudunu içime çekiyorum. İç çekiyorum. Şiddetli bir mide ekşimesine ek olarak, inanılmaz bir libidom da var, ki bu korkunç bir eşleşme. Bir anda tahrik oluyorum ve sonra içgüdülerim bu fikri derhal kapatıyor. Cehennem gibi bir şey.

"Kalkma bebeğim," diyor Clay, kanepenin yanına gelip diz çökerek. Alnımdaki bir tutam saçını şefkatle okşuyor. "İyi misin?"

"Her zamanki gibi," diyorum ona. "Bugün şimdiye kadar iki kez kustum ama iyi haber şu ki midemde fazla bir şey kalmadı." Yüzümü buruşturuyorum. "Ve bugün ne gördüğümü asla tahmin edemezsin."

"Kendine sakla," diyor ve parmak eklemlerini hafifçe yanağıma sürtüyor. "Sen uzan, ben de sana çay yapayım."

"Neden bu kadar erken geldin?" diye sordum.

O büyük, lezzetli omuzlarını silkiyor ve sadece bu basit hareket bile beni ateşlendirip rahatsız ediyor. "Bebeğimin zencefil çayına ihtiyacı vardı. Ben de geldim."

"Evet, ama bekleyebilirdim-"

Başını bana doğru sallıyor. "Bebeğimin zencefil çayına ihtiyacı vardı," diyor kararlılıkla. "Şimdi gözlerini kapat."

Ona şefkatle, "Seni zorba ahmak," diyorum ama dediğini yapıyorum. Her zaman Clay'in dediğini yaparım. Onunla tartışmak imkânsız, çünkü yanıldığına asla inanmıyor. Çok tatlı.

Kısa bir süre sonra uyandığımda Clay'i kanepenin en ucunda otururken buluyorum, ayaklarımı kucağına almış. Bir eliyle telefonunda sessizce biriyle mesajlaşıyor, diğer eliyle de ayak bileklerimi ovuyor. Esniyorum. "Çok mu uyudum?"

"Yaklaşık bir saat," diyor ve başparmağıyla ayağımı okşuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim."

"Şimdi sana çay getireceğim. Sen olduğun yerde kal."

Clay odadan çıkarken doğruluyorum ve daha da dar kot pantolonunun içindeki sıkı poposunun esnemesini izliyorum. Tanrı merhamet etsin, ama umarım midem birkaç saat dayanır, çünkü şu anda gerçekten tahrik olmuş hissediyorum. Kocam bir süre sonra elinde dumanı tüten bir fincan çayla geri dönüyor. Çayı bana veriyor ve ben yudumlarken beni dikkatle izliyor. Normalde dikkatli ve sahiplenicidir ama şimdi hamile olduğum için mi? Bu on bir katına çıktı ve Clay bir anne ayıdan daha kötü... ve itiraf etmeliyim ki, bunu yiyorum. Her anını.

"Daha iyi mi?" Clay soruyor.

Çayın tadı berbat ama endişelenmesini istemiyorum. Zaten benim için çok fazla endişeleniyor ve daha ikinci ayımızdayız. Gülümsüyorum ve küçük bir yalan söylüyorum. "Çok."

Tekrar kanepenin en ucuna oturuyor ve ayaklarımı tekrar kucağına koyuyor. Ayaklarımla onun sikini ovma dürtüsüne direniyorum. Tanrım, kendimi oynak hissediyorum. İri, lezzetli kocamın üzerime titremesi beni bu kadar heyecanlandırmış olmalı. "Eve bu kadar erken geldiğine inanamıyorum."

Omuz silkiyor, dudaklarında bir gülümseme. "Seni ve bebeğimi özledim."

İşte bu kadar. Bu adam biriyle yatacak. Tam burada, hemen şimdi. Çay bardağımla dikkatlice kanepenin yanındaki masaya bırakıyorum ve sonra kendimi Clay'in kucağına atıyorum.

Kollarım boynuna dolandığında gözleri açılıyor. "Bebeğim?"

"Biraz ... hissediyorum." Parmağımı gömleğinin önünde gezdiriyorum. "Aşk dolu."

Bu düşünceyle gözleri dumanlanıyor. "Peki ya miden?"

"Karnım umurumda değil," diyorum ona en iyi, en boğucu sesimle. "En azından şu anda değil. Diğer yerlerim ağrıyor."

"O zaman yardım etmeme izin verin, Bayan Price." Beni kucağına çekti ve eteğimi yukarı çekti.

Parmaklarımı onun muhteşem, dolgun sakallarında gezdiriyorum ve kalçalarımı kaydırarak sikine sürtünüyorum. Bugün gibi günleri seviyorum. Aslında Clay'le birlikte olduğum her günü seviyorum. Birlikte olduğumuz için her şey parlak ve umut dolu görünüyor. Ve beni nefessiz bırakan bir hareketle külotumun ağını tutup kenara çekerken, daha mutlu olabilmemin hiçbir yolu olmadığını düşünmeme neden oluyor. Clay benim hayatım ve ben onsuz sadece hareketleri yapıyordum. Eğilip ağzımı onunkine değdiriyorum, dokunuşunda kayboluyorum.

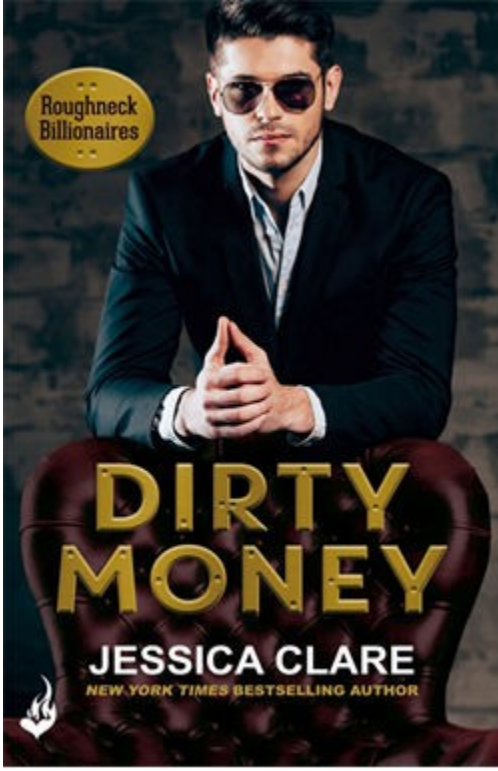
Daha sonra ona kardeşi ve Lexi'den bahsetmek için bolca zamanımız olacak. Şimdilik aklımda başka düşünceler var.

Kocamı baştan çıkarmak gibi şeyler.

OceanofPDF.com

Külhanbeyi Milyarderlerle Tanışın . . .

Güney Teksas, dört kaba saba kardeşin
gözlerini aşka dikmesiyle ısınır.

Şu andan itibaren

OceanofPDF.com

Welcome to the Billionaire Boys Club...

A secret society.

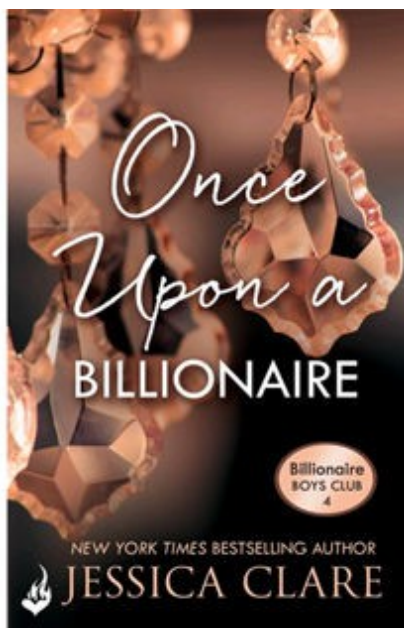
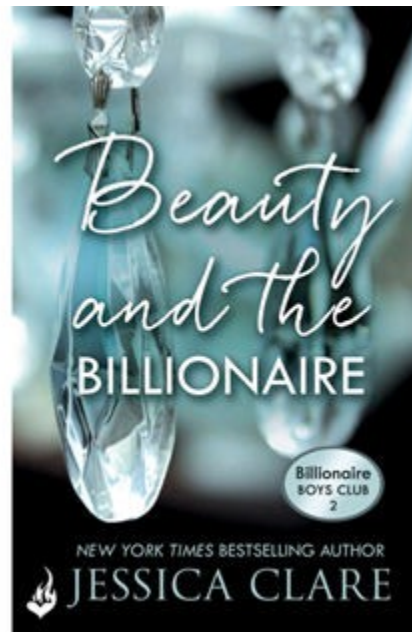
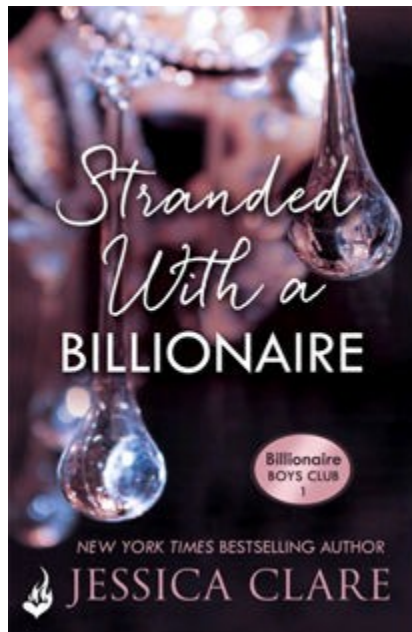
Six bachelors richer than you could ever imagine.

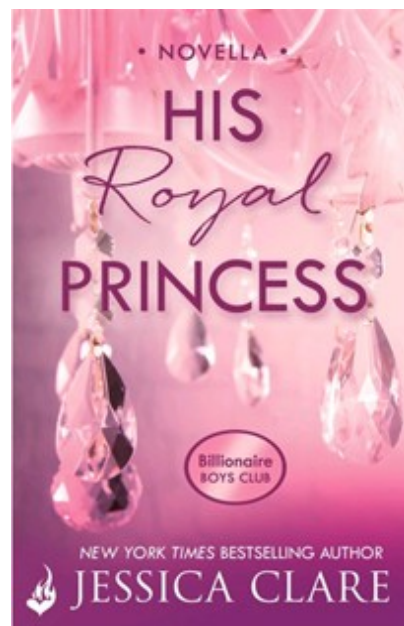
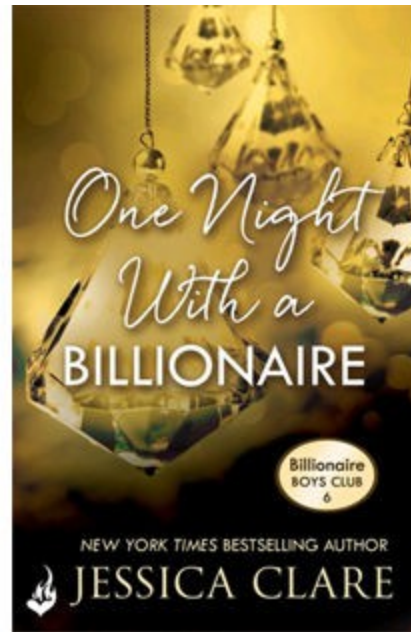
Falling in love. Losing their hearts. Brought to their knees.

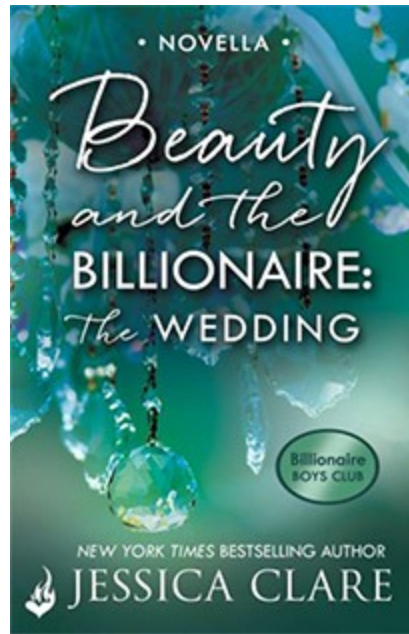
Available now from

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Meet the Billionaires and the Bridesmaids...

*You are cordially invited to a wedding,
where love is in the air between the
billionaire guests and the bridesmaids...*

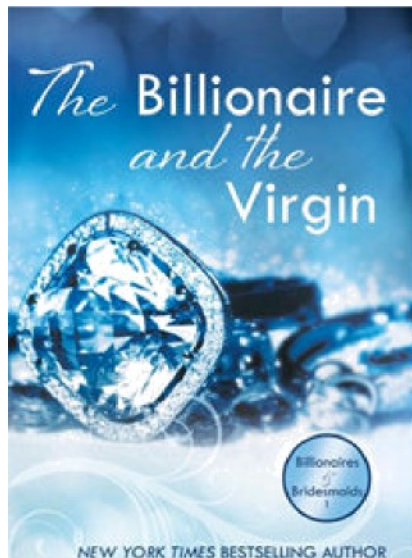
They might be filthy rich, wild, notorious playboys.

But these lucky ladies in waiting have the power to win their hearts...

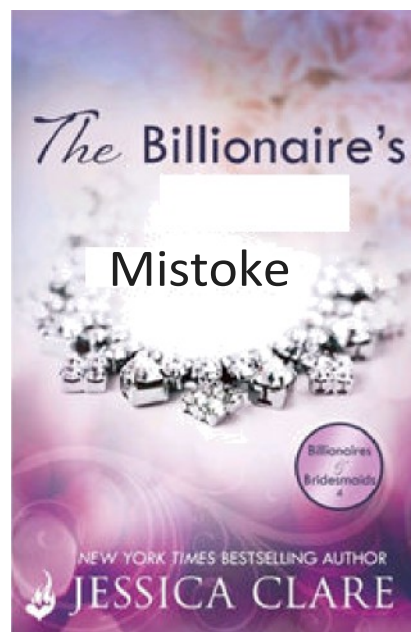
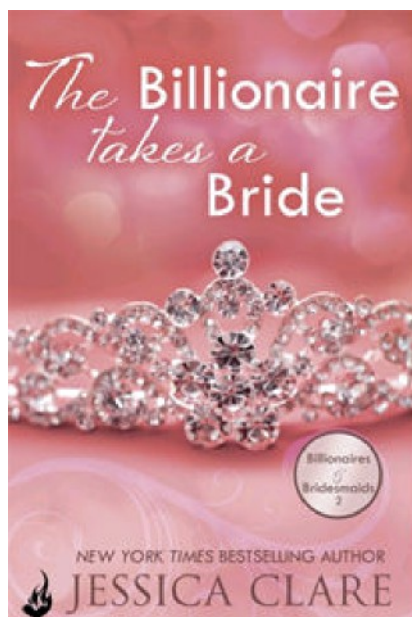
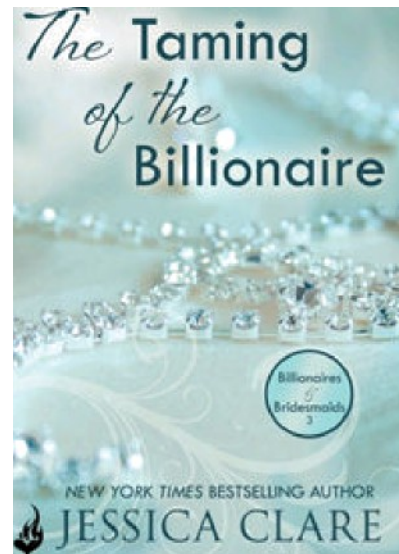
Available now from

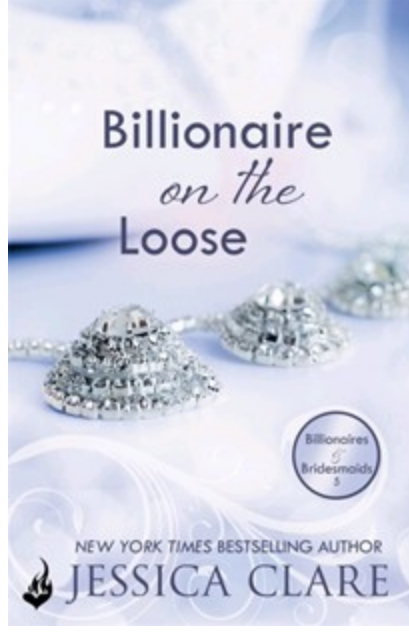

OceanofPDF.com

a\$] JESSICA CLARE

OceanofPDF.com

KALBINIZIN ARZUSUNU BULUN...

WEB SİTEMİZİ ZİYARET EDİN:

www.headlineeternal.com BİZİ FACEBOOK'TA BULUN:

face[book.com/eternalromance](https://www.facebook.com/eternalromance)

BİZİMLE TWITTER'DA BAĞLANTI KURUN:

[@eternal_books](https://twitter.com/eternal_books) BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN:

[@headlineeternal](https://twitter.com/headlineeternal) BİZE E-POSTA ATIN:

eternalromance@headline.co.uk

OceanofPDF.com